

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

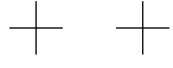
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

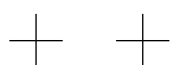
Sayı: 2008/34 • 22 Ağustos 2008 • 1 YTL

**Boğazlar'dan geçiş, emperyalist savaşa
geçit demektir!..**

**ABD-NATO savaş
gemilerine Boğazlar'da
geçit yok!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem	3
Kontrgerilla: İşçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının can düşmanıdır!	4
Emperyalist savaş Ankara'daki işbirlikçilerin açmazını derinleştiriyor! .	5
Birleşik mücadelenin artan önemi ve büyüyen imkanları	6
Mahmud Ahmedinejad'ın Türkiye ziyareti...	7
17 Ağustos deprem yıkımının tek sorumlusu sermaye düzenidir!	8
Sermaye hükümetinin bakanları yolsuzluk batağında...	9
Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için...	10
Kamu emekçilerinin toplu iş görüşmesi süreci başladı!	11
Belediye işçisi greve hazırlanıyor... .	12
Sarıyer Belediyesi işçileri grevde!	13
Türk-İş hainliğini yazıyor!	14
İşçi ve emekçi hareketinden	15
Tersanelerdeki işçi ölümlerine karşı mücadelenin durumu ve görevler .	16-17
Mamak Kültür-Sanat Festivali'nin 5. yılında bütünlüklü ve güçlü bir politik faaliyet...	18-19
Hacıbektaş Şenlikleri ve devrimci müdahale sorumluluğu	20-21
Milletin parası.. - Yüksel Akkaya. . . .	22
Pakistan diktatörü general Pervez Müşerref çukura sürüldü	23
Türkiye-Afrika İşbirliği Zirvesi tamamlandı...	24
Doğu Avrupa'ya "füze kalkanı" yeni savaşlara davetiye çıkarıyor!	25
Dünyadan	26
Dursun Karataş kitlesel bir törenle uğurlandı!	27
Diyet öyküleri / 2...	
Bir gün mutlaka!	28-29
Ağustos bültenlerinden...	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2008/34 ● 22 Ağustos 2008

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: Gün Matbaacılık
Beşyol Mah. Telsizler Mevkii Akasya Sk. No. 23/A
İSTANBUL / Tel: 0 (212) 426 63 30

Kızıl Bayrak'tan

Kafkaslar'da patlak veren Gürcistan-Rusya çatışmasının ardından bölgedeki gelişmeler hız kazandı. Bu gelişmelerin önümüzdeki günlerde daha da tırmanacağı yönündeki belirtiler gittikçe çoğalıyor. Zira emperyalistler arası çatışmanın temel alanlarından biri de Kafkasya bölgesidir.

ABD emperyalizminin bölgeye yönelik hesapları ise biliniyor. "Renkli devrimler"le Rusya'yı kuşatma altına alan ABD, eski Doğu Avrupa ve kimi Baltık ülkeleriyle ikili anlaşmalar imzalayarak savaş ve saldırganlık politikalarına yeni boyutlar kazandırıyor. Bu çerçevede Polonya ile füze kalkanı projesini imzalayan Amerika, Rusya'yı kuşatma planlarını güçlendirmeye devam ediyor.

Geçtiğimiz günlerde Brüksel'de gerçekleştirilen NATO Dışişleri Bakanları olağanüstü toplantısında alınan kararla önce Boğazlar'dan İspanyol gemileri ardından ABD gemileri geçirilmesi kararlaştırıldı. Önümüzdeki günlerde ise sırada Almanya ve Polonya savaş gemilerinin geçisi var. Günlerdir Türkiye-ABD arasında Boğazlar'dan Amerikan savaş gemilerinin geçirilerek Gürcistan'a "insani yardım" yapılması konusundaki görüşmeler sonuçlandı. Burjuva basınında yeni bir "1 Mart tezkeresi" krizi olarak adlandırılan süreç varılan anlaşmayla noktalanmış bulunuyor. Bu anlaşmayla birlikte Amerikan donanmasına ait 3 savaş gemisi Boğazlar'dan geçerek Karadeniz'e açılacak. Böylece ABD, Gürcistan'a "insani yardım" adı altında bölgeye yerleşme konusundaki planlarına yeni bir boyut katacak. Böylece, bölge halkalarının emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının hedefi haline gelmeleri ve halklar arasındaki düşmanlık tohumlarının ekilmesi kaçınılmaz hale gelecektir.

Burada asıl üzerinde durulması gereken nokta şudur: Emperyalist saldırganlığın Karadeniz'e taşınması ve Ankara'daki amerikancı işbirlikçilerin buna rıza göstermesidir. Gemilerin geçişinin Montrö Antlaşması'na uygun bir kılıf altında gerçekleştirilmesi Ankara'daki işbirlikçilerin suçunu hiçbir biçimde gizleyemez. Günlerdir bu suçun üzerini örtmeye yönelik girişimlerini sürdüren Türk sermaye devleti, Montrö Anlaşması'na "uygun" bir çözüm kılıf bularak bu işin içinden sırmaya çalışıyor. Ancak hiçbir kılıf bu

suçu gizleyemez.

Türk sermaye devletinin Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkaslar bölgesinde emperyalist savaş ve saldırganlığın taşeronluğu rolünü üstlenmesi yeni değildir. Uzun yıllardır bu bölgelerde halklara karşı emperyalizm adına jandarmalık rolünü üstlenmiştir. Bu

rolünü bugün daha da ilerden oynamaya devam ediyor. Bölgenin emperyalist efendilerinin çıkarları temelinde bir savaş ve çatışma alanına çevrilmesinde onların hizmetindedir.

Bölgemiz bir çatışma alanına çeviren emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına karşı durmak bugün ertelenemez bir görevdir. Boğazlar'ın emperyalist savaş gemilerine kapatılması ve bunun eylemli bir tutumla birleştirilmesi güncel bir görev olarak önümüzde duruyor.

* * *

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşıyor. 1 Eylül vesilesiyle çeşitli kentlerde eylem ve etkinlikler gerçekleştirilecek. "Barış Meclisi" de Kürt sorununa demokratik çözüm ekseninde bazı kentlerde mitingler düzenleyecek. Komünistler, bu ekseninde gerçekleştirilen eylemlere katılmayacaklardır. Zira hem eylemin politik muhtevası hem de eyleme katılacak diğer güçlerin kendi politik platformlarını ifade etmelerinin engellenmesi böyle bir tutumu zorunlu kılıyor. Bu nedenle komünistler, bulundukları tüm alanlarda "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizle gelecek!" şiarı ile etkin bir çaba ortaya koyabilmelidirler.

"Mülklerinden edilen insanlar hiç bilmedikleri yeni mekanlara (kentler) koçarken, aynı zamanda yeni bir yazama koçuyorlardı. Yani işçileştiriliyorlardı. Sahip oldukları tek şey kendi enerjileri (emek-gücü) idi. Nesneleri dönüştüren, onlara biçim veren enerji (emek-gücü) aynı zamanda işçileşmelerinin temel nedeni haline gelmişti. Çünkü birilerinin (kapitalistlerin) bu enerjilere ihtiyacı vardı. Karl Marx'ın emek-gücü dediği bu enerji, dünyayı her gün yeniden inşa ederken kendi enerjileri kendilerini güçsüz kılıyordu. Yani tüm enerjileri kapitalistlere/patronlara güç veriyordu. Karl Marx bunu edebi bir şekilde dile getirmişti: 'Sermaye ölü emektir, vampir gibi sadece canlı emeğin enerjisini çekip aldığında yaşıyor, ne kadar çok canlı emeğin enerjisini çekip alıyorsa o kadar güçleniyor ve daha fazla yaşıyor.' (Karl Marx)

Sermayedarlar/patronlar kölelik sisteminde olduğu gibi çalışanları tamamen ele geçirmek istiyorlardı, ama onları uysallaştırarak denetim altına almak istiyorlardı. Bu gereklilik ilk elden 'çalışmanın' mutlaklaşması anlamına gelmiştir."

KAPİTALİZMİN HAPİSHANELERİNDE ÖDÜNC HAYATLAR - Yüksel Akkaya

Kitapçı ve bayiilerde...

10 YTL (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem

Rusya-Gürcistan savaşı emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde bir dönüm noktasını işaretlemektedir. Savaşı izleyen günlerin uluslararası gelişmeleri, bunu giderek daha açık biçimde ortaya koymaktadır. 18 aydır pazarlıkları süren ABD-Polonya “Füze Kalkanı” antlaşmasının bu savaşı izleyen günlerde apar topar imzalanması, Rusya’nın anında bunu kendisine yönelmiş kaba bir saldırı sayarak Polonya’yı bundan böyle “yüzde yüz hedef” ilan etmesi ve bu girişime yeni askeri önlemlerle yanıt vereceğini açıklaması, olağanüstü olarak toplanan NATO’nun Rusya’ya meydan okurcasına Gürcistan ve Ukrayna’nın üyeliğe alınma sürecinin hızlandırılacağını açıklaması, Rusya’nın NATO ile askeri işbirliğini askıya alması, yıllardır Karadeniz sularına donanmasıyla çıkmak isteyen ABD’nin Türkiye’deki işbirlikçilerinin sözde direnişini kırarak buna yönelik ilk sembolik adımı nihayet atması, tüm bunlar dünya politikasında yeni bir dönemin ilk işaretleridir.

Artık yeni bir döneme girilmiştir. Bu yeni dönemin temel özelliklerinden ilki, emperyalist dünyadaki hegemonya krizinin derinleşmesi ve bunu adım adım belirli bloklaşmaların izlemesidir. İkincisi, yıllardır kıyasıya bir biçimde fakat örtülü ya da dolaylı olarak sürmekte olan emperyalist nüfuz mücadelelerinin bundan böyle daha açık biçimler içinde seyredecek olmasıdır. Üçüncüsü, bu cepheden karşı karşıya gelişin dolaysız bir sonucu olarak silahlanma yarışının yeni bir düzeyde tırmanmasıdır. Bir dördüncüsü ise bölgesel bunalımların ve zaman zaman savaş biçimini alacak yerel çatışmaların bundan böyle daha da çoğalmasındır.

Doğu Bloku’nun çöküşü ve Sovyetler Birliği’nin dağılması, ABD emperyalizmini dünyanın rakipsiz tek süper devleti haline getirmiş görünüyordu. Ama bu, sonraki olayların da gösterdiği gibi, emperyalist dünyanın hegemonik gücü olarak onun için sorunların bittiği değil, tersine tam da başladığı yerdi. 11 Eylül olayları sonrasında kaleme alınmış bir değerlendirmede bu sorun alanları şöyle özetlenmekteydi:

*“Varşova Pakı’nın çökmesi ve Sovyetler Birliği’nin dağılması, bir yandan ABD’yi dünyanın tek süper gücü haline getirirken, öte yandan orta vadede onun bu konumunu tehlikeye düşürecek dinamiklerin de önünü açtı. Bu bir yeni sorunlar alanıydı. O güne kadar Sovyet Bloku’na karşı kendi himayesinde bulunan Avrupalı emperyalistler ile Japonya’nın bundan böyle de denetim altında tutulması, ortaya çıkan bu yeni sorunlardan ilkiydi. O güne kadar Sovyetler Birliği’nin etki sahasında bulunan ve yeni durumda iç sorunlar ve dış kışkırtmalarla bir kaosa sürüklenen ülke ve bölgelerin ABD’nin çıkar ve ihtiyaçlarına göre yeniden biçimlendirilmesi, bir başka temel önemde sorundu. Düne kadar Sovyetler Birliği’nin varlığının sağladığı denge ya da bizzat ondan güç olarak ABD’nin çıkar ve ihtiyaçlarına aykırı davranabilen ülkelere boyun eğdirilmesi bir başka sorunlar alanıydı. Buna Rusya’nın yeniden toparlanmasını dizginleyerek onu kendi himayesinde bir ülke olarak tutmaktan Çin’in yükselişinin yarattığı tehlikeleri önlemeye kadar temel önemde başka bazı sorunlar da eklenebilir...” (H. Fırat, **Dünya Ortadoğu ve Türkiye**, Eksen Yayıncılık, s.356-57)*

Bu özeti ışığında dönülüp dünya olaylarına bakıldığında, Körfez’e yönelik birinci emperyalist savaştan (1991) başlayarak son Gürcistan kışkırtmasına

kadar ABD’nin attığı her adımın, bu sorunları kendi lehine çözmek ve böylece emperyalist dünya hegemonyasını süreklileştirmek, hayalini kurduğu emperyalist dünya imparatorluğunu kurmak amacına yönelik olduğu görülür. Körfeze yönelik her iki savaş (1991 ve 2003), Yugoslavya savaşı (1999), Avrasya hamlesinin ifadesi olarak Afganistan savaşı (2003), bu politikanın gereği olarak gündeme getirildiler. NATO’nun Doğu Avrupa’ya ve eski Sovyet cumhuriyetlerine yönelik olarak AB genişlemesini bir adım önden izleyen sürekli genişlemesi, bu aynı amaca yönelikti. “Renkli devrimler” olarak sunulan kışkırtma ve komplolarla elde edilen başarılar, Doğu Avrupa’ya ve Balkanlara yeni üs ve tesislerle yerleşmeler, İsrail’in her yolla desteklenerek sürekli tahkim edilmesi, savaş tehdidi eşliğinde İran’a yönelik saldırganlık, son olarak Rusya’ya karşı büyük bir kışkırtma anlamına gelen sözde savunma amaçlı füze kalkanı projesi, tüm bunlar şaşmaz biçimde aynı emperyalist dünya imparatorluğu stratejisinin ürünüydüler.

ABD emperyalizmi tüm bu adımlarla bir yandan bir dizi yeni stratejik mevzi ve üstünlük elde etmeyi, öte yandan ise bunun da yardımıyla muhtemel rakiplerini denetim altında tutmayı ve onları kendine tabi kılmayı amaçlıyordu. Onun geride kalan yıllar içinde bu amaçlar doğrultusunda önemli bir dizi başarı elde ettiği bir gerçektir. Doğu Avrupa ve Balkanlar adım adım ele geçirilmiş, Rusya Kafkasya’yı içerecek tarzda kuşatılmış, Irak ve Afganistan’a el konulmuş, NATO’ya bu amaçlar doğrultusunda yeni bir biçim verilmiş, dahası, tüm bunlar arada başgösteren çeşitli sorunlara rağmen Avrupa ve Japonya üzerindeki denetim korunarak başarılmıştır.

Ama bu aynı politikada belirli sınırlara gelindiği ve kaçınılmaz bir gerilemenin başladığı da bir başka gerçektir. Bu tersine dönüşün temel dinamiği, hiç kuşku yok ki, emperyalist müdahale ve işgallerin hedefi olan halkların ezilemeyen direniş oldu. Irak ve Afganistan, ele geçirilmiş iki mevziden çok, ABD’ye sürekli güç ve itibar kaybettiren iki bataktır artık. Filistin ve Lübnan halklarının ABD destekli siyonist savaş makinesine karşı direnişi tüm çabalara rağmen ezilemiyor. Öte yandan, Avrasya seferine çıkarak dünya imparatorluğu kurmak isteyen ABD, uzun onyıllar kendisi için uyumlu bir “arka bahçe” oluşturmuş Latin Amerika’da giderek daha çok güçlenen ve gücünü de dolaysız halk desteğinden alan bir muhalefetle yüzyüze kalmıştır ve halen buna karşı ne yapacağını bilememektedir.

Halklar cephesinden gelen tüm bu direnmeler, etkilerini emperyalist dünyanın iç ilişkileri üzerinde de dolaysız olarak gösterdiler. Irak savaşına bazı emperyalist güç odaklarının muhalefetine rağmen ve onları hiçe sayarak giren Amerikan emperyalizmi, çok geçmeden bir batağa battığını görünce, dönüp onların desteğini istemek ve atacağı yeni adımlarda onların çıkar ve beklentilerini hesaba katmak zorunda kaldı. Küstah bir meydan okumanın ve dünya politikasını bundan böyle tek yanlı olarak kendi başına belirleme iddiasının ardından düştüğü bu durum onun için ciddi bir zaafiyetin göstergesi oldu.

Gelinen yerde ise, bugüne kadar kendi gerici-emperyalist çıkarlarını ABD ile bağdaştırmaya, herşeye rağmen onun suyundan gitmeye, onu cepheden karşıya almamaya, bu kaygıyla onun çeşitli emperyalist girişimlerini desteklemeye ya da en azından sineye

çekmeye özen gösteren emperyalist güçlerden birinin ilk kez olarak açık bir meydan okuması sözkonusudur. Rusya’nın Gürcistan’a yönelik ezme hareketi bunun ifadesi oldu ve emperyalistler arası ilişkilerde yeni bir dönemin başlangıcını işaretledi.

Emperyalist dünyanın kendi iç ilişkileri bakımından bu son gelişmenin açık anlamı sistemde kendini giderek daha belirgin bir biçimde gösteren bir hegemonya krizidir. İlk kez olarak emperyalist güçlerden biri, fiili bir tutumla, sıcak bir savaşla, hegemon güç olan Amerikan emperyalizminin karşısına dikilmiştir. Bu yeni bir durumdur ve kendi türünden bir ilk örnektir.

Kuşkusuz yıllardır sonu gelmeyen bir kuşatma saldırısına maruz kalan Rusya her aşamada buna bir biçimde itiraz etmiş, tepki göstermiş, kendi hak ve çıkarlarına özen ve saygı gösterilmesini talep edip durmuştur. Fakat ilk kez olarak, bunu ABD’den dilemek yerine, onun piyonu durumundaki bir devlete karşı kendi savaş makinesini harekete geçirmek ve kendisine yönelik kuşatmayı pekiştirmeye yönelik ABD destekli bir saldırıyı püskürtmek yoluna gitmiştir. Tümünü yeni ve büyük anlam yüklü olan gelişme budur. ABD yönetiminin gösterdiği sert tepki ve savurduğu ağır tehditler de, bu gelişmenin taşıdığı özel anlam ve önemin bir doğrulanmasıdır.

Emperyalist dünyanın kendi iç ilişkileri bakımından bugünkü durumun kendine özgü yanı şudur: Gerileyen, güç, etki alanı ve prestij kaybeden ABD’nin emperyalist dünya üzerindeki hegemonyası sarsıntı geçirmektedir. Fakat bunu ondan devralmaya yeltenecek, bu amaçla onunla başa gürüşmeye yönelecek herhangi bir emperyalist güç de ortada yoktur. Bu anlamda ABD hala da rakipsizdir. ABD’den rahatsız olan, çıkarları onunla çelişen emperyalist güçler, bugün için daha çok da Rusya ile Çin, yeni hegemon güçler olarak onun yerine geçmeyi değil fakat dünyaya hükmetme gücünü onunla paylaşmayı talep etmektedirler. Vladimir Putin’in 43. Münih Güvenlik Konferansı’ndaki (Şubat 2007) büyük yankı yaratan konuşmasında dile getirdiği “çok kutuplu dünya” istemi de bunun ifadesi idi. İstem yeni değildir, fakat ilk kez olarak fiili bir tutumla somut bir anlam kazanmıştır, yeni olan budur.

ABD gerileyen bir hegemon emperyalist güçtür, fakat bunu rağmen de halen çok güçlüdür ve kendi yerini almaya heveslenecek çapta bir emperyalist rakipten de yoksundur. Bu ikili durum onun saldırganlığını şiddetlendiren bir etki yaratmakta, son kriz vesilesiyle de görüldüğü gibi uluslararası ortamı tehlikeli biçimde germektedir.

Olayların yakın gelecekte tam ne yönde seyredeceği henüz belli değildir. ABD peşpeşe attığı adımlarla (Polonya antlaşması, Ukrayna ve Gürcistan’a NATO üyeliği vaadi, Gürcistan’ı yeniden silahlandırma hazırlığı, Karadeniz sularına çıkma isteği ve girişi vb.) halen gerilimi fütursuzca tırmandırmaktadır. Yine de, özellikle çıkarları bugün için Rusya ile bu türden bir karşı karşıya gelişine uygun düşmeyen Almanya ve Fransa’nın girişimleriyle, olayların belirli bir düzeyde ve bir süreliğine yatıştırılması da ihtimal dahilindedir. Fakat her halükarda Rusya-Gürcistan savaşı öncesine dönmek olanağı yoktur.

Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde yeni bir dönem kesin olarak başlamıştır.

Kotrgerilla: İşçilerin, emekçilerin ve Kürt halkının can düşmanıdır!

Ergenekon davası, gündemin ilk sıralarındaki yerini korumaya devam ediyor. Bu davanın ilk duruşması için 20 Ekim tarihi yaklaşırken, geçen hafta önemli bir gelişme daha yaşandı. Ergenekon soruşturması kapsamında tutuklu bulunan emekli tuğgeneral Veli Küçük'ün sağ kolu ve JİTEM'in kurucularından biri olarak bilinen emekli jandarma albay Arif Doğan'ın Beykoz'daki işyerine düzenlenen operasyonda iki kalaşnikof, çok sayıda tabanca, mermi, el bombası ve bir kamyon dolusu JİTEM'e ait olduğu belirtilen gizli belgenin ele geçirildiği açıklandı. Arif Doğan Ankara'da, birlikte çalıştığı kimliği açıklanmayan iki kişiye İstanbul'da gözaltına alındı. Bu son operasyonun önemi, Ergenekon davası kapsamında karartılmak istenen bazı gerçeklere ışık tutan bir özelliğe sahip olması.

Bilindiği üzere, gazeteci Soner Yalçın, emekli binbaşı Cem Ersever'in itiraflarında, 1987 yılında binbaşı olan Arif Doğan tarafından Jandarma İstihbarat Daire Başkanlığı'na bağlı olarak JİTEM'in kurulduğunu, İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Diyarbakır, Samsun, Erzurum'da da örgütlendiğini yazmıştı. Ergenekon soruşturmasında tanık olan Eski İstihbarat Daire Başkanı Bülent Orakoğlu'ysa, geçen dönemde Eskişehir Belediye Başkanlığı'na aday olduğunu belirterek şunlar söylemişti: *“O dönemde Arif Doğan seçim kampanyamda kullanmam için bana para getirmişti. Parayı da Sedat Peker'in gönderdiğini söylemişti.”* Peker'e yönelik “Kelebek operasyonu”nda bu iddia da yer almıştı.

Albay Arif Doğan bir dönem “Güneydoğu JİTEM Grup Komutanı”dır ve Kürdistan'da işlenen birçok cinayette adı geçmiştir. Örneğin, 16 Eylül 1989'da Şırnak'ın İdil ilçesinde Tahsin Selin, Hasan Utanç ve Hasan Cener adlı üç köylünün katledilmesi olayında adı duyulmuştur. Bu katliamın üzerinden 10 yıl geçtikten sonra İdil Cumhuriyet Savcısı tarafından 8 Ocak 1999 tarihinde hazırlanan iddianamede, Binbaşı Ahmet Cem Ersever, Albay Arif Doğan, Yüzbaşı Sinan Yaşar, Jandarma Kıdemli Başçavuş Şaban Bayram, İbrahim Babat, Faysal Şanlı ile *“açık kimlik ve sayıları tespit edilemeyen itirafçı, korucu ve kamu görevlileri”* hakkında, *“silahlı çete oluşturmak”*tan dava açılmış, dava DGM kapsamına girdiği gerekçesiyle görevsizlik kararı verilerek, Diyarbakır DGM'ye gönderilmiştir. Ancak, Diyarbakır DGM Savcılığı'nın, Albay Arif Doğan, Ahmet Cem Ersever ile Veli Küçük'ün de aralarında olduğu çok sayıda rütbeli asker hakkında bilgi istemesine karşın bu istem karşılanmamış, görevsizlik kararı verilerek dosya rafa kaldırılmıştır.

Arif Doğan'ın birçok suç işleyen Diyarbakır Grubu'nun başında bulunduğu da basına yansıyan bilgiler arasında. Eski JİTEM elemanı Abdulkadir Aygan'ın itiraflarında, Adana E Tipi Cezaevi'nden tahliye olur olmaz bir uzman çavuş ve iki asker nezaretinde yarım kalan askerliğini yapmak üzere Kars'a gönderildiğini söylemekte ve Arif Doğan ile olan tanışmasını şöyle anlatmaktadır *“Kars'a gittiğimde Mart ayı idi, dediler ki; ‘Seni Diyarbakır'dan Binbaşı Cem Ersever ve Albay Arif Doğan arıyor.’ Arif Doğan diye birini tanı mıyordum; fakat Cem Ersever, 1985 te Siirt Alayı'nda sorguda*

olduğum zaman yüzbaşı olarak görev yapıyordum. Emirleri Ankara'dan alan bir pozisyonunda idi. İsteddiği yerde itirafçılardan veya halktan yakaladığı kişileri araziye veya istediği yere götürabiliyordu. Tanışmamızın ardından Arif Doğan'ın JİTEM'in kurucusu olduğunu öğrendim.”

Albay Doğan'ın, Binbaşı Ersever ile birlikte JİTEM'in kurucuları arasında olduğu, bir dönem Silopi ve Batman'da JİTEM Grup Komutanlığı yaptığı, ardından Yalova Jandarma Komutanlığı'na atandığı, Ersever öldürüldükten sonra da Veli Küçük'le yakınlaştığı biliniyor. Ayrıca, itirafçı ve JİTEM tetikçisi İbrahim Babat'ın Susurluk Raporu'na yansıyan itiraflarında, Doğan ile birlikte Batman'da çalıştığı bilgisi yer alıyor. Babat daha sonra, '97'de İstanbul Kadıköy'de ortağını öldürmeye teşebbüs etmekten aranırken, Yalova İl Jandarma Alay Komutanı Arif Doğan'ın odasında yakalanıyor.

Diyarbakır 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan, aralarında Jandarma Grup Komutanı Abdulkadir Kırıcı ve ‘Yeşil’ kod adlı Mahmut Yıldırım ile itirafçı ve korucuların yargılandığı 11 sanıklı davada da Arif Doğan ile Veli Küçük'ün isimleri geçiyor.

Emekli Albay Arif Doğan'da ele geçirilen silah ve mühimmat, Ergenekon soruşturmasında ele geçirilen üçüncü cephanelik oldu. İlk cephanelik 12 Haziran 2007'de Ümraniye'de bir gecekondu da ele geçirilmişti. Bombaların sahibi olduğu belirtilen emekli Astsubay Oktay Yıldırım ile emekli Yüzbaşı Muzaffer Tekin tutuklanmıştı. Ardından 26 Haziran'da Eskişehir'de ikinci bir cephanelik açığa çıkmış, emekli binbaşı Fikret Emek'in annesinin evinde bulunan silahlara el konulmuştu.

Ergenekon İddianamesi'nde gayri ciddi birtakım konuşma ve belgeleri bir yana bırakırsak, yine de ülkenin yakın tarihine ilişkin epeyce bilgi ve belge bulunmaktadır. Fakat, davaya bakan savcı önünde duran onca bilgi ve belgeye rağmen kurulması gereken temel bağlantıları kurmaktan kaçınmakta, iddianamede vurgulu bir biçimde, TSK'nın ve MİT'in Ergenekon'la bir ilişkisinin olmadığı iddia edilmektedir. Böylece, Ergenekon içerisinde geçmişte devlette görev yapmış kişiler bulunsun da, bunların bireysel olarak hareket ettikleri, devlet kurumlarının olup bitenlerle bir ilişkisinin bulunmadığı, devletin bu türlü kirli işlere hiç bulaşmadığı mesajı verilmek istenmektedir.

Açıktır ki, Ergenekon İddianamesi, devleti aklamaya çalışmaktadır. Geçmişte yapılmış ve halen yapılmakta olan işlerden, bütün kirli ilişkilerden ve katliamlardan devletin Özel Harp Dairesi, MİT'i bunlarla bağlantılı asker ve sivil bütün bürokratları özenle ayıklanmakta, bazı işler şimdi deşifre olmuş ve ayakbağına dönüşmüş unsurların üzerine yıkılarak “bağırsak temizliği” yapılmaya çalışılmaktadır.

Arif Doğan, Yalova Jandarma Alay Komutanı olduğu dönemde bir gazetecinin *“JİTEM'i siz mi kurdunuz?”* sorusuna, *“JİTEM diye bir örgüt yok. Jandarmanın istihbarat birimi var. Veli Küçük komutanımla bu birime yeni bir düzen verdik, etkin çalışmasını sağladık. Hepsisi bu...”* yanıtını vermişti. Bu halk düşmanı tetikçi başı bugün de, Ergenekon'la bir ilişkisinin olmadığını iddia ederek *“21 yıl dağlarda*

görev yaptım. JİTEM'in dağlarda uygulayıcısıydım” diyebiliyor.

Adı faili meçhul cinayetler, yargısız infazlar, işkenceler, toplu katliamlar, köy yakmalar/boşaltmalar, tecavüzler ve daha birçok insanlık dışı uygulamalarla birlikte anılan JİTEM, bizzat devlet tarafından kurulan bir kotrgerilla örgütlenmesidir. Kürdistan'daki mücadelenin gelişmesiyle birlikte, Genelkurmay'ın emri ve Jandarma Genel Komutanlığı'nın uygulamaya koymasıyla 1986 yılında kurulan ve gayrinizami savaşa göre konumlandırılan JİTEM, hiçbir zaman yasal bir kılıfa bürünmemiştir. “FM 31-35 Sayılı Kotrgerilla Talimnamesi”nin ifadesiyle, *“Bir gayrinizami kuvvetin yer altı unsurları, kaide olarak kanuni statüye sahip değildir.”*

JİTEM, doğrudan Jandarma Genel Komutanlığı'na bağlı olarak faaliyet yürütmüş, Susurluk Komisyonu tarafından soruşturulmak istenen Albay Veli Küçük, dönemin Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Teoman Koman tarafından korunmuştur. Koman, *“kesinlikle JİTEM diye bir birim yoktur”* diyerek kotrgerilla örgütünün deşifre edilmesini engellemeye çalışmıştı.

Yedi ayrı bölgede grup komutanlığı bulunan ve kitleler nezdinde deşifre olduğu için, adı Jandarma İstihbarat Teşkilatı (JİT) olarak değiştirilen JİTEM, devletin kirli işlerini yapan birimlerinden biridir. Suçlarını itiraf eden eski JİTEM mensuplarına göre, *“İstihbarat timleri akşam listeyi verirdi, sabah infaz timi infaz etmiş olurdu”* denilen JİTEM, her türlü katliam ve vahşetin uygulayıcılığını yapmıştır.

JİTEM, sermaye devleti tarafından gerçekleştirilen “bin operasyonda”, Kürdistan'da üç binden fazla köyün yakılıp/boşaltılmasında, beşbinden fazla faili meçhul cinayette, cezaevi katliamları da dahil toplu katliamlarda, dergi ve gazete bürolarının bombalanmasında ve daha birçok kanlı eylemlerin düzenlenmesinde “icracı” olarak görev almıştır. İcraatlarını, kotrgerilla talimnamesinde de yeralan, *“Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tedhiş, olayları tahrik, misilleme ve rehinelere alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj”* benzeri eylemlerle duyuran JİTEM, silah ve uyuşturucu kaçakçılığının, fidyeciliğin de merkezinde oturmaktadır.

Kısacası, doğrudan Jandarma Genel Komutanlığı aracılığıyla Genelkurmay'a bağlı çalışan JİTEM, adına ister Ergenekon, ister Susurluk ne denirse denilsin, işçi sınıfı ve emekçilerin, Kürt halkının can düşmanıdır. Bizzat çeteleşmiş sermaye devleti tarafından, onun kirli ve kanlı işleri için örgütlenmiştir. JİTEM, Susurluk, Ergenekon vb. üzerinden küçük bir bölümü ifşa edilen kirli icraatlar, sermaye düzeni denilen bataklığın nasıl çürüdüğünü ve kokuştüğünü, sermaye devletinin kendi halkına karşı nasıl bir cinayet örgütüne dönüştüğünü bir kez gözler önüne sermiştir. İşçi sınıfı önderliğinde emekçilerin ve Kürt halkının devrimci mücadelesiyle tarihin çöplüğüne gömülmediği sürece, her geçen gün daha da kokuşan burjuva düzenin çeteleşmiş devleti kirli icraatlarını sürdürmeye devam edecektir.

Emperyalist savaş Ankara'daki işbirlikçilerin açmazını derinleştiriyor!

ABD'nin Ortadoğu ve Kafkaslar'a dönük planları ile Türk burjuvazisinin dönemsel çıkarlarından kaynaklanan bazı çelişkiler, Gürcistan-Rusya savaşıyla daha da belirginleşti. İşbirlikçi burjuvazi ile onun sınıf çıkarlarını koruyan Türk sermaye devletinin açmazı, çıkarlarını koruyabilmek için, bağımlı oldukları emperyalist merkezle en azından belli noktalarda farklı tutum almak zorunluluğuyla karşı karşıya bulunmalarıdır.

Aslında işbirlikçi burjuvazinin bu açmazı yeni sayılmaz. Ancak Kafkaslar'da oluşmakta olan yeni dengeler, bu açmazın tehlikeli boyutlara varmasına yol açabilecek çelişkiler barındırmaktadır.

Son 30 yıllık süreç üzerinden bakıldığında, işbirlikçi burjuvaziye ilk kabarık faturanın, '91'de ABD öncülüğündeki gerici güçlerin Irak'a saldırısı vesilesiyle kesildiği görülür. Dönemin sermaye temsilcisi Turgut Özal'ın "bir koyup üç alacağız" zırvalarına rağmen, Irak'a saldırının Türkiye'yi milyarlarca dolar zarara uğrattığı, savaş sonrasında Amerikancı rejim şefleri tarafından da itiraf edilmiştir.

İşbirlikçi sermaye iktidarı, Irak'ı hedef alan emperyalist saldırı sonrasında uygulanan ambargoya destek verdiğinde de milyarlarca dolar zarara uğramıştı. Ancak ambargoya katılmanın asıl vahim sonucu, Türk devletinin bir milyona yakın Iraklı çocuğun ilaç ve gıdadan mahrum bırakılarak katledilmesine dolaysız suç ortaklığı yapmış olmasıdır.

Körfez Savaşı, Irak'a ambargo, İran'la ilişkilerin sınırlandırılması, ABD baskısıyla Rusya'yı rahatsız eden bir takım projelere ortak olması vb., tüm bunlar Türk burjuvazisinin çıkarlarına ters düşmektedir. Ancak Washington'daki efendilerin basıncı, Ankara'daki işbirlikçileri kendi çıkarlarına ters işlere girişmek zorunda bırakmaktadır.

Kürt sorunu ve Kıbrıs konusunda da ABD planlarına uyum sağlamakta zorlanan gerici rejim, Washington ile stratejik ortaklık/stratejik uşaklık alanında işbirliğini pekiştiren adımlar atmaya devam etmiş, zarara girmek pahasına tetikçiliğe devam etmiştir. Irak işgalinin arifesinde tezkere kazasını önleyemediği için burnu iyice sürtülen Amerikancı rejim, bu hatayı telafi etmek için fazlasıyla çaba harcamıştır. Öyle ki, Tayyip Erdoğan, Beyaz Saray kapısını aralamak için Kasap Şaron'un ayağına kadar gitmiştir.

Türk sermaye sınıfının son yıllarda keskinleşen iktidar ve rant uğruna çatışmaları, onları ABD'den gelecek desteğe daha da bağımlı kılmış, bu ise, emperyalist efendinin eline yeni kozlar vermiştir. Bu bağımlılık Türk egemenlerinin ikilemini daha da karmaşık hale getirmektedir.

Her şeye rağmen son döneme kadar bu dengeyi iyi-kötü koruyabilen Türk sermaye iktidarı, gelinen yerde zorlandığını gösteren tutumlar sergilemeye başladı. ABD'nin saldırgan Kafkas politikasının savaşa yol açması, Rusya'nın ABD merkezli batı kuşatmasına karşı artık savaşı göze alabilecek özgüvene kavuşmuş olduğunu göstermesi, sorunların farklı boyutlar almasına zemin hazırladı.

Rusya'nın ABD tetikçisi Gürcistan rejimini utanç verici bir duruma düşürmesi, Bush liderliğindeki neofaşist çeteyi çileden çıkarmış görünüyor.

Tetikçisini yüzüstü bırakan ABD, küstahça tehditler savurarak, Rusya'yı savaş aygıtı NATO'nun hedefi haline getirmek için uğraşiyor. Nitekim NATO karargahında biraraya gelen üye devletlerin dışişleri bakanları, Brüksel'de yaptıkları olağanüstü toplantıda, Rusya'ya karşı alınacak caydırıcı önlemleri görüştüler.

Bu arada ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Brüksel'e yolculuğu sırasında yaptığı açıklamada, üst perdeden tehditler savurdu. "NATO'nun, Rusya'nın, Gürcistan'daki stratejik amaçlarına ulaşmasına engel olacağını, Avrupa'da yeni bir demir perdeye izin vermeyeceğini" söyleyen Rice, Rusya'nın Gürcistan'da kazanmasına NATO tarafından izin verilemeyeceğini, bu ülkedeki işgalinden ötürü Rusya'yı cezalandıracağını iddia etti.

ABD'nin saldırgan tutumunu İngiltere, Kanada ve Doğu Avrupa ülkelerinin desteklediği, ancak Almanya-Fransa ikilisinin başını çektiği, çoğu Batı Avrupa ülkelerinden oluşan diğer grubun ise, Rusya'yla ilişkilerinin zedelenmemesi için daha ihtiyatlı davranılması gerektiğini savunduğu bildiriliyor.

Görünen o ki, Rusya ile girişilen çatışma, savaş aygıtı NATO'nun Kafkaslar konusunda ortak tutum belirlemesini zora sokmaktadır.

Buna karşın Rice'ın sözleri, emperyalist Amerikan rejiminin Kafkaslar'daki gidişattan rahatsız olduğunun, gerekirse yeni savaş cepheleleri açmaktan geri durmayacağını bir ifadesi sayılmalıdır.

Rusya, bu küstah tehditlere anında yanıt verdi. Devlet Başkanı Dimitri Medvedev, Rus ordusunun artık SSCB'nin dağılması onrasındaki gibi kriz hali içerisinde olmadığını, sorunlarını çözdüğünü ve operasyonlara hazır hale geldiğini söyledi.

Görüldüğü üzere, her iki tarafın tutumu da yeni gerici savaş cephelerinin açılma ihtimalini güçlendirecek cinstendir.

Olası çatışmaların Gürcistan-Ukrayna merkezli olacağı konusunda farklı çevreler mutabıktır. Bu ise Karadeniz'in savaş alanına dönmesi riskini güçlendirmektedir. Böyle bir çatışmanın Türk burjuvazisinin çıkarlarına olmadığı açıktır. Zira olası bir çatışmada ABD'nin savaş gemilerini Karadeniz'e yerleştirmek isteyeceği kesindir. Savaş kundakçıları daha önce de İran'ı gerekçe göstererek böyle bir niyet taşıdıklarını dile getirmişlerdir.

Türk sermaye devletinin, uluslararası anlaşmalara da aykırı olan böyle bir talebi cepheden reddedebilmesi, Washington'daki efendilerin gazabını göze almasını gerektiriyor. Ters bir durum ise, Rusya'nın tam karşısında konumlanmak anlamına gelir ki, böyle bir tercih vahim sonuçlar doğuracak bir felakete davetiye çıkarmaktan başka anlam taşımaz.

İşte Ankara'daki Amerikancı rejimin şefleri, böyle bir ikileme karşı karşıya kalmamak için son günlerde girişimlerini arttırmış görünüyor.

İlk dikkat çekici açıklama, İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad'ı İstanbul'da ağırlamadan önce İngiliz *The Guardian*'dan Stephen Kinzer'le söyleşi yapan Abdullah Gül'den geldi. Gürcistan'daki çatışmanın ABD'nin küresel çapta politikaları daha uzun süre sadece kendi çıkarları üzerinden şekillendiremeyeceğinin ispatı olduğunu savunan Abdullah Gül, şöyle konuştu: "Tüm dünyayı tek bir

merkezden kontrol edebileceğinizi sanmıyorum. Büyük uluslar var. Devasa nüfuslar var. Dünyanın bazı bölgelerinde inanılmaz ekonomik kalkınma var. Bu yüzden yapmamız gereken tek taraflı eylemlere girişmek yerine birlikte hareket etmek, ortak kararlar almak ve dünyayla danışmak. Şöyle söylenebilirse eğer yeni dünya düzeni ortaya çıkmalı."

Gürcistan-Rusya arasındaki çatışmanın bitiminden hemen sonra Moskova'ya, ardından Tiflis'e giden Tayyip Erdoğan ise, Kafkaslar'da kalıcı bir barış sağlanması için Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı (AGİT) ve AB'nin üzerinde çalıştıkları barış planını desteklediklerini belirtti. Bu açıklamada, Amerikancı Tayyip'in ABD-NATO planlarından söz etmemesi dikkat çekiciydi.

Medvedev ile görüşmesinin ardından Rusya Başbakanı Vladimir Putin ve Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un hazır bulunduğu çalışma yemeğine katılan Tayyip Erdoğan, Kafkasya'da İstikrar ve İşbirliği Platformu kurmayı önerdiklerini söyledi.

Türkiye'nin önerdiği Kafkasya'da İstikrar ve İşbirliği Platformu'nun iki ülke dışişleri bakanları arasında üzerinde çalışılarak süratle geliştirileceğini vurgulayan Erdoğan, bölgesel sorunlara bu platform aracılığıyla çözüm üretilebileceğini savundu.

Tiflis'te de benzer ifadeler kullanan Erdoğan, gezi dönüşünde yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"Önümüzdeki hafta içinde bir Azerbaycan ziyareti planlıyoruz. Azerbaycan ziyaretini gerçekleştirdikten sonra Azerbaycan'ın da bu oluşumun içerisinde yer almasını istiyoruz. Çünkü coğrafya esaslı hareket edeceğiz. Bir taraftan da Ermenistan'ın da bu oluşumun içerisinde olması inanıyorum ki bölge barışına ciddi manada katkıda bulunacaktır."

ABD ile yordakçıların tehditlerine maruz kalan Rusya'nın Tayyip Erdoğan'ın ziyaretine önem verdiği gözleniyor. Görünen o ki, Ankara'daki işbirlikçilerin ABD'nin olası dayatmalarından kaçınabilmek için aradığı çözüm, Rusya'nın dönemsel politikalarıyla da çakışmaktadır. Rus ordusu Gürcistan'a karşı saldırıya geçtiğinde Tayyip Erdoğan'ın ısrarlı aramalarına rağmen telefonlara cevap vermeyen Vladimir Putin'in Moskova'da gösterdiği ilgi, söz konusu çakışmanın göstergesi sayılıyor.

İşbirlikçi egemenlerin arayışı, ABD-NATO tetikçiliğinden vazgeçmek ya da şimdiye kadar yerine getirdikleri bu uğursuz rolden rahatsız olmakla ilgili değil. Onlar, yarım asırlık işbirlikçiliğin mükafatı olarak efendileri tarafından uçuruma sürüklenme ihtimalini ortadan kaldırmanın derdindeler. Böyle bir riskle karşı karşıya bulunmasalardı, Washington'daki efendiye aykırı tek söz etmeleri söz konusu bile olmazdı.

İşbirlikçilerin talihsizlikleri şurdadır ki, onlar kapitalist-emperyalist düzenin egemenlerine bağımlı olmaya mahkumdurlar. Bu mahkumiyetin ise ne zaman felakete yol açacağı belli olmaz.

Emperyalist güçlerin dünyadaki zenginliklerin yağmalanmasından daha büyük paylar almak için kışkırttıkları gerici savaşlara karşı mücadele edebilecek tek tutarlı güç işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halklardır. Emperyalist güçlerin savaş tamtamları çaldığı şu günlerde bu mücadelenin yükseltilmesi hayati bir önem taşımaktadır.

Birleşik mücadelenin artan önemi ve büyüyen imkanları

Bugün işçi ve emekçiler sermayenin son derece kapsamlı sömürü ve yıkım politikalarının hedefi durumundalar. Fabrika ve işyerleri adeta birer çalışma kampı durumunda. Kölece çalışma koşulları, düşük ücretler, sosyal hakların gaspı, sigortasız çalıştırma, sendikalaşmanın engellenmesi, özelleştirmeler gibi uzun bir liste oluşturan saldırılar işçi ve emekçileri canından bezdirmektedir. Buna bir de yaygın işsizliğin, açıklanan resmi rakamların çok üstünde olan enflasyonun, temel mal ve hizmetlere peş peşe yapılan fahiş zamların yolaçtığı yoksullaşmayı eklediğimizde, tablo çok daha vahim bir hal almaktadır.

Son iki yıldan bu yana işçi ve emekçi hareketinde bütün bu saldırı politikalarına karşı bir öfke ve tepkinin biriktiğini, tepkinin yer yer eylem ve direnişlerle, grevlerle kendini dışa vurduğunu biliyoruz. Grevin eşiğinden dönen Hava-İş TİS süreci ve bir aydan uzun süren Telekom greviyle başlayan, SSGSS saldırısına karşı gelişen eylemlerle, yerel direnişlerle ve grevlerle devam ederek bugüne uzanan bir süreç söz konusu.

Sermayenin saldırılarının çapı ve sonuçlarıyla kıyaslandığında, halen de işçi ve emekçi yığınlarının etkin bir mücadele yürüttükleri elbette söylenemez. Fakat işçi ve emekçilerin bütünüyle elleri kolları bağlı durmadıkları da açıktır. Bugün bir dizi işyerinde gaspedilen hakların korunması ya da sendikalaşma amacıyla başlatılan direnişler sürmektedir. Gene bazı işyerlerinde başlatılan grevler tüm engelleme çabalarına rağmen dirençle devam ettirilmektedir.

Düzce ve Sefaköy’de devam eden DESA direnişi, Unilever direnişi, Basın-İş Sendikası’nda örgütlü E-Kart işçilerinin grevi, Ambarlı liman işçilerinin direnişi bunlardan ilk akla gelenlerdir. Tuzla tersanelerinde kölece çalışma koşullarına ve iş cinayetlerine karşı dişe diş bir mücadele ve örgütlenme çabası söz konusudur. Belediyelerde ve metal sektöründe TİS süreçleri yaşanmaktadır ve belediyelerde süreç grev aşamasına gelip dayanmıştır. Sarıyer Belediyesi’nde greve çıkmıştır ve diğer bazı belediyelerde de kısa zaman içinde grev pankartlarının asılması ihtimali epeyce güçlüdür. Gene örgütlenme ve hak alma mücadelesinin sürdüğü bir dizi işyeri daha mevcuttur. Diğer yanda ise devam eden toplu görüşmeler kamu emekçileri cephesinde hareketlenmeye ve eylemlere vesile olmaktadır.

Bu grev ve direnişlerin varlığı, üstelik her türlü baskı ve engellemeye rağmen belli bir dirençle sürdürülmesi, işçi ve emekçiler arasında örgütlenme ve mücadele eğiliminin güçlendiğini göstermektedir. Grev ve direnişe çıkan işçilerle konuşulduğunda, bunların ağırlıklı bir kesiminin kendi sektörlerinde ya da işyerlerinde güçlenen bir örgütlenme eğiliminden söz etmeleri de bunun ifadesidir.

Ancak grev ve direnişler hem birbirinden yalıttıktır hem de işçi ve emekçilerin eylemli dayanışmasından yoksun durumdadır. Bu durum hem grev ve direnişleri zayıflatmakta hem de genel işçi ve emekçi kitlesi üzerindeki olumlu etkisini sınırlamaktadır. Hatta yeterli dayanışmadan yoksun kaldığı için bir noktadan sonra yenilgiye uğrayan direnişlerin, sınıf hareketi açısından olumsuz moral sonuçlara yol açtığı da deneyimlerden bilinmektedir.

Dolayısıyla, bu olumsuzlukların aşılması, mevcut grev ve direnişlerin aynı kanalda buluşturulması ve

yaygın desteğin örgütlenmesi sınıf hareketinin yakın dönem geleceği açısından oldukça önemlidir. Buradan çıkartılacak sonuç şudur: Sınıf hareketinin güç toplaması ve gelişmesi için halihazırda devam eden mücadele süreçlerinin aynı kanalda toplanması, sınıfın ve emekçilerin geniş kesimlerinin destek ve dayanışmasının örgütlenmesi güncel bir görevdir.

Çabalar ve engeller

Geçen yılın sonlarına doğru SSGSS saldırısına karşı başta İstanbul olmak üzere bir dizi kentte birleşik mücadeleyi örgütlemek için ilerici ve devrimci güçler ile sendika ve meslek odaları tarafından platformlar oluşturulmuştu. İstanbul’da kurulan Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu bunlar içerisinde en bilineni ve işlevli olanıydı. HSGGP’nin SSGSS karşıtı mücadele açısından yaptıkları yapamadıkları elbette tartışılacaktır. Ancak bu platformun birleşik mücadelenin örgütlenmesi konusunda geriye belli bir deneyim, bir zemin bıraktığı da ortadadır.

Bugün bu zemini yeniden güçlendirmeye yönelik kimi adımlardan söz edilebilir. Platform geline aşamada grev ve direnişlerle dayanışmanın örgütlenmesini kendi görevi olarak gördüğünü ifade etmektedir ki, bu anlamlıdır. Önümüzdeki süreç nasıl gelişir, elbette bir şey söylenemez. Ancak dayanışma komiteleri oluşturulması yoluyla sınıf ve emekçiler içerisinde dayanışma duygusunun geliştirilmesine, maddi-manevi desteğin örgütlenmesine, grev ve direnişlerin etkisinin geniş kesimlere yayılmasına hizmet ettiği ölçüde, platformun bugünkü tavrının da pratik bir anlam, sınıf hareketinin geleceğinin örgütlenmesine bir katkı niteliği kazanacağı açıktır.

Birleşik mücadelenin örgütlenmesi sorununun elbette bir de sendikalarla doğrudan ilgili boyutu vardır. Türk-İş içerisinde genel merkez ile ilerici sendika ve şubeler arasında giderek belirginleşen bir çatlak var. Türk-İş merkez yönetimi geline yerde grev ve direnişlere karşı en ufak bir ilgi göstermemektedir. Grev ve direnişleri destekleyen muhalif sendika ve şubeler üzerinde ise güçlü bir basınç oluşturulmuş durumdadır. Türk-İş, gerek İstanbul Şubeler Platformu’nda grev ve direnişlerin

gerek yürütücüsü gerekse destekçisi durumunda olan sendika ve şubelere açıkça rest çekmiş görünmektedir. Türk-İş Genel Sekreteri Mustafa Türkel’in nice zaman sonra grev ve direnişleri ziyaret ederek göstermelik destek açıklamalarında bulunması bu gerçeği değiştirmemektedir. Grev ve direnişleri yürüten üç sendikanın (Basın-İş, Deri-İş, TÜMTİS) maddi yardım taleplerinin aidat borçları bahane edilerek geri çevrilmesi, direnişçilerin kendi kaderlerine terkedilmesi, genel merkezin gerçek konumunu en açık biçimde göstermektedir.

Türk-İş yönetiminin somut destekten geri durması, üstü örtülü biçimde grev ve direnişleri yürüten sendikalara basınç uygulaması elbette ki mücadele içindeki işçilerin durumunu zorlaştıran bir etkidir. Fakat ilerici ve devrimci güçlerle Türk-İş’e bağlı muhalif sendikalar üzerinden anlamlı bir birleşik mücadele örgütlenebildiği durumda, Türk-İş yönetiminin bu tutumu sendikal ihanet çetesiyle hesaplaşabilmenin, onu sınıf hareketi içerisinde teşhir ve tecrit edebilmenin bir imkanına da dönüşebilir. Dolayısıyla Türk-İş’in başındaki ihanet çetesiyle hesaplaşabilmenin yolu da birleşik mücadelenin örgütlenmesi noktasında ilerici devrimci güçlerin ortaya koyacağı çabaya ve katedecekleri mesafeye bağlı olacaktır.

Genel planda ele alındığında, hemen hemen bütün direniş ve grevlerin birbirine son derece yakın ya da benzer talepler üzerinde yükseldiğini görmek mümkündür. Üstelik bunlar örgütlenme hakkı gibi, sigorta veya insanca yaşamaya yeten ücret gibi bir bütün olarak işçi ve emekçileri ilgilendiren, onların özlemlerine karşılık düşen taleplerdir. Taleplerdeki bu yaklaşma ve ortaklaşma, süren grev ve direnişlerin aynı kanalda buluşmalarının güçlü bir zemini olduğuna işaret etmektedir.

Grev ve direnişleri aynı mücadele kanalında buluşturmak basitçe bir örgütsel formül oluşturma, ortak platform ya da komite kurma sorunu değildir. Elbette bu da işin bir boyutudur ve ortak bir platform ya da komite hiç değilse ortak taleplerin belirlenmesi, eşgüdümün sağlanması gibi işleri yerine getirecektir. Fakat grev ve direnişleri birbirine yaklaştıracak, aynı mücadele kanalında buluşturacak olan, sınıfın eylemli birliği ve dayanışmasıdır.

Mahmud Ahmedinejad'ın Türkiye ziyareti...

ABD'ye rağmen, ABD'nin icazetinde!..

İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad, göreve geldikten üç yıl sonra nihayet Türkiye'yi ziyaret edebildi. Oysa Türkiye, Ahmedinejad'ın ilk ziyaret etmek istediği ülkeler arasındaydı. Lakin ortada ciddi bir sorun vardı; o da Ankara'daki işbirlikçilerin iradesinin sınırlı olmasıdır. Bunun anlamı, Washington'dan icazet almadan, Ahmedinecad'ı Türkiye'ye davet edecek iradenin Çankaya tepesine yerleşmesi bir yana, henüz o tepenin eteklerine bile yaklaşmamış olmasıdır.

İran payına sınırlı başarı

Washington'daki savaş kundakçılarının açıktan, siyonist şeflerin ise alttan alta engellemek için çaba sarf ettikleri ziyaretin gerçekleşmiş olması, Mahmud Ahmedinejad şahsında İran yönetimi payına, sınırlı olsa da bir başarıdır. Bu haliyle ziyaret, emperyalist-siyonist güçlerin ablukasında geçici de olsa bir delik açmıştır. ABD-İsrail ikilisinin Ankara'daki işbirlikçileri, batının “şeytanlaştırdığı” Mahmut Ahmedinejad'ı gezi vesilesiyle saygın bir burjuva devlet adamı olarak karşılamışlardır.

Emperyalist-siyonist güçlerin aynı anda hem İran'ı vurmak için savaş hazırlığı yaptığı hem diplomasi alanında kuşatmaya çalıştığı bir döneme denk getirilen Ahmedinejad'ın gezisi, zamanlama açısından da isabetlidir. Gezi vesilesiyle İstanbul'dan dünyaya seslenme imkânı bulan İran cumhurbaşkanı, batılı emperyalistlere rağmen, ABD-İsrail müttefiki, NATO üyesi, AB kapısını eşleyen bir devlet tarafından üst düzey kabul görebilecek güç ve yetenekte olduğunu göstermiştir. Bu arada İstanbul'da basın karşısına çıkan Ahmedinejad her zamanki gibi ABD-İsrail ikilisine meydan okumaktan da geri durmadı.

ABD-İsrail ikilisinin engellerini gecikmeli de olsa aşarak İstanbul'a gelen Ahmedinejad, gezi esnasında o engellere takılmaktan kurtulamadı. Nitekim İstanbul'da düzenlediği basın toplantısında, “Doğal gaz ve enerji alanında önemli anlaşmalar üzerinde görüş birliği sağladık. İnşallah, onları mümkün olan en kısa sürede tamamlarız” demesine rağmen, bu alanda herhangi bir anlaşma imzalanamadı. Oysa İran cumhurbaşkanının doğalgaz alanında 3.5 milyar dolarlık bir anlaşma imzalama umuduyula Türkiye'ye geldiği belirtiliyor.

İmzalanacağı varsayılan anlaşma, İran ve Türkmenistan'dan gelecek yıllık 30 milyar metreküp doğalgazın Türkiye üzerinden Avrupa'ya ihraç edilmesini, Türkiye'nin de yıllık üretimi 20,4 milyar metreküp olması beklenen Güney Pars'taki üç sahayı ihalesiz olarak almasını öngörüyordu.

Türk burjuvazisinin uğruna bir dizi takla atmaya hazır olduğu bu anlaşma imzalanamadı, çünkü Ankara'daki işbirlikçiler böyle bir anlaşma için Washington'dan izin koparmayı başaramamışlardı.

Şarh icazet Ankara'daki iradenin sınırlarına ışık tutuyor!

Washington'daki efendiler izin vermediği için üç yıldır komşu bir ülkenin cumhurbaşkanını davet

edemeyen Türk devleti, nihayet Ahmedinejad'ı İstanbul'da ağırlayacağını açıkladığında, bu tavır değişikliğini neye borçlu olduğu merak konusu olmuştu. Elbette bunu tahmin etmek güç değil, ancak batılı diplomatik kaynakların açıklamaları bu yönde tahmin yürütmeyi de gereksiz kıldı.

İngiliz The Guardian gazetesi, Ankara'nın Tahran ile doğal gaz anlaşması imzalamaması karşılığında, Washington'un da İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ın ziyaretine göz yumduğunu yazdı.

Batılı bir diplomatik kaynağa dayandırılan haberde şu ifadeler yer aldı: “Daha önce hakkında bir mutabakat zabtı imzalanan 1,87 milyar sterlinlik doğal gaz anlaşması, Ahmedinejad'ın iki günlük İstanbul ziyaretinin en önemli başarısı olacaktı. Ancak Ahmedinejad Çırağan Sarayı'nda Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile bulunduğu, Amerikan müdahalesinin anlaşmayı baltaladığı anlaşıldı. İki lider ortak basın toplantısında anlaşmayı ilan etmek yerine, ülkelerinin işbirliğini devam ettirme konusundaki istekliliğini teyit eden bir açıklama ile yetindiler.”

Ankara'da verilen taahhütler ise şöyle anlatılıyor: “Geçen ay Ankara'ya ziyaret eden, Amerikan Başkanı'nın Ulusal Güvenlik Danışmanı Stephen Hadley, burada Ahmedinejad'ın ziyaretine yönelik itirazlarını dile getirdi. Ancak Türkler Ahmedinejad'ın Türkiye'yi ziyaret etmek için uzun süredir ısrar ettiğini ve artık hayır diyemeyeceklerini belirttiler. Amerika'nın çekincelerini gidermek için de, belki elektrik konusunda birşeyler dışında, önemli bir enerji anlaşması imzalamayacakları sözü verdiler. Ayrıca Ahmedinejad'a BM Güvenlik Konseyi'nin, uranyum zenginleştirmeyi durdurması karşılığında teşvik paketini kabul etmesi için baskı yapmayı taahhüt ettiler.”

İranlı meslektaşıyla görüşen Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün, Bush'un ulusal güvenlik danışmanı Stephen Hadley ile yapılan anlaşmaya uyduğu gözlemlendi. Nitekim Mahmud Ahmedinejad'ı Çırağan

Sarayı'nda karşılayan Abdullah Gül, görüşmeler sonrasında yaptığı açıklamada şöyle konuştu: “Türkiye, İran'ın nükleer programı meselesine diplomatik yollarla çözüm bulunmasından yanadır. Bu çerçevede 6 ülkenin (BM Güvenlik Konseyi üyeleri - Çin, Rusya, İngiltere, ABD, Fransa- ile Almanya) sunduğu kapsamlı bir teşvik paketiyle çözüm için yeni ve çok önemli bir fırsat penceresi açan görüşme süreci başlamıştır. Bu sürecin tüm ilgili tarafların ortaya koyacakları yapıcı ve sorumlu bir irade ve iyi niyet çerçevesinde akamete uğramaksızın devam etmesini ve kısa sürede olumlu bir sonuca ulaşmasını arzu etmektedir...”

Görüldüğü üzere Türk yetkililer, çok karlı olduğu kadar, doğalgaz konusunda Rusya'ya olan bağımlılıklarını azaltacak bir anlaşmadan geri durmakla kalmamış, ABD'nin istediği telkinleri de İran Cumhurbaşkanı'na iletmışlerdir. Bu tutumlarıyla Washington nezdinde uşaklara şayan bir takdire nail olsalar bile, dünya onların, ABD emperyalizmi nezdinde iradelerini çaput gibi yere sermelerine bir kez daha tanık olmuştur.

Gerek Ahmedinejad-Tayyip Erdoğan görüşmesinde gerekse iki ülkenin bakanlar düzeyinde yaptıkları görüşmelerde belli konularda anlaşmaya varıldığı, bu sınırlar (yani Washington'da çizilen sınırlar) içinde kalmak kaydıyla işbirliğinin geliştirileceği belirtildi.

Bu haliyle gezi, Ahmedinejad açısından başarısı sınırlı kalan bir girişim olurken, işbirlikçi Türk burjuvazisi ve iktidarı için ise, ABD'ye bağımlı olmaktan dolayı kaçırılan fırsatlar ve bunun dolaysız sonucu olarak güdüleşmiş irade gerçekliği ile bir kez daha yüzleşmeye vesile olmuştur.

Taksim'de ÖSS karşıtı eylem...

“Kazanan da kaybeden de değişmedi!”

Sadece ÖSS haftasına sıkışmayan mücadelenin bir halkası olarak ÖSS sonuçlarının açıklanmasının hemen ardından bir dizi liseli gençlik örgütü ve kurum basın açıklaması yapma kararı aldı. İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP), Dev-Lis, Genç-Sen, EHP Gençliği, Yeni Demokrat Gençlik, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifleri, Yeni Dünya Gençliği, Anadolu'da Yaşam Koop, Esenyurt Kolektifi, Özgür Lise, YDGM, 78 Ada-Der'in imzacısı olduğu basın açıklaması 16 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirildi.

Bileşenler adına yapılan açıklamada, bu sınavın da öncekiler gibi asıl kazananın dersane sahipleri olduğu belirtildi. Sınavda başarılı olarak tanımlanabilecek kesimin tamamının Fen, Anadolu ve özel lise mezunları olduğu belirtildi ve eğitimdeki eşitsizlik vurgulandı. Kürdistan'da yaşayan öğrencilerin de sınavın kaybedenleri arasında sayılması gerektiği belirtildi.

Açıklamada sınav sistemi üzerine yapılan değişikliklerin yüzeyselliğin ötesine geçemediği de ifade edildi. Son olarak ÖSS karşıtı mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Basın açıklamasına 100'e yakın genç katıldı. Eylem, “ÖSS, AOBP kaldırılсын!”, “ÖSS duvarını yıkacağız!”, “Cinsel, ulusal, sınıfsal elemeye son!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganlarının atılması ile sona erdi.

İstanbul Liseli Gençlik Platformu

17 Ağustos deprem yıkımının tek sorumlusu sermaye düzeni ve devletidir!

Herkesi ihtiyacına göre ve sağlıklı konut için sosyalizm!

17 Ağustos depreminde onbinlerce insanımız yaşamını yitirdi. Deprem diye sunulan, ama gerçekte tam bir devlet katliamı olan facianın üzerinden 9 yıl geçti.

Ancak geçen bunca zamana rağmen hafızalardan silinmeyenleri kısaca sıralayalım: Kızılay'daki çete kurumlaşması, trilyonluk yolsuzlukların devletin en tepesinde nasıl kotarıldığı... Devletin toplanan yardımları nasıl iç ettiği... Çadır, ilkyardım, aş-ekmek skandalları... Bilimin dine dönüştürülmesi, bilim insanların halkın yanında olmak yerine magazin dünyasında prim yapması... Parlamenterlerin yardım paralarıyla yurtdışında yaptıkları sefahat gezileri... Faşist ordunun depremin yıkımı altında inleyen halkı bırakıp katliamlarla uğraşması... Sermaye medyasının devleti aklamak için yalana dayalı ikiyüzlü manipülasyonu... Bolu ve Sakarya'da tepkilerini dile getiren kitlelere devletin polisiyle, jandarmasıyla, valisiyle saldırması...

Depremi yıkıntıları arasında meclisten, sosyal güvenliğin tasfiyesine dönük mezarda emeklilik yasasının çıkartılması, böylece devletin maskesinin düşmesi de bugün hala hafızalarda tazeliğini koruyor.

Tabii ki, 24 Temmuz'da yüzbinlerce işçi ve emekçi Ankara sokaklarına döküldüğünde "sokağa çıkamayan" devlet erkanının, depremin kırıncı etkisiyle faşist saldırılarını nasıl yoğunlaştırdığı da unutulmadı.

17 Ağustos öncesi ve sonrasında yaşananlar, onbinlerce emekçinin ölümünden depremin değil, kapitalizmin sorumlu olduğunu göstermiştir. Depremi ardından geçen 9 yıl boyunca yaşananlar bu çıplak gerçeği defalarca gözler önüne serdi. Bu gerçek, bu düzende emekçilerin yaşamının bir pul kadar dahi değeri olmadığıdır. "Doğal afet" olarak gösterilmek istenen tüm bu katliamların arkasında kapitalistlerin kâr hırsı vardır. Her olayda değişik şekillerde ortaya çıkan denetimsizlik, bilim insanları tarafından yapılan uyarıları dikkate almama, bildiğini okuma, siyasi şov, maliyetten kaçma, ihale yolsuzlukları vb. durumlar yaşanan felaketlerin altyapısını döşemiştir.

Sermaye düzeni gerekli tedbirleri almayarak sadece felaketlere davetiye çıkarmakla kalmadı. Felaketlerin yıkıma uğrattığı emekçilerin en temel ihtiyaçlarını dahi karşılamadı, onları yaşadıkları yıkımla başbaşa bıraktı. Uyguladığı saldırı politikalarıyla yaşanan yıkımı daha da derinleştirdi.

Bugün bilim insanların belirttiğine göre, İstanbul'u 17 Ağustos'u kat kat aşan bir deprem felaketi bekliyor. Peki, bu bağıra çağrı yaklaşan felaket karşısında devletin bir hazırlığı var mı?

Devlete sorarsanız, bütün hazırlıklar tamam! Elbetteki, sermaye devletin zihniyetine göre depreme hazırlık demek, ceset torbası stoklamak demektir! Ya da toplu mezar alanlarının tespiti, vb... Deprem hazırlığı adı altında yürütülen "sözde" çalışmalara hastane, okul gibi toplu yaşam alanlarının bakım ve onarımı dahil değildir. Genel kontrol bir yana, geçmiş depremde hasar gören binalara bile el atılmıyor. Nasıl atılsın ki? Devletin bütçesinde yerli ve yabancı sermaye dışında kimseye bir kuruş pay

ayrılmıyor. Ama devlet "depreme hazırlanıyor"!

"Depreme hazırlık" adı altında görüşülen, hesabı-kitabı yapılan önlemler arasında, kuşkusuz 17 Ağustos'un derslerinden de yararlanılarak, yıkıma karşı gelişecek halk hareketinin nasıl bastırılacağı da vardır. Nasıl ki, kendi eliyle yarattığı ekonomik-sosyal yıkım yüzünden beklediği "sosyal patlama"ya karşı sadece bastırma önlemleriyle ilgileniyorsa, deprem ve diğer yıkımlar konusunda da benzer bir tutum sergileyecek, şimdiden bunun hazırlıklarını da yapacaktır.

Önceki ve sonraki tüm depremlerin de gösterdiği gibi, 17 Ağustos depreminde de yaşanan felaketin asıl sorumlusu sermaye devletidir. Yaptığı hazırlıklara bakıldığında, onun bu karakterinde en küçük bir değişiklik olmadığı, dolayısıyla, "deprem hazırlığı" denilenin aslında yeni yıkım ve yeni felaketler hazırlığı olduğu görülecektir.

Kısacası, bu düzen ayakta kaldığı, bu devlet işçi sınıfı ve emekçilerinin başında durduğu sürece felaket ve yıkım üretmeye devam edecektir. Deprem veya diğer tüm felaketlerden kurtuluşun yolu, başımızdaki en büyük felaket olan sermaye devletinden kurtulmaktan geçiyor. Ancak ve ancak, kârı ve çıkarı değil, emeği ve emekçiyi temel alan bir toplumsal düzende, yani sosyalizmde depremler felaket olmaktan çıkarılabilir. Ancak bir işçi-emekçi iktidarı, kaynak ve imkanları işçi sınıfı ve emekçi halkın hizmetine sunabilir.

16 Ağustos 2008 | Taksim

Marmara depreminde ölenler anıldı!

Kocaeli, Gölçük, Düzce, Sakarya ve Yalova'da büyük bir yıkıma yolaçan Marmara Depremi'nin yıldönümünde, kaybedilen onbinlerce insan deprem bölgesinde 17 Ağustos gecesi yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı.

Depremzedeler Derneği: "Bu acıları unutturmayacağız!"

Kocaeli'nde Depremzedeler Derneği tarafından her yıl yapılan yürüyüş, dernek binasının önünde başlayarak, Anıtpark'ta sona erdi. Deprem anıtı önüne gelen depremzedeler, burada 9 yıldır verdikleri mücadeleyi anlatan bir dia gösterisi yaptılar. Daha sonra saat 03.02'de yaşamlarını yitiren deprem şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. Burada açıklama yapan Depremzedeler Derneği Başkanı Nurcan Taşpınar, devletin yeteri kadar önlem almadığını, önlem alındığı takdirde olası bir depremde acıların bütümleneceğini ifade etti. Eyleme Halkevleri, KESK Şubeler Platformu, TKP ve EMEP de destek verdi.

İMO'dan Gölçük'te yürüyüş!

İnşaat Mühendisleri Odası tarafından düzenlenen, "Güvenli yapı üretmek, depreme karşı duyarlı olmak" yürüyüşü Gölçük'te gerçekleşti.

Yaklaşık bin mühendisin katıldığı eylemde GESOTİM, Gölçük belediye kurtarma ekipleri ve birlikte Kavaklı sahiline yürüyüş gerçekleşti. İnşaat mühendisleri burada yaptıkları basın açıklamasının ardından depremin gerçekleştiği saat 03.02'de Gölçük Sahili'ne çiçek bıraktılar. Burada yapılan açıklamada, inşaat mühendislerinin, acıların küllenmesine, gerçeklerin gözardı edilmesine, yetkililerin hukuki ve vicdani sorumluluklarından kurtulmasına, vurdumduymazlığa, insan hayatını ciddiye almayan yaklaşımlara karşı tepki göstermek için Gölçük'te toplandıklarını söyledi.

Yalova ve Sakarya'da anma...

Yalova'daki törenlerin buluşma adresi ise deprem anıtıydı. Depremi meydana geldiği saat 03.02'de bir dakikalık saygı duruşunun ardından dağıldılar.

Sakarya'da ise Atatürk Bulvarı'ndaki saatin önünde toplanan yaklaşık 50 kişi, saat 03.02'de depremde hayatını kaybedenler anısına saygı duruşunda bulundu.

Sermaye hükümetinin bakanları yolsuzluk batağında...

Yolsuzluğun kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Tüm sermaye hükümetleri gibi dinci partinin önde gelen isimlerinin de adları rüşvetle anılır hale geldi. 3 Kasım 2002 seçimlerinde yoksulluğu ve yolsuzluğu bitireceği vaadiyle tek başına hükümet olan dinci parti, 7 yıllık hükümet sürecinde söylediklerinin tam tersini yaptı. İşçi sınıfı ve emekçiler daha da yoksullaştı. Yolsuzluk vakaları rutinleşti. Adı rüşvetle birlikte anılmayan bakan kalmadı.

Başbakan ve bakanlar dünyalıklarına dünyalık kattılar!

Tayyip Erdoğan'ın çocukları Ahmet Burak Erdoğan ile Necmettin Bilal Erdoğan, İstanbul'da 1 milyon YTL değerinde villalara sahipler. Ahmet Burak Erdoğan'ın yüzde 50 hissesine sahip olduğu MB Denizcilik Taşımacılık Limited Şirketi, kurulduktan 18 gün sonra 2 milyon 350 bin dolara kuru yük gemisi satın aldı. Bilal Erdoğan da ABD'nin Maryland eyaleti College Park'a 261 bin 500 dolara ev almıştı.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın çocukları da ticarete hızla yükselenler arasında yerlerini aldılar. Oğlu Abdullah Unakıtan, kızları Fatma Unakıtan, Zeynep Basutçu ile bakanın eşi Ahsen Unakıtan 2001'de AB Gıda Sanayi ve Ticaret AŞ'yi 10 bin 500 YTL sermayeyle kurdular. Kısa bir süre sonra şirketin ödenmiş sermayesi 16 milyon 816 bin YTL'yi aştı. Unakıtan'ın çocukları, Telemobil Bilgi İletişim Hizmetleri Sanayi ve Ticaret AŞ'yi de şirketlerine eklediler. Özelleştirilen Mersin Limanı'nın 2 milyon dolarlık işletim sistemi ihalesini de tabii ki limanı özelleştiren Unakıtan'ın çocuklarının şirketi aldı.

Kuş gribinin yayılmasıyla Kemal Unakıtan'ın çocukları pastörize sıvı yumurta işine girdi ve Unakıtan markasıyla satışa sundu. Pastörize yumurtanın KDV'si yüzde 18'den 8'e düşürüldü. Sırf bu KDV indiriminden Kemal Unakıtan'ın girişimci çocukları 1,5 milyon dolar kâr elde etti. Unakıtanlar'ın sahibi olduğu AB Gıda AŞ, binlerce tonluk mısır ithalatından dört gün sonra vergi oranının artırılması sayesinde yüzde 50 kazanç sağladı. AB Gıda'nın yalnızca 2005'teki satış tutarı 22 milyon 163 bin 902 YTL olarak hesaplandı. 12 aylık dönem boyunca devlete ödediği KDV tutarı ise "sıfır" olarak kayıtlara geçti.

Ulaştırma Bakanı Binali Yıldırım'ın oğlu Erkan Yıldırım ise gemi sahibi oldu. Oğul Yıldırım'ın kardeşiyle ortak olduğu Derin Denizcilik Şirketi'nin kuruluş sermayesi 10 bin YTL idi. Şirketin 445 bin Avro'ya sahip olduğu gemiye bilet kesen ise Santour adlı şirketti. Bu şirketin Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı Türkiye Denizcilik İşletmeleri'ne ait Ankara feribotunu ihalesiz olarak kiraladığı ortaya çıktı.

Orman Bakanı Osman Pepe'nin çocukları İsmail ve Mustafa Talha Pepe de 9 milyon YTL'lik teşvikle gemi sahibi oldu. Geminin şu anki değerinin 44 milyon dolar olduğu sermaye basınına yansdı.

Abdullah Gül'ün 16 yaşındaki oğlu Mehmet Emre Gül de ticarete atılanlardan. İnternet ortamında elektronik eşyalardan mobilya ve kitaba kadar farklı ürünler tanıtan 15 bin YTL sermayeli bir şirket kurdu. Oğul Gül'ün Ankara'daki iki alışveriş merkezinde

stantta mısır satılması işine girdiği de ortaya çıktı.

Bayındırlık Bakanı Faruk Özak'ın küçük oğlu Mehmet Akif Özak, 22 Ağustos 2007 tarihinde Öztok Gıda İnşaat Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi'ni kurdu. Öztok Şirketi'nin kuruluşunun üzerinden henüz 4 ay geçmişti ki, ortaklar 24 Aralık 2007 tarihinde şube açma kararı aldılar. Şirket, Capacity Alışveriş Merkezi ile Yeşilköy Atatürk Havalimanı İç Hatlar Terminali gidiş katında haşlanmış mısır satış standı açtı. Böylelikle havalimanları Bayındırlık Bakanı'nın oğlu için rant alanına dönüştü.

Kapitalist düzenin politikacıları yolsuzluktan beslenir

Yukarıdaki tablo sadece son sermaye hükümetinin bakanlarının yolsuzluklarını yansıtır. Tablonun bununla sınırlı olmadığı biliniyor. Zira kapitalizm yolsuzluğun ve hızlı zenginleşmenin temel kaynağıdır. Bu kaynak kurutulmadıkça yolsuzluk çarkı dönmeye devam edecektir.

Türkiye'nin bir yıllık geliri tutarında büyük bir para yolsuzluk çarkına harcanmıştır. Toplam miktar konusunda ifade edilen rakam 160 milyar dolar civarındadır. Bunlar saptanmış olan yolsuzluklar. Gerçek yolsuzluk rakamının verilen rakamların en az iki katı olduğunu, bizzat sermaye devletinin resmi kurumları itiraf ediyorlar. Kısacası ortada 320 milyar dolarlık bir yolsuzluk var.

Yolsuzluk yapanlar ne araştırılıyor, ne soruşturuluyor, ne de yargılanıyor!

Sadece açığa vurulan soygunun boyutları bile ibret vericidir. Ancak daha ibret verici olanı, sermaye devletinin usulen de olsa birçok rüşvet olayı hakkında soruşturma açma gereği bile duymamasıdır. Mızrağın çuvala sığmadığı durumlarda soruşturma ve

yargılamalar yapılmış, ama her seferinde rüşvetçiler aklanmıştır. Ne önceki, ne de bugünkü soruşturma ve yargılamalarda yakasına yapışılan, malvarlığına el konulan, yolaçtığı kayıpları karşılaması istenen bir tek burjuva politikacı veya kapitalist bulunmamaktadır. Üstelik bu yolsuzlukların bir ucu (kamu ihalelerinin önemli bir bölümü) toplu kıyım olarak adlandırmayı hakeden toplu ölümlere neden olduğu halde, katiller ellerini kollarını sallayarak dolaşabilmektedir.

'99 depremlerinde onbinlerce insanın ölümünden ilk elden sorumlu olan kapitalistlerin, ihale yolsuzluklarının suçlusu müteahhitlerin arkasında sermaye devleti vardır. Onbinlerce insanın katili olan hırsızlardan biri bile hapiste yatmamaktadır. Daha vahim olan ise, bu katil ve hırsız müteahhitlerin, müteahhit firmaların bir kısmının, kalıcı deprem konutlarının yapım ihaleleriyle ödüllendirilmesi, bazılarının ise başka bölgelerde başka toplu mezarlar inşasına devam etmesidir.

Sermaye medyası suskunluk fesadı oyununu oynamaya devam ediyor!

Yolsuzluk konusu meclis tarafından yeniden gündeme getiriliyor. Yolsuzlukların sadece büyük paraların kaybına değil, nasıl can kayıplarına da yolaçtığı ortaya saçılıyor. Sermaye medyası olan bitenler karşısında üç maymunu oynamaya devam ediyor.

"Unutmayacağız, unutturmayacağız!" sloganını sadece reklam amacıyla kullandığı bir kez daha anlaşılan sermaye medyası, böyle konuları gündeme getirmekten özenle kaçınmaktadır. Yolsuzluk düzeninden beslenen sermaye medyasının patronlarının böylesi bir tutum içinde olmaları sınıfsal kimliklerinde ayrı düşünülemez.

Zira onlar da kapitalist rüşvet düzeninden besleniyorlar. Elde edecekleri ayrıcalıklar karşılığında, sermaye hükümetlerinin borazanlığını yapıyorlar. Yeterince rant elde edemedikleri durumlarda, başbakanları bile tehdit etmekten kaçınmıyorlar. Doğan Medya patronu ile Mesut Yılmaz arasında yapılan anlaşma bunun en açık kanıtıdır. Sermaye medyası en ufak bir sorun yaşandığında bakan kellesi bile isteyebiliyor. Elindeki medya gücünü ayrıcalıklar elde etmek için şantaj aracı olarak kullanmaktan çekinmiyor.

Yolsuzluğun olmadığı, bağımsız sosyalist Türkiye için mücadeleye!

Hırsızlığın, yolsuzluğun kaynağı, kapitalist düzenin bizzat kendisidir. Bu düzen ayakta kaldıkça, yolsuzluk çarkları dönmeye devam edecektir. Yolsuzluğun ortaya çıkardığı faturalar da her seferinde işçi ve emekçiler tarafından ödenecektir.

Yolsuzlukla mücadele, devrim ve sosyalizm mücadelesinden ayrı düşünülemez.

İşçi sınıfının iktidar dümeninde oturduğu düzenin adı olan sosyalizm, yolsuzluğun kalıcı olarak ortadan kalkmasının biricik yoludur.

Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek için...

Grev ve TİS komiteleri kuralım, grev ve direnişe hazırlanalım!

İki milyon kamu emekçisini ilgilendiren toplu görüşme süreci 15 Ağustos'ta başladı. Hükümet bir kez daha İMF ve Dünya Bankası'nın direktifleri, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kamu emekçilerine sefalet ücretini reva görmektedir. Geçtiğimiz aylarda Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) yasasıyla bizlerin emeklilik ve sağlık hakkını gaspettiler. Önümüzdeki dönemde ise Kamu Personeli Rejimi Yasa Tasarısı ile işgüvencemizi ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Kamu hizmet sektörlerinde 4/B, 4/C, sözleşmeli, taşeron vb. adlar altında işgüvencesiz istihdamı artırdılar. Şimdi ise tüm kamu hizmet sektörlerinde hem çalışma koşullarını hem de istihdam biçimlerini esnekleştirerek kazanılmış haklarımızı tümenden ortadan kaldırmaya hazırlanıyorlar.

Böylesine önemli bir süreçte milyonlarca kamu emekçisini ilgilendiren toplu görüşme süreci başlamış bulunmaktadır. Ancak sermaye hükümeti toplu görüşme adı altında başta sefalet ücreti olmak üzere kazanılmış haklarımızı ortadan kaldıran saldırıları görüşmeye katılan konfederasyonlara onaylatmakta, ne yazık ki sendikalar da bu dayatmaya karşı çıkamamaktadır. Kamu-Sen ve Memur-Sen masada kalarak hükümetin hak gasplarına ve sefalet ücreti dayatmasına karşı seslerini çıkarmamaktadır. Göstermelik bir takım eylemlerle süreci geçiştirmektedir. Bu halleriyle saldırıların uygulayıcısı sermaye hükümetinin işini kolaylaştırmaktadırlar. KESK ise üç yıldır masaya oturmamaktadır. Ancak o da masadan kalkmasına rağmen yüzünü işyerlerine, eylem alanlarına dönmekte eksik kalmaktadır.

Saldırıları ortak, mücadelemiz de ortak olmalı!

Hangi kamu sendikasına üye olursak olalım sermaye hükümetinin hak gaspları ve saldırıları hepimizi etkilemektedir. Düşük ücretler, ağır ve yorucu çalışma koşulları, özelleştirmeler, mezarda emeklilik, sağlık hakkımızın gaspı, işgüvencemizi ortadan kaldıracak olan Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı, tüm bu saldırılar tek bir merkezden yönetilmektedir. Bugün devletin karşılamakla yükümlü olduğu sağlık, eğitim, ulaşım vb. kamu hizmet sektörleri paralı ve pahalı hale getirilerek özel işletmelere devredilmek istenmektedir. Yani saldırıların kaynağı emperyalistlerle işbirliği yapan sermaye sınıfıdır. Onun adına devleti yönetenler sermaye hükümetleri eliyle saldırıları uygulamaktadır. Birbirinin peşi sıra hükümete gelen düzen partilerinin hepsinin programlarının aynı olması bundandır. Birinin başladığı özelleştirme saldırısını diğeri tamamlamaktadır.

Saldırıları sermaye iktidarı tarafından tek bir merkezden planlanıyor, hazırlanıyor, uygulanıyor ve yönetiliyorsa, saldırılara karşı mücadelemiz de ortak olmalıdır. Kamu emekçilerinin sınıfsal çıkarı mücadelesini ortaklaştırmaktan geçmektedir. Bunun için de hak alıcı bir mücadele programı etrafında örgütlenmeli ve harekete geçmeliyiz.

Saldırıları püskürtmek, yeni haklar kazanmak için grev ve TİS komiteleri kuralım, grev ve direnişe hazırlanalım!

Kamu emekçilerinin mücadelesinin ve taleplerinin toplu görüşme sürecine sıkıştırılmayacağı açıktır. Saldırıları püskürtmek, yeni haklar kazanmak için sendikalı-sendikasız fark etmez, tabanda bir araya gelmeli, hiç zaman yitirmeden hak alıcı bir mücadele programı oluşturmali ve genel grev-genel direnişe hazırlanmalıyız. Görüşme masasına oturan ya da oradan kalkan konfederasyonları taleplerimizi kazanmak için harekete geçirmek istiyorsak tabandaki emekçiler olarak bir araya gelmeliyiz.

Kamu emekçilerini harekete geçirmenin yolu ise işyerlerinde grev ve TİS komiteleri kurmaktan, taleplerimizi ortaklaştırmaktan, yaptığımız her eylem ve etkinliği “genel grev-genel direniş” sürecine bir hazırlık olarak kurgulamaktan geçmektedir. “Hak verilmez alınır” şiarıyla sürece işyerlerinden doğru hazırlanmalı, konfederasyonlarımıza ve sendikalarımıza basınç uygulamalıyız. Haklarımızı

kazanmak için işyeri toplantıları yapmalı, sorunlarımızı buralarda tartışmalı, hızla grev ve TİS komiteleri kurmalıyız.

Son süreçte greve çıkarak haklarını koruyan THY, Tekel ve lastik işçileri bizlere izlenmesi gereken yolu göstermektedir. Bu yola ışık tutmak ise tüm kamu emekçilerinin görevidir.

(Kamu Emekçileri Bülteni'nin Ağustos 2008 tarihli 27. sayısından alınmıştır...)

Toplu görüşme adı altında orta oyunu sürüyor!

Kamu'da toplu görüşme 15 Ağustos tarihinde başladı ve ilk turu sona erdi. Hiçbir fonksiyonu olmayan, sadece görüş bildirmekten ibaret olan toplu görüşme sürecinin bir oyundan farksız olduğu ilk görüşmenin kendisinde bir kez daha tescillenmiş oldu. Daha ilk oturumun sonunda basına açıklama yapan Çalışma Bakanı Murat Başesgioğlu, “*ek ödeme alamayan kamu emekçilerine yapılacak ödemelerle ilgili kararnamenin hazır olduğunu*” söyleyerek, toplu görüşme sürecinin ne denli göstermelik ve bir oyundan ibaret olduğunu gösterdi.

7. dönem toplu görüşme sürecinde KESK, görüşme salonuna girerek, taleplerini iletmış, masanın dağıtılması gerektiğini ifade etmiş ve görüşmeden çekilmiştir. KESK'in masayı terketmesi Tayyip Erdoğan'ı o denli kızdırmış olacak ki, anında yanıt vermekte gecikmedi. 1 Mayıs'ta sendikaların Taksim ısrarı noktasında emekçilere saldıran Tayyip, şimdi de KESK'in öne sürdüğü talepleri “uçuk kaçık” olarak nitelendirdi, “sokaklarda yürüyerek işlerin çözülmeyeceğini” söyledi.

KESK'in hazırladığı acil talepler listesinde çalışanlara 350 ytl ek zam yapılması, temel ücretin 1250 ytl olması, kamu emekçilerine brüt maaş tutarında yılda iki kez ikramiye ödenmesi, sözleşmeli personel uygulamasına son verilmesi, 4/B, 4/C, 4924 ve vekillerin kadroya alınması, kamu personel rejimi kanun taslağının geri çekilmesi, SSGSS'deki emekçiler aleyhine düzenlemelerin geri alınması olmak üzere bir dizi ekonomik demokratik talep yeralıyor. KESK'in önerdiklerini başbakan “uçuk” buluyor. Türk İş'in 2008 yılı Nisan ayı açlık ve yoksulluk araştırmasına göre, 4 kişilik bir aile için hesaplanan açlık sınırı 717.07 YTL, yoksulluk sınırı ise 2 bin 335 YTL olarak belirlenirken, kamu emekçilerinin talep ettiği 1.250 ytl ücret çok görülüyor.

Tayyip'in öfkesine sebep olan masanın terkedilmesidir. Tabanın gücünden yoksun olsa bile KESK'in taleplerini eylemle dile getirmesidir. “Yollar yürümekle aşınmaz” diyen Demirel'in soyundan gelen Tayyip de KESK'in icazet masasını terketmesine, sokaklara çıkarak kendilerinin karşısında dikilmesine tahammül edememiştir.

“*Malûm sendikamızın toplantının 10'ncu dakikasında toplantıyı terk etmesini şık bulmuyorum.*” diyen Tayyip'e KESK'ten de yanıt geldi. 16 Ağustos günü açıklama yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, şunları söyledi: “*KESK'in yürüttüğü haklı ve meşru mücadele özellikle son günlerdeki Toplu Sözleşme çağrıları ve talepleri Sayın Başbakanı rahatsız etmiştir. “Uçuk” olan 350 YTL'lik ek zam ve 1250 YTL'lik temel ücret ve Toplu Sözleşme talebi midir? Yoksa uçuk olan, toplu görüşme masasının kurulduğu gün, ek zam oranlarının tek taraflı olarak açıklanması mıdır?*”

Tayyip'in “uçuk kaçık” olarak nitelendirdiği kamu emekçilerinin haklı ve meşru taleplerinin kazanılması ancak yüzünü tabana, işyerlerine dönen, süresiz iş bırakma ve grev hedefine bağlanmış bir mücadele hattının izlenmesiyle olanaklıdır.

Kamu emekçilerinin toplu iş görüşmesi süreci başladı!**“Sadaka değil toplu sözleşme!”**

Kamu emekçilerinin toplu iş görüşmesi süreci başladı. KESK 14 Ağustos günü Ankara’da diğer illerden yöneticilerin de katılım sağladığı basın açıklamalarını işyerleri önünde gerçekleştirdi.

Genel Merkez düzeyinde yöneticilerin ve işyerlerindeki kamu emekçilerinin katıldığı basın açıklamalarının ardından saat 16.00’da Güven Park’ın yanında trafiğe kapalı olan sokakta sloganlar ve konuşmalarla oturma eylemi gerçekleşti.

Burada ilk sözü Sami Evren aldı. Sami Evren önce, *“Sevil Erol ve yaşamını emek ve demokrasi mücadelesinde yitiren kamu emekçileri”* için saygı duruşu çağrısında bulundu. AKP hükümetinin saldırılarına değinen Evren, Toplu İş Görüşmesi’nin hukuksuz olduğunu, TİS’in kamu emekçileri ile birlikte yapılması gerektiğini ifade etti. ‘Toplu İş Görüşmesi’ değil ‘Toplu Sözleşme’ istedikleri için görüşmelere katılmayacaklarını söyledi. *“Biz burada ki kamu emekçilerinin iradesini sokaklara, alanlara, işyerlerine taşıyarak AKP’ye dur diyeceğiz. Gerekirse Bakanlığa yürür o masayı da dağıtırız”* diyen Sami Evren konuşmasının devamında kamu emekçilerinin taleplerini sıraladı. Eylemde “Toplu sözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Sadaka değil toplu sözleşme!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Masada figüran olmayacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Ne şeriat ne çete demokratik Türkiye!” sloganları atıldı.

Akşam saatlerinde oturma eylemine 20 kadar DİSK Genel iş üyesi işçi “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları ile katılarak destek verdi. DİSK Genel İş Bölge Temsilcisi Kani Beko burada kitleye hitaben bir konuşma yaptı ve kamu emekçilerinin mücadelesinin yanında olduklarını söyledi. EMO Ankara Şubesi de şapkalarıyla eyleme katıldı. EMEP, TKP ve SDP ise dövizleri ile eylemde yerini aldı. Eyleme 300 kişi katıldı.

KESK yöneticileri 14 Ağustos gecesi boyunca oturma eylemini sürdürdü.

KESK masadan kalktı!

15 Ağustos günü oturma eylemi esnasında kamu emekçilerine hitaben yapılan konuşmalarda toplu sözleşme talebi sıklıkla vurgulandı. KESK’li Kadınlar adına yapılan konuşmalarda da “Eşit işe eşit ücret”, “Emzirme odaları”, “24 hafta süt izni” vb. talepleri duyuruldu. DTP Milletvekili Aysel Tuğluk’un da katılarak destek verdiği eyleme ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras da mesaj gönderdi.

Saat 13.00’te toplu görüşmenin yapılacağı Başbakanlık’a doğru yürüyüşe geçmek için hazırlıklar başladı. Yaklaşık 500 kişilik kitlede, yürüyüş başladıktan ve polis barikatıyla karşılaşıldıktan sonra gözle görülür bir azalma oldu. Burada kamu emekçilerinin bir bölümü barikata yüklenme iradesini “Gemileri yaktık, geri dönüş yok!” sloganlarıyla ifade ettiler. “Barikat açılın, yürüyüş başlasın!”, “Emekçiye değil, çetelere barikat!”, “Çetelere kıyak, emekçiye barikat!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Burada kamu emekçilerinin kendi arasında barikata yüklenme konusunda kısa süreli gerilimler yaşandı. KESK kitesinin önünün barikatla kesilmesinin sonrasında KESK yöneticileri tarafından “heyet gönderiyoruz” açıklamasının yapılması kamu

emekçileri tarafından tepkiyle karşılandı. Tepkiler, *“biz buraya Başbakanlığa yürümeye geldik, geri dönmeyelim, hep birlikte gidelim”* şeklinde ifade edildi. Özellikle şehir dışından gelen şube yöneticileri Ankara’ya, 2 gün kalıp barikattan geri dönmek için gelmediklerini ifade ettiler. Ancak heyet Başbakanlığa gönderilerek barikattan geri dönüldü.

Oturma eylemi heyetin beklenmesi ile birlikte Güven Parkın yan sokağında sürdürüldü, heyetin gelmesiyle sona erdi. KESK heyeti tarafından, toplu görüşme masasından kalkıldığı ve toplu sözleşme taleplerinin bundan sonra her yerde dile getirileceği söylendi.

Kamu Sen ve Memur- Sen’e de masadan kalkma çağrısı yapıldı. Konuşmaların ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

DİSK: “Göstermelik görüşmelere son!”

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 16 Ağustos’ta yaptığı yazılı açıklama ile kamu emekçilerine “grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının” tanınması gerektiğini duyurdu, göstermelik görüşmelere son verilmesi istendi. DİSK, KESK öncülüğünde yürütülen mücadelede kamu emekçilerinin yanında olduklarını ifade etti.

“Kamuda göstermelik görüşmelere son verilsin!” başlıklı açıklamada şu cümlelere yer verildi: *“Kamu emekçileri mağdur edilmeden, yaşam standartları ve sosyal boyutu dikkate alınarak derhal sözleşme yapılmalıdır. Artık bu trajikomik oyun bitirilmeli, kamu emekçileriyle, grev ve toplu sözleşme hakkı bulunan gerçek görüşmeler sürdürülmelidir.*

KESK’in öncülüğünü yaptığı, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini zor koşullarda sürdüren kamu emekçilerinin haklı mücadelelerinde yanlarında olduğumuzu ilan ediyoruz.”

SES’ten toplu sözleşme çağrısı!

SES Aksaray ve Şişli şubeleri 20 Ağustos’ta gerçekleştirdikleri basın açıklamalarıyla sağlıkta yıkım programlarını ve ek ödemeleri eleştirdiler, hükümeti toplu sözleşmeye davet ettiler.

SES Aksaray Şubesi: “Mücadele ile hakkımızı alacağız!”

SES Aksaray Şubesi, toplu görüşme ve kamu emekçilerine yapılan zamlarla ilgili Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi bahçesinde saat 12.30’da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“SES Aksaray Şube” pankartının açıldığı açıklamada SES Aksaray Şube Yönetim Kurulu üyesi Erol Aydın söz aldı. Başbakan’ın KESK’e saldırmasını eleştiren Aydın, KESK’in toplu sözleşme taleplerini sıraladı.

Aydın, Başbakan’ın alelacele ek ödeme kararını çıkarması ile ilgili olarak, KESK’in “ek ödeme” değil, doğrudan maaşlara ve tüm kamu emekçileri ile birlikte emeklilere de yansıtacak zam talep ettiğini ifade etti.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: *“Hükümeti uyarıyoruz! Oyununuzu bozan konfederasyonumuz KESK’e ve emekçilere saldırmaktan vazgeçmeye, toplu sözleşme masasına oturmaya çağırıyoruz. Ulufe değil, hakkımızı istiyoruz. Sendikalarımızı kurarken gördüğünüz gibi; lütfunuzla değil, mücadele ile hakkımızı alacağımızı biliyoruz. Bunun için, tüm kamu emekçilerini KESK’te örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.”*

SES Şişli Şubesi: “Toplu görüşme değil, toplu sözleşme!”

SES Şişli Şubesi Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi Başhekimlik önünde saat 12.30’da bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

SES Şişli Şubesi adına Handan Mısıroğlu’nun yaptığı açıklamada, AKP hükümetinin sağlıkta yıkım programına ısrarla devam ettiği söylendi ve SSGSS Yasası eleştirildi. SHCEK’te yürütülen politikaların da farklı olmadığına değinen Mısıroğlu, AKP döneminde sosyal hizmet anlayışının sadaka kültürüne dönüştürüldüğünü ifade etti.

Mısıroğlu’nun 16 maddelik TİS taleplerini sıralamasının ardından basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Belediye işçisi greve hazırlanıyor...

“Direne direne kazanacağız!”

Talepleri kabul edilmediği takdirde 28 Ağustos günü greve çıkacaklarını duyuran belediye işçileri, 14 Ağustos tarihinden itibaren grev taleplerini ve grevin sonucunda ortaya çıkacak aksamalardan kendilerinin sorumlu olmayacağını İstanbul halkına duyurmaya başladılar.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri'ne üye belediye işçileri 14 Ağustos günü İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde oturma eylemi gerçekleştirerek kararlılıklarını ortaya koydular.

İstanbul halkına yönelik hazırlanan bildirinin işçi ve emekçilere dağıtıldığı eylem sırasında Belediye-İş yöneticileri işçilere seslendiler. Greve çıkış nedenlerini ve taleplerini tekrar duyurdular. Oturma eylemi boyunca taleplerini içeren dövizler taşıdılar, sloganlar attılar.

Belediye binası önünde işçilere seslenen Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, belediye işçilerinin gerçek güçlerini 17 Temmuz'daki eylemde ortaya koyduklarını ve bundan sonra da ortaya koyacaklarını ifade etti.

Belediye-İş üyeleri 15 Ağustos günü de Kadıköy İskele Meydanı'nda İstanbul halkına seslenen bildirilerin dağıtımını yaptılar. Greve çıkma gerekçelerini işçi ve emekçilere ulaştırdılar.

Kadıköy İskele Meydanı'nda Belediye-İş Sendikası adına yapılan konuşmada, Büyükşehir Belediyesi'nin teklif ettiği %14'lük zam oranını yeterli görmediklerini belirterek, insanca yaşamaya yeten ücret talebinde bulundular. Açıklamanın ardından İskele Meydanı'nda önlüklerle bildiri dağıtımı gerçekleştirdiler.

18 Ağustos günü Taksim'de bir araya gelen belediye işçileri Tramvay durağında basın açıklaması yaptılar ve ardından Galatasaray Lisesi önüne kadar bildiri dağıtımını gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm gerçekleştirdi. İnsanca yaşanacak bir ücret talep eden Gülüm, sadece son 5 ay içerisinde suya, doğalgaza, ulaşım, ekmeğe ve temel gıda maddelerine %30 oranında zam yapıldığını ifade etti. Bu nedenle belediyenin işçilere teklif ettiği ücret zammını kabul etmeyeceklerini vurguladı.

Konuşma şu sözlerle sona erdi: “Eğer olası bir grev yaşanırsa bugünden bunun sorumluları olmayacağımızı bir kez daha siz İstanbul halkına ve kamuoyuna duyurmak istiyoruz. İstanbul'da grev 28 Ağustos Perşembe günü başlayacaktır. Sonuç olarak; tüm bu söylediklerimizi belediye yöneticilerinin dikkate alarak mutlak bir grevin yaşanmaması için olumlu adımları atacağı inancındayız.”

Eylem boyunca “Direne direne kazanacağız!”, “Topbaş şaşırma, sabrımızı taşıрма!” ve “Topbaş istifa!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Belediye işçileriyle grev hazırlıkları üzerine konuştuk!

“Taleplerimiz karşılanmadığı için grev silahını kullanmak zorundayız”

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Park Bahçeler Müdürlüğü Yıldız Koru İşyeri Temsilcisi Ali Temürcü:

Eylemlerimiz 13 Ağustos'tan itibaren başladı ve 28 Ağustos tarihine kadar devam edecek. Bugün (14 Ağustos) burada oturma eylemi var. Kadıköy ve Taksim'de bildiri dağıtacağız. Ayın 28'ine kadar sonuç alamazsak grevimiz başlayacak. Ama bunun sorumlusu bizler değiliz, bizleri yönetenler. Bunun sorumlusu bu ülkeyi bu hale getirenler... İşçiye geldiği zaman hiçbir şey yok ama taşeronlara, yandaşlara geldiği zaman miktarlar bol. Bedelleri hesap edilemeyecek ihaleler yapılıyor. Ben kendim Park Bahçeler'de Yıldız Korusu'nda çalışıyorum. Yıldız Korusu'nda bizim yaptığımız işler belediyenin taşeronu tarafından yapılmış gösterilerek birtakım ihaleler dönüyor. Biz alnımızın terini, emeğimizi ve insanca yaşamayı istiyoruz.

Hazırlıklarımız devam ediyor ve edecek. Tabii ki biz İstanbul halkına bu grevi yaşatmak istemeyiz ama zorunda bırakılırsa yapacak bir şey yok. Tabii ki masada çözmek isteriz. Taleplerimizi dile getirdik. Eğer masada çözülmüyorsa eylem ve grev hakkımıza başvuracağız. İstanbul halkı bunu görecektir.

Belediye-İş Sendikası 1 No'lu Şube Deniz Hizmetler Müdürlüğü İşyeri Temsilcisi Mehmet Çimen:

İşyerlerinde kırgınlık, kızgınlık ve öfke var. Bu dönem taşeronla içiçe çalışıyoruz. Şirketlerin durumları bizden iyi. Biz farklı bir şey istemiyoruz. Bu ülkede insanca yaşamak, yaşamımızı sürdürebilmek için bir ücret istiyoruz. Biz diğer ilçelerin ücretlerinin ortalamasını istiyoruz. İşveren

uygun görmüyor. Her sene yapılan bütçede işçi giderleri düşüyor. Diğer sendikalarla diyalogumuz var. Genel-İş'le ortak bir hareketimiz var. Biz grevi en son nokta olarak görüyoruz. Sözleşmenin bitmesini ve İstanbul halkının zarar görmemesini istiyoruz.

Belediye-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Merkez Garaj Sosyal İdare İşyeri Baştemsilcisi Hasan Karakazan:

Biz şimdiye kadar iyi niyetle davrandık ama bizim iyi niyetimize belediye başkanı iyi yanaşmıyor. Sanki kölelik ücreti gibi... Doğalgaza yapılan zam %43-%45, ekmeğe zamları %100 neredeyse... Baktığın zaman %8 zamlarla ekmeğe almamız zor. Bu da kölelik demek. Bir de taşeronlara harcanan paralar var. 22 senedir çalışıyorum ben ve bu işleri biz yapıyorduk. Özel şirket yapıyor ve çukurlar açılıyor. Çünkü biz sağlam yapıyoruz. Bugün kaldırımları yapıyor ve çabuk bozuluyor. Bıraksın taşeronu bize versin. Yarın greve gidildiği zaman çok kötü olacak. İstanbul metropol diyorsa, çocuğumuzu aç bırakacaksa, biz de boş durmayız. İlçe belediyelerine verilen zamlar %60-%70. Bizim istediğimiz 60 YTL taban ve %15... Eğer insanca yaşamayı istiyorsa bunu işçiye vermesi gerekir.

İşyerlerimizde hazırlıklarımız devam ediyor. Zannetmesin ki biz şu anda burada olduğumuz kadarız. Bugün arkadaşlarımız “bir an önce greve gidelim” diyorlar! Komitelerimizi hazırladık, yarın çıkarsak çıkarız. Nöbet yerlerimizi, gözcülerimizi, komitelerimizi kurduk. Taleplerimiz karşılanmadığı için grev silahını kullanmak zorundayız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sarıyer Belediyesi işçileri grevde!..**“Sözleşme hakkımız, grev silahımız!”**

Belediyelerdeki toplu sözleşme süreçlerinin grevle sonuçlandığı ilk yer Sarıyer Belediyesi oldu. Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 1 No'lu Şube'ye bağlı Sarıyer Belediyesi işçileri grevlerini 15 Ağustos'ta başlattılar.

Genel-İş Sendikası, geçmiş toplu sözleşme süreçlerinde kazanılarak toplu sözleşmeye dâhil edilen kimi hakların bu dönem gaspedilmesi hamlesine karşı grev silahını kullandı.

2008 yılının Şubat ayında sendika ve Sarıyer Belediyesi arasında başlayan TİS görüşmelerinde idari maddelerde anlaşma sağlanırken, kıdem zammı konusunda tıkanma yaşandı. Belediye, işçilerin 10 kuruşluk kıdem zammını 8 kuruşa çekmek isterken, sendikanın yemek ücretleri konusunda istediği artışa da razı olmadı. Şimdiki toplu sözleşmede 6 YTL olan yemek ücretini 8 YTL'ye çıkartmak isteyen sendika bu talepte de sonuç alamadı.

Belediye işçileri Sarıyer Belediye Başkanlığı binasının yakınındaki parkta sabah 08.00'den akşam 5'e çıkışına kadar düzenli olarak beklemeyi sürdürüyorlar. Toplu biçimde parkta bekleyen işçilere gün boyu farklı kesimlerden ziyaretler gerçekleştiriliyor.

“Bu işyerinde grev vardır” pankartı belediyeye bağlı beş farklı birimin kapısında asılı vaziyette duruyor ve bu noktalarda ikişer grev gözcüsü bekliyor. Gün boyu toplu halde parkta yapılan bekleyiş akşam üzeri 20 kişilik grev komitesinin nöbetiyle devam ediyor. Büyükdere Parkı olarak adlandırılan park aynı zamanda grev meydanına dönmüş durumda.

Destek ziyaretleri: “Yaşasın sınıf dayanışması!”

Belediye işçilerinin grevine destek ziyaretleri grevin 5. günü olan 19 Ağustos tarihinde de devam etti. Öğle saatlerinde grev yerine Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube Kadıköy Belediyesi işyeri temsilcileri ve şube yönetim kurulu üyeleri destek ziyaretinde bulundular. İşçilerin beklediği parkta “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sözleşme hakkımız, grev silahımız!”, “Sarıyer işçisi yalnız değildir!” sloganları atıldı.

Kitleye seslenen Genel-İş Anadolu Yakası 3 No'lu Bölge Başkanı Veysel Demir, Sarıyer Belediyesi işçileriyle grevin başladığı günden bu yana yanyana olduklarını, grevin başarısı için sınıf dayanışması gerektiğini söyledi.

Ardından söz alan Genel-İş 1 No'lu Şube Başkanı Hikmet Aygün, desteklerinden dolayı Demir'e teşekkür etti. Genel-İş üyelerinin destek ziyareti işçilerle yapılan sohbetlerle devam etti.

Ziyaretin sonlarına doğru Halkevleri üyeleri pankart ve sloganlarla parka gelirken, belediye işçileri tarafından alkışlarla karşılandılar.

Tersane işçileri: “Köle değil işçiyiz, örgütlüysek güçlüyüz!”

Tersane İşçileri Birliği Derneği üyesi tersane işçileri 17 Ağustos günü dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler.

Büyükdere Parkı'nda oluşturdıkları kortejle yolu trafiğe kapatarak sloganlarla belediye önüne gelen tersane işçileri yürüyüş boyunca “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Belediye-tersane omuz omuza!”, “Belediye işçisi yalnız değildir!”, “Köle değil işçiyiz,

örgütlüysek güçlüyüz!”, sloganlarını attılar. Sarıyer Belediyesi önünde “grev gözcüsü” önlükleriyle bekleyen işçiler, TİB-DER üyelerini alkış ve sloganlarla karşıladılar.

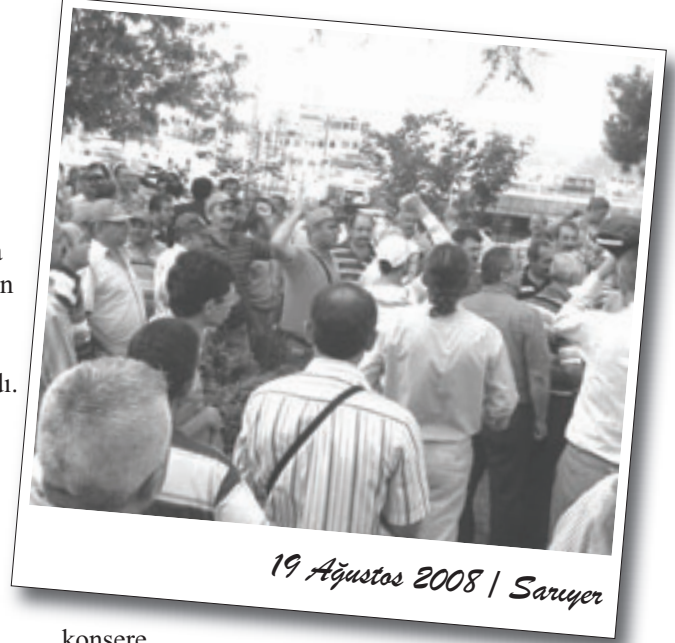
İlk sözü alan TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu, tüm grev ve direnişteki işçilerle dayanışmayı yükseltmeye gayret ettiklerini belirtti. Belediye işçilerinin başlatmış olduğu grevin başarıya ulaşması için ellerinden geleni yapacaklarını söyleyen Nihadioğlu sözlerini selamlayarak sonlandırdı.

Ardından DİSK / Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 1 No'lu Şube Sekreteri İsmail Özçelik söz aldı. Tersane işçilerinin içinde bulunduğu durumu yakından takip ettiklerini söyleyerek sınıf dayanışmasının önemine dikkat çekti.

Konuşmaların ardından Büyükdere Parkı'nda grev gözcüsü belediye işçileri ile sohbet gerçekleştirildi, grev çayı içildi. Yapılan sohbetlerde belediyelerdeki toplu sözleşme süreci ve tersanelerde yaşanan iş cinayetleri üzerine konuşuldu. Ziyaret direniş sloganlarıyla son buldu. Belediye işçileri tersane işçilerini alkışlarla uğurladılar.

Yerel basın grev kırıcı...

Sarıyer Belediyesi'nde grevin yükünü çeken temsilciler de çevreyle yakaladıkları sıkı diyalogo vurguluyorlar. Sarıyer'in yerel basını ise grevi karalama kampanyasında daha ilk günlerde çeşitli icraatlarda bulunmuş. Belediye'nin düzenlediği bir

19 Ağustos 2008 | Sarıyer

konsere davet edilen işçiler, 20 kişilik komiteyle sendika önlüklerini giyerek konsere gitmişler. Ancak konser alanında işe yeni alınan zabıtalara katı tutumuyla karşılaşmışlar. Sarıyer Belediyesi işçilerine hakaret ederek işçileri içeri almamakta direnen zabıtalara grevdeki işçiler arasında kısa süreli bir arbede yaşanmış. Ardından olayın yerel basında “Sarıyer işçisi konseri bastı” şeklinde verilmesi belediye işçilerinin tepkisine yolaçmış.

Sarıyer Belediyesi işçi temsilcileriyle konuştuk...***Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 1 No'lu Şube Sarıyer Belediyesi Baştemsilcisi Aysun Davulcu:***

“Sarıyer işçisi olarak, taşeron işçiye 1.400 YTL maaş veren belediye başkanından bunun üzerinde bir ücret talep ediyoruz. Ben 1.150 YTL maaş alıyorum ve 8 yıllık bir işçiyim, bir senelik taşeron işçi benden daha fazla para alıyor. Geçinemiyoruz. Biliyorsunuz son zamanlarda elektriğe, doğalgaza yapılan zamlara biz yetişemiyoruz. Çocuklarımıza istedikleri gibi bir yaşam sağlayamıyoruz. Birçok arkadaşımızın kredi borcu vardır. Bu da maaşımızın yetmediğini gösteriyor. Burada Sarıyer'de bir ev kirası 600 YTL. 1.250 YTL maaş alan bir arkadaşım bunun yarısını ev kirasına veriyor, bir de bunun elektriği, suyu, doğalgazını eklersek geçinmek mümkün değil. Belediye başkanımız “Büyükşehir ne veriyorsa size onu vereceğim” demişti. Bizim süremiz Büyükşehir'e yetmediği için greve çıktık.

5. günündeyiz grevin.. Dün saat 23.00 gibi grev komitesinde olan 20 arkadaşla beraber burada oturuyoruz. Nöbet tutan arkadaşların ihtiyaçlarını karşılamak için. Hava da biraz serindi ve bizim de canımız çay içmek istedi. Çayı nerde içelim diye düşünürken karşı apartmandan biri geldi ve bizim burada olduğumuzu gördüğünü, ama amacımızın ne olduğunu bilmediğini söyledi. Saat 03.00'e kadar bizimle birlikte oturdu, sohbet etti. Esnaf da destek veriyor greve. Esnaf da belli bir yerde korkuyor. Yanımızda gözükmekten korkuyor. Ama biz taleplerimiz karşılanana kadar grevi sürdürmekte kararlıyız.”

Sarıyer Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü İşyeri Temsilcisi Erol Yıldız...

“Bizim temel talebimiz refah düzeyinde yaşamak... Ailemizi rahatça geçindirmek... Kimseye muhtaç olmamak.. Ben bütün işçiler adına yönetimden bunu istiyorum ve taleplerimiz bu doğrultuda... Bunu verdiği sürece biz halktan yana oluruz ama zorlaştırırsa grevimiz devam eder. Biz şu anda kanuni hakkımızı kullanıyoruz. Eğer bunu kullanmazsak sözleşmemiz düşer. Geçinmek için mecburen greve çıkıyoruz. Çıkmazsak çocuklarımız aç kalacak. Ben kendi çocuğumu okula yazdıramıyorum çünkü param yok. Burada benim gibi 200 işçi arkadaşım var. Onların hakkını savunmaktan biz sorumluyuz. Kazanılmış haklarımıza dönük bir saldırı olduğu için greve gidiyoruz.

Türk-İş hainliğini yazıyor!

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu’nun (Türk-İş) Mayıs-Ağustos 2008 tarihli 380 sayılı dergisi çıktı. Türk-İş’e bağlı sendikaların genel merkez ve şubelerine de ulaştırılan bu derginin sadece bu sayısı bile Türk-İş bürokrasisi gerçeğine ayna tutuyor.

Türk-İş’in Mayıs-Ağustos sayısına bakanlar, Türk-İş Dergisi’nin bir işçi konfederasyonunun yayın organı mı yoksa Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın resmi yayın organı olduğu ikilemini yaşayabilirler. Nitekim derginin ilerleyen bölümlerinde onlarca sayfalık bir ‘Turizm Endüstrisi Dosyası’ var. Turizm dosyasının ilk yazısı ise tahmin edileceği üzere Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay’a ayrılmış. Bu bölümdeki yazı sırası Türk-İş yöneticilerinden herhangi birine gelene kadar AKP, MHP ve CHP milletvekillerinin yazıları ile devam ediyor. Ardından nihayet Toleyis Genel Başkanı Cemail Bakındı’nın yazısı geliyor.

Birinci kalite kuşe kağıda basılan dergi, kendine bağlı sendikalara grev ve direniş fonundan maddi kaynak aktarmayan Türk-İş’e oldukça pahalıya patlamış gibi gözüküyor. Yine dergide sermayenin temsilcilerine açılan renkli sayfaların yanısıra sermayeyle olan “dostane” fotoğraflar da dikkat çekiyor. Başbakan Erdoğan’la çekilmiş olan ve Türk-İş’in işbirlikçiliğinin resmedildiği karelere dergi içinde geniş yer ayrılmış.

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ve yandaşları üst düzey bürokratlarla bol bol “aile fotoğrafları” çekirmişler.

Derginin, Türk-İş’e bağlı sendikaların birtakım etkinlik ve açıklamalarına yer verilen kısmında ise tam bir utanmazlık sergileniyor. Son dönemde Türk-İş’e bağlı ilerici sendikaların başlatmış oldukları ve Türk-İş bürokratları tarafından görmezden gelinen grev ve direnişlere ait en ufak bir haber bile dergide yer almıyor. Basın-İş Sendikası’nın Gebze Organize Sanayi Bölgesi’ndeki E-Kart grevi, TÜMTİS’in Bursa ve Gebze’de devam eden sendikal örgütlenme mücadeleleri ve direnişlere ait en ufak bir haber bile dergide yer almıyor. Başbakan’a, bakanlara ve hükümet yetkililerine ayrılan sayfalar direnen işçilere ayrılmamış. Dergide es geçilen bir diğer nokta ise, tutuklu TÜMTİS yöneticilerinin ayları bulan tutsaklıklarının ardından serbest bırakılmalarının dergi sayfalarında yer almamış olması. Derginin ancak son sayfalarına doğru dünyadaki sendikal gelişmelerden haberler yer alıyor.

Dergiye ve dergi şahsında Türk-İş bürokrasisine dair birçok nokta sayılabilir. Ancak bir konfederasyona hakim sendikal çizginin sermaye yanlısını olup olmadığını görmek için derginin içeriğine bakmak bile yeterlidir.

Bayram Meral Tersane patronlarıyla omuz omuza!

Tuzla tersanelerinde yaşanan iş cinayetleri devam ederken ölümlere kulak tıkayan işçi düşmanları bir bir gün ışığına çıkıyor. Sermaye düzeninin tüm kurum ve kişilerinden ikiyüzlülük ve riyakarlık fişkırıyor.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik yaşanan iş cinayetini “mühendis hatası” olarak diline dolarken, Gemi İnşa Sanayicileri Birliği Başkanı, asalak tersane patronlarının kan emici temsilcisi Murat Bayrak da son yaşanan iş cinayetinde “masum” olduklarını ve filika cinayetinin tersanelerdeki koşullardan bağımsız olarak geliştiğini savundu. Her zamanki sınıf düşmanı üslubuyla tersane patronlarının cinayetlerden ders çıkardıklarını da arsızca ekledi.

İş cinayetleri sonrasında TBMM Tuzla Araştırma Komisyonu üyelerinden Bayram Meral’e de mikrofonlar uzatıldı. Meral, tersanelerde yaşanan cinayet ve toplu katliamların “cinayet” olarak nitelendirilmesine karşı çıktı. Eski Türk-İş haini şimdi düzen partisi CHP’nin milletvekili olan Bayram Meral “*Bana patronlar işçileri öldürtüyor*” dedirtemezsiniz diyerek, patronlardan yana saf tutan ihanetçi kimliğini gözler önüne serdi. Cinayet olması için patronun işçiyi çekip vurması gerektiğini savunan Meral, haberleri gündeme taşıyan gazeteciler için ise Bakan Çelik’i hatırlatan yorumlarda bulundu.

Bakan Çelik Tuzla’dan her gün yeni cinayet haberler geldiği bir dönemde “Yatıyoruz Tuzla, kalkıyoruz Tuzla” diyerek gazetecileri azarlamıştı. Meral de aynı sınıfa hizmet ettiğini benzer düşünceler ifade ederek “O haberi yapamı da biliyorum. Onun derdi şov yaratmak, hadise yaratmak” dedi. Bir kez daha cinayeti işleyenler değil duyuranlar suçlu ilan edildi.

İş kazaları ile ilgili her fırsatta “hepimiz aynı gemideyiz” masalını okuyanlar, işçilerle olmasa da birbirleriyle aynı gemide olduklarını bir kez daha gösterdiler.

Tuzla’da 110 cinayet...

DİSK / Limter-İş Sendikası şimdiye kadar Tuzla tersanelerinde iş cinayetlerine kurban giden işçilerin sayısının 107 değil 110 olduğunu duyurdu.

Sendikanın açıklamasına göre 13 Ağustos 2008 tarihi itibarıyla 2003 ve 2005 yıllarında yaşamını yitiren üç tersane işçisinin daha iş cinayetine kurban gittiği bilgisi ölüm listesine eklendi.

13 Ağustos itibarıyla ulaşılan bilgilere göre, Servet Davulcu 16 Ekim 2005 tarihinde Tuzla Gemi’de çalışırken çatıdan düştü.

İbrahim Koca, Gemsan Tersanesi’nde 18 Kasım 2003 tarihinde kayboldu. Koca’nın cesedi bir gün sonra denizde bulundu.

Ömer Göktürk, Dearsan Tersanesi’nde 28 Temmuz 2005 tarihinde yüksekte düşme sonucu yaşamını yitirdi.

Limter-İş’in açıklamasında şu cümlelere yer verildi:

“Evet, 107 değil 110. gerçekten 110 mu? Dahası var mı? Bu gerçeği açıklamak da Çalışma Bakanı Faruk Çelik’e düşer. Çalışma Bakanı Faruk Çelik, her sıkıştığında tersaneleri kapatacağı tehdidinde bulunuyor. Bu tehditler çalışma yaşamında, özellikle de tersaneler söz konusu olduğunda hiçbir anlam ifade etmiyor, aksine tersaneler gerçeğinin üzerini örtmeye yarıyor. Kapatırım tehdidinde bulunmadan önce tersaneler gerçeğini açıklasınlar. Buna da önce iş cinayetine kurban giden işçi arkadaşlarımızın tam listesini ve gerçek nedenlerini kamuoyuna açıklayarak işe başlasınlar.”

“Metal işçileri çözümü tartışıyor” paneli...

GOP İşçi Platformu ve Topkapı İşçi Derneği 17 Ağustos günü “*Metal işçileri çözümü tartışıyor*” başlığıyla ortak bir panel gerçekleştirdi. Canlı tartışmaların yaşandığı panele konuşmacı olarak Birleşik Metal İş Sendikası işyeri temsilcisi, Türk Metal Sendikası üyesi bir işçi ve GOP İşçi Platformu temsilcisi katıldı.

GOP İşçi Platformu temsilcisinin MESS sürecine ve metal işçilerinin tabandan birliğinin sağlanmasına dönük açılış konuşmasının ardından ilk söz BMİS üyesi işyeri temsilcisine bırakıldı.

12 Eylül’den sonra sendikaların, sınıf sendikacılığını bırakıp “çağdaş” sendikacılığı öne çıkardıklarını söyleyerek konuşmasına başlayan temsilci, TİS sürecine ilişkin şunları söyledi: “*Bu dönemlerde en büyük sorun yeni işçiler ile eski işçiler arasındaki ücret anlaşmazlığıdır. Genel olarak anlayacağınız bu durum sendikaların işine geliyor. Yani az sorun, az iş yapmak anlamına geliyor. Aslında genelde sendikalar arasında bir birliktelik yok. Kamu emekçileri ya da Belediye-İş gibi sendikalar çuvaldız kendilerine değdiğinde işe koyuluyorlar. Metal işkolunda örgütlü olan sendikaların TİS süreci geldiğinde ise ‘banane o onların sorunu’ diyorlar. Kamu emekçileri ve belediye sektöründe olan sendikalar, kendi TİS sürecine girdiğinde ise bizim sendikalarımız ‘banane onlardan’ diyorlar. Sorunun çözümü birlikteliği yakalamaktır.”*

Türk Metal Sendikası üyesi işçi ise konuşmasında şunları ifade etti: “*Sendika, sermaye cephesinde çıkarılan Sosyal Güvenlik Yasası ve Kıdem Tazminatı yasalarında sessiz kalıyor. Sendika sadece aidat toplayan kurumlara dönüştü. Biz sendikaya üye olurken çok başka beklentilerle olduk. Benim çalıştığım fabrika da MESS kapsamında. Her dönem olduğu gibi bu dönem de üyesi olduğum sendika ihanet sözleşmesinin altına imza atacak. Sendikanın geleneği belli, ihanetlerle dolu. Bu ihanet çemberini parçalamak ancak birleşik bir mücadeleyle, tabandaki işçilerin iradesini açığa çıkaracak örgütlülükler yaratmakla mümkün...”*

Ardından GOP İşçi Platformu temsilcisi söz alarak TİS sürecinin bütün metal işçilerini ilgilendiren bir süreç olduğunu ifade etti. Sınıfın taban inisiyatifinin açığa çıkarılmasının önemini vurguladı. Metal TİS’lerinde örgütlü-örgütsüz bütün işçilerin tabandan birliğinin sağlanması ve sürece müdahale edilmesi gerektiğine değindi. Bu süreçte devrimci, öncü, ilerici işçilere büyük görevler düştüğünü ifade eden platform temsilcisi, sendikal bürokrasinin ihanetinin ancak sınıfın taban iradesinin açığa çıkarılmasıyla engellenebileceğini vurguladı.

Ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölüm etkinliğin en canlı bölümüydü. Metal işkolunda örgütlü olan sendikaların işyeri temsilcilerinin bir araya gelip TİS komiteleri etrafında kenetlenmeleri tartışıldı. Örgütlü-örgütsüz işçilerin de bu komitelerde yer almasının önemine değinildi. Etkin bir katılım ile oluşturulacak komitelerde örgütlenildiğinde metal işçisinin geleceği hakkında söz söyleme hakkına sahip olabileceği ifade edildi.

Topkapı İşçi Derneği müzik topluluğunun dinletisiyle panel sona erdi.

Kızıl Bayrak / GOP

İşçi ve emekçi hareketinden...

E-Kart'ta işçi iradesi...

Türk-İş'e bağlı Basın-İş Sendikası'nın Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde sürdürdüğü E-Kart grevi 9 haftayı geride bırakmış bulunuyor.

Kapıda bekleyiş sürerken, 19 Ağustos günü öğle saatlerinden itibaren yeni gelişmeler yaşandı. Grevin başladığı günden itibaren içerideki E-Kart işçileriyle de bağını koparmayan sendika, bu çabalarında başarı sağladı.

Sendikaya üyelikleri tamamlanan ve üretimde tuttukları yer nedeniyle gözden çıkarılmaları kolay olmayan işçiler E-Kart patronu ile yemekhanede toplantı gerçekleştirdiler. Üretim durdurularak gerçekleştirilen toplantıda "Bu sorun ancak sendikayla çözülür" diyen işçiler "sendikalı olarak çalışma" taleplerini işverene iletiler.

İşe yeni giren ve sendika üyesi olmayan işçilerin de katıldığı toplantı sonrasında, fabrika girişinde grev nöbeti tutan grevci E-Kart işçileriyle beraber ortak sloganlar atıldı. Toplu sözleşme görüşmelerinde hareketli günler geçiren Basın-İş Sendikası İstanbul Şube'nin örgütlü olduğu Rotopak işyerinden gelen işçiler de E-Kart grevcilerine destek verdiler.

İşçilerin yaptıkları görüşmeyle beraber grev yerine astıkları "Grev bitiyor, artık bu fabrikada herkes sendikalı!" yazısı, grevin ilerleyen günlerinde yakalanan ivmeyi ve grevin kazandığı morali gösteriyor.

E-Kart işçileri ayrıca sendika hakkının tanınması talebiyle Eczacıbaşı ve Giesecke & Devrient'e mektup gönderdiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

HiltonSA'da grev kararı...

Adana HiltonSA Otel'i'nde toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine grev kararı alındı. 18 Ağustos günü yaklaşık 200 işçinin katıldığı bir eylemle grev pankartı asıldı.

Sendikanın örgütlenme sürecinde her aşamada engeller çıkaran ve yasal her türlü yolu kullanarak işleyişe itiraz eden işveren, sendikayı yok sayan tutumunu TİS sürecinde de gösterdi.

Sendika, hazırladığı Toplu İş Sözleşmesi taslağını 15 Mayıs 2008 tarihinde işveren tarafına iletmisti. 29 Mayıs'ta ilk görüşme, 12 Haziran'da de ikinci görüşme gerçekleşti. Görüşmelerde anlaşma sağlanamadı, uyuşmazlık zaptı tutularak arabulucuya gidilmesine karar verildi. Toplu sözleşmeler tarihinde ilk kez taraflar TİS'in birinci maddesi olan "taraflar" konusunda bile anlaşma sağlanamadan arabulucuya gitmiş oldular. Arabulucu nezaretinde dört oturum yapıldı ancak görüşmelerin hiçbirinden olumlu sonuç çıkmadı.

Grev kararı konusunda bir açıklama yapan OLEYİS Doğu Akdeniz bölge temsilcisi Ali İhsan Artut şunları söyledi: "Bu özverili çalışmanın sonucunda insanca yaşacak bir ücret, insan onuruna yakışan iş güvenliği ve diğer sosyal hakları istiyoruz. Bizler Anayasa'nın ve yasaların bize verdiği hakkımızı kullanarak işverenle veya yasal temsilcileriyle müzakere edilerek imza altına alınacak bir toplu iş sözleşmesi yapmaya çalışıyoruz."

Kızıl Bayrak / Adana

Çapa işçileriyle dayanışma büyüyor!

SES Aksaray Şubesi, İstanbul Tabip Odası, Dev-Sağlık İş, Tez-Koop İş 2 No'lu Şube, Genç Sen yaptıkları ortak açıklama ile işten atılan Çağ işçilerinin yanında olduklarını söylediler ve İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne sunulmak üzere işyerlerinde imza kampanyası başlattılar.

Sendikal örgütlenmenin anayasal bir hak olduğunu söyleyen oda ve sendikalar, atılan işçilerin geri alınmasını, sendikal ve yasal hakların tanınmasını talep ettiler. Bu konuda rektörlüğü göreve çağırdılar. Açıklama şu sözlerle sona erdi:

"Hekimler, işçiler, sağlık emekçileri taşeron işçilerine sahip çıkalım! Dayanışmamızı güçlendirelim!"

"Çünkü; Sağlık Hizmeti bir ekip hizmetidir.

"Çünkü; Devletin kadrolu personelle yürütmek zorunda olduğu, kamu hizmeti niteliğindeki sağlık hizmetlerinin parçalanarak taşeronlaştırılması; özelleştirmenin ve ardından kurumlarımızı satmanın adımıdır.

"Çünkü; Güvencesiz çalışanların sayısının her geçen gün arttığı kamu işyerlerinde; kadrolu çalışanların güvencesini de korumak mümkün değildir.

"Çünkü; Taşeron şirket işçilerinin sendikalaşması, iş güvencesine sahip olması demek, özelleştirmenin engellenmesi, kadrolu çalışanların güvencelerinin de korunması ve haklarını geliştirmek için güçlenmeleri demektir."

DİSK'ten uluslararası dayanışma!

DİSK, Güney Kore Sendikalar Konfederasyonu (KCTU) Genel Başkanı Lee Suk-haeng ve konfederasyon genel sekreteri Lee Young-shilk'in aralarında bulunduğu çok sayıda sendika yöneticisi ve üyesinin tutuklanmasını, 14 Ağustos günü Taksim Gezi Parkı'nda gerçekleştirdiği basın açıklamasıyla protesto etti.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün yaptığı açıklamayla, Güney Koreli sendika yöneticilerine ve üyelerine Türkiye'den dayanışma duygularını gönderdi. 1 Mayıs 2008'de DİSK Genel Merkezi'ne atılan gaz bombaları ile Güney Koreli sendikacıların tutuklanmasının aynı zihniyetin ürünü olduğunu

vurguladı. Sendikacıların serbest bırakılması talebiyle başlatılan uluslararası kampanyaya destek verdiklerini belirtti.

"Yaşasın uluslararası işçi dayanışması!" pankartının açıldığı eylemde, KCTU Başkan Yardımcısı "Jin Young-ok'a özgürlük!" dövizleri taşındı. Açıklamaya DİSK'e bağlı sendikalar katıldı. Basın açıklamasının ardından Taksim Postanesi'nden Güney Koreli sendikacılara dayanışma kartları gönderildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gıda da sendikal baskılar...

Tek Gıda-İş Sendikası'nın Burgaz Rakı ve Bel Karper işletmelerinde yürüttüğü sendikal örgütlenme mücadelesine dönük saldırılar artıyor.

Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş Sendikası, Burgaz Rakı fabrikasında çalışan işçilerin sendikaya üye olmaları sonucunda, Çalışma Bakanlığı'na yapılan yetki başvurusu süreciyle beraber sendikal örgütlenmeye dönük baskılar arttı. Burgaz Rakı patronu üç işçinin işine son verdi.

İşten atma saldırısının ardından kapı önünde eylem gerçekleştiren işçiler ve sendika temsilcileri, fabrika yetkilileri tarafından tehdit ve sendikadan istifa baskısıyla karşılaştılar.

Tek Gıda-İş Sendikası'nın sendikal örgütlenme çalışması yürüttüğü yerlerden bir diğeri olan Bel Karper işyerinde de Burgaz Rakı'daki gibi saldırılar devam ediyor. Başta Çorlu olmak üzere Türkiye'nin çeşitli yerlerindeki Bel Karper işyerlerinde sendika üyesi 6 işçinin iş akidlerinin feshedilmesine rağmen çalışmalar sürüyor.

Tersanelerdeki işçi ölümlerinin mücadelesinin durumu ve geleceği

Tersanelerdeki işçi ölümlerine her geçen gün yenileri ekleniyor. Kapitalizmin en çıplak ve vahşi biçimiyle görüldüğü Tuzla'daki son ölümler ise bu bakımdan ayrıca söylenecek bir söz bırakmıyor. Burjuva medyanın dahi artık yaşananları cinayet olarak nitelemek zorunda kaldığı, sadece solculuk oynayanların değil, vahşi kapitalizmin ateşli savunucusu *Hürriyet* gazetesinin bile Tuzla vahşetini manşetlerine taşıdığı günlerdeyiz. Vahşet, "işçilerin dikkatsizliği", "eğitim noksanlığı" vb. mazeretlerle saklanmadığı ölçüde, herkesten önce bu caniliğin sorumluları gözyaşı döküyor, seslerini yükseltiyorlar.

Örneğin Çalışma Bakanı, katliamın hemen ardından açıklama yaparak, Tuzla tersanelerinin tümünden kapatılması ya da daraltılmasından söz ediyor. Kuşkusuz bu açıklamayla tersanelerdeki vahşetin gizlenmesi için hazırladıkları projeyi dışavuruyor, ama beraberinde kendilerini de katliamın sorumluluğundan sıyırmış oluyorlar. Sorumluluğu birkaç tersane patronuna keserken, aynı zamanda sahte bir muhalefetle, işçilerin sorunu sahiplenerek mücadele bayrağını kaldırmalarına engel olmaya çalışıyorlar.

Ne yazık ki mevcut durumda bu çabalarında başarılı oldukları da bir gerçek. Belki yaşanan vahşetin üstünü örtemiyorlar, fakat en azından yakalarını kurtarmış oluyorlar. Büyük bir vahşete imza atan bu kapitalist caniler çetesi sorumluluklarından dolayı üzerlerinde pek bir basınç hissetmiyorlar. Karşılarında, yakalarından tutup sarsacak, ellerindeki kandan dolayı kaçacak delik aramak zorunda bırakacak bir güç görmüyorlar. Alanda ısrarla mücadele eden devrimci ve ilerici güçler ile tersane işçileri arasına engeller koyarak, bu vahşete karşı mücadelenin örgütlenmesinin önüne geçiyorlar. Ölümler üzerine yükselttikleri gürültüyle safları bulanıklaştırıyor, mücadele ve örgütlenmeye duyulan ihtiyacı zayıflatıyorlar.

Fakat düzenin elde ettiği bu başarı kendi yeteneğinden kaynaklanmıyor. Mevcut koşullar, işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyi ona bu olanağı sağlıyor. Zira tersane ölümleri, hakkı verilebilen bir mücadelenin konusu haline getirilmiyor. Mevcut durumda, devrimci güçlerin yaslandıkları belli mevziler ve sınırlı güçleriyle yürüttükleri mücadele dışında, herhangi bir örgüt, sendika veya çevre tarafından bir mücadele gündemi haline getirilmiş değil. Gündeme getirmemekle de kalmıyorlar, devrimci güçler tarafından yürütülen mücadeleye katkı sunmak

konusunda anlamlı sayılabilecek bir destek vermekten kaçınıyorlar. Son ölümler üzerine gerçekleştirilen eylemler, işaret ettiğimiz zaafiyeti ortaya koymamaya yetiyor.

Ölümlerden sonra katliamın gerçekleştiği tersanenin önünde TİB-DER ve Limter-İş tarafından eylemler gerçekleştirildi. Sonrasında TİB-DER bir Taksim eylemi gerçekleştirdi. Devrimci ve sol grupların yaptıkları bazı eylemler de bu tabloya eklenebilir. Ölümler karşısında gösterilen eylemli tepkinin sınırları bundan ibarettir. Bu tablonun dışında kalan bir takım siyasi güçler ile sendika merkezleri bu süreci izlemekle yetindiler. Elbette birkaç basın açıklaması ve yapılan eylemlere birkaç temsilci düzeyinde katılımı saymıyoruz. Dostlar alışverişte görsün misali yapılan bu tür çıkışların ortada duran ağır mücadele görevleri karşısında zerrece bir önemi ve anlamı bulunmuyor.

Özellikle sendika merkezlerinin tutumu bu bakımdan ibret vericidir. Sendika bürokratları ölümleri sadece izlemekle yetinmiş, oturdukları yerden yaptıkları ve oraya buraya sanal ortamlarda gönderdikleri basın açıklamaları dışında kollarını kıpırdatmamışlardır. Burjuvazinin çöplüğünden beslenen sendika ağalarının bu pratiği onların ne derece soysuzlaştıklarının yeni bir örneği olmuştur.

Diğer taraftan, ilerici ve solcu olma iddiası taşıyan, aynı zamanda bir kısmı nispeten mücadeleci bir sendikacılık pratiğine sahip olanları da benzer bir tutum içerisinde oldukları. Göstermelik basın açıklamaları ve en fazlasından birkaç şahsında yapılan eylemlere katılım dışında neredeyse kollarını kıpırdatmamaktadırlar. Tersanedeki ölümleri bir mücadele gündemi olarak önlerine almak

bir yana, güçlerini harekete geçirmek yönünde herhangi bir girişime ya da bir çağrıya rastlanmamaktadır. Toplam tepkisizlik ortamında temsili katılımlar ne kadar değerli görünse de, kendi alanını örgütlenme sorumluluklarını bu güçlere hatırlatmak gerekmektedir. Bu yapılmadığı ölçüde,

gerçekleştirilen sınırlı eylemler de anlamlı olmayacaktır.

Peki ağası ve alt kademe yöneticisiyle sendikacıların ve kitle örgütlerinin tutumu böyle de, ilerici, devrimci, solcu olma iddiaları taşıyan örgütlenmelerin tutumu çok mu farklıdır? Yazık ki değil. Tersane bölgesinde çalışma

yürütenleri bir yanıyla dışında bırakırsak, büyük bölümü tersaneleri bir mücadele gündemi olarak ele almamaktadırlar. Dahası, bu çerçevede örgütlenen eylemlerden de uzak durmaktadırlar. Muhabir göndermek bu çevrelerin büyük bölümünün yaptığı yegane katılım olmaktadır. Kuşkusuz bu durum, bu güçlerin genel olarak yaşadıkları süreçten ayrı düşünülemez.

Siyasal iddiasızlık ve misyon bilincini tüketilmesi ölçüde bu güçler büyük oranda kendi gettolarında ve küçük dünyalarında yaşıyor ve dar gündemleriyle meşgul oluyorlar. Yapısal olarak işçi sınıfına ilgisizlik ve güvensizlikleri de ayrıca bu geri tutumlarını güçlendiren bir etken oluyor. Fakat, Tuzla tersaneleri her şeyden önce ülke gündemine oturmuş, insani ve ahlaki boyutları da oldukça belirginleşmiş bir konudur. Dolayısıyla, nedenleri ne olursa olsun, bu çevrelerdeki tepkisizlik ve suskunluk tablosunu açıklamaya yeterli olmamaktadır.

Tuzla, mevcut durumda, devrimci güçlerin toplumun gündemini belirleme, etkileme ve sınıfsal temelde kutuplaştırma bakımından son derece önemli olanaklar barındırmaktadır. Ne yazık ki bu olanaklar kullanılmamakta ve heba edilmektedir. Bu tablo yeni değildir, kronik hale gelmiş bir tablodur ve artık bu gerçeği kabul etmek gerekmektedir. Diğer taraftan yine de belirtmek gerekir ki, iddiasız da olsalar bu çevrelerde toplanan ciddi sayılabilecek bir mücadele potansiyeli de varlığını korumaktadır. Bugün, bu potansiyeli mücadeleye kanaliz edecek bir devrimci inisiyatife ihtiyaç vardır.

Bu inisiyatifi koyması gerekenlerse komünistlerdir. Sadece, alanda mevzilenen komünistler değil, genel olarak tüm komünistler bu inisiyatifi gösterme sorumluluğunu paylaşıyorlar. Alanda sahip olunan mevziler, güç ve imkanlar elbette toplam mücadelede özgün ve sürükleyici bir yer tutmaktadır. Fakat tersaneler gündemi mevcut haliyle bu mevziden gösterilecek çabayla sınırlı tutulamaz. Tersanelerdeki işçi

Tersine karşı görevler

cinayetleri, genel olarak komünist çalışmanın merkezi gündemlerinden biri olarak görülmelidir. Tüm yereller, hem tersanelerde mevzilenen komünistlerin geliştirdikleri mücadele süreçlerini destekleyecek tarzda davranmalı, bu mücadeleleri bir çalışma konusu haline getirmeli, hem de bu mücadele sürecinden de bağımsız olarak tersane gündemini sınıfın gündemi haline getirmek doğrultusunda etkin bir inisiyatif sergilemelidirler.

Bu doğrultuda, işçi ve emekçi kitleler içerisinde yaygın bir ajitasyon çalışması yürütülmesi ihmal edilemez bir görevdir. Böyle bir çalışma varolan duyarlılığın hem artmasını, hem de doğru hedeflere yönelmesini sağlayacaktır. Mevcut durumda böyle bir çalışmanın yürütülmesi güç değildir. İşçi ve emekçilerin geniş bölükleri içerisinde bu yönde zaten önemli bir duyarlılık bulunmaktadır. Mesele daha çok bu duyarlılığın mücadeleye kanallize edilmesi planında yaşanmaktadır. Dolayısıyla komünistler, bu sorun üzerinde yoğunlaşmalı, işçi ve emekçilerin duyarlılıklarını mücadele alanına taşıyacak yeni yol ve yöntemler bulmalıdırlar. Uygun araç ve biçimleri ortaya çıkarmak, giderek işçi ve emekçileri mücadelenin tarafı haline getirmek ertelenemez bir görevdir. Bununla birlikte yaratılan duyarlılıkların esnek platformlarda örgütleyerek daha ileri bir ajitasyon-eylem düzeyinin dayanağı olarak değerlendirmek unutulmaması gereken bir başka görevdir.

Öte yandan, ilerici örgütlü güçlerin ve sınıfın örgütlü unsurlarının belli platformlar zemininde buluşturularak harekete geçirilmesi de önemli bir görev alanıdır. Bu tür platformlar hem bize mücadele süreçlerinin güçlendirilmesi, hem de bir kitle çalışmasına bağlandığı ölçüde de sürecin örgütlenmesi açısından önemli bir imkan sağlayacaktır.

Elbette tüm bunlar, tersanelerdeki mevzi mücadelenin ve buradaki sürecin bir tarafı olarak ortaya çıkmış olan örgütlenmenin işlevini görmezden geldiğimiz anlamına gelmemektedir. Tersine, genel olarak yürütülecek çalışmaları motive edecek, sürükleyecek ve ortak hedefler doğrultusunda buluşturacak olan, bu alanda gösterilecek inisiyatifdir. Fakat bu inisiyatif bugünkü haliyle daha da geliştirilmek durumundadır. Artık birkaç biçimde yürüyen eylem anlayışı çeşitlendirilmeli, daha ileri ve militan biçimlerle geliştirilmelidir. Grev hedefine de ancak böylesi bir çeşitlilik ve militan mücadele hattı üzerinden yürünebilecektir. Zira, yapılan eylemlerin zamanla rutinleşmesi, ileri güçlerin motivasyonunu ve katılımını sınırlamaktadır.

Son olarak şu noktanın altını çizmek istiyoruz. Tersanelerdeki işçi ölümlerini kapitalizme karşı güçlü bir mücadelenin konusu haline getirebildiğimizde, bunun mücadeleye yeni bir itilim kazandıracağı açıktır. Bu bilinçle hareket etmeli, tersane gündemini çok yönlü ve etkili bir faaliyetin konusu haline getirmeliyiz.

Tersane işçileri “filika cinayeti”ne karşı Taksim’deydi!

“Artık ölmek istemiyoruz!”

Tuzla tersaneler havzasında köleliğe, baskıya, katledilmeye karşı tersane işçilerinin mücadelesi yükseliyor. Tersane işçileri kurlsızlığın kural haline geldiği havzada dişe diş ve örgütlü mücadelelerini inat ve sabırla sürdürüyorlar. Tersane işçileri sermaye düzeninin uğursuz oyununu bozmak için GİSAN Tersanesi önünde gerçekleştirdikleri eylemden sonra 17 Ağustos günü de Taksim’de iş cinayetlerine karşı yürüdüler.

Saat 12.30’da Taksim Tramvay Durağı’nda toplanan **Tersane İşçileri Birliği Derneği** (TİB-DER) üyesi tersane işçileri kolluk güçlerinin kurduğu barikatla karşılaştılar. Yaşam hakkına kurulan barikat kısa bir süre sonra Emek Sineması’na doğru kortejler halinde başlayan yürüyüşle açıldı.

En önde “*Artık ölmek istemiyoruz! Patronlar sarayda işçiler mezarda!/Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER)*” pankartının açıldığı yürüyüşte iş cinayetlerine karşı duyulan öfke gür sloganlarla dile getirildi. Polisin yürüyüşü engellemeye dönük tutumu ise “İşçiye değil çetelere barikat!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganlarıyla karşılandı.

Tersane işçileri en önde, üzerinde filika katliamında yaşamını yitiren Emrah Varol, Ramazan Ergün ve Ramazan Çetinkaya’nın fotoğrafları bulunan temsili tabutu taşındılar.

Galatasaray Lisesi doğru yüründüğü esnada yürüyüş coşkusunu hazmedemeyen kolluk güçleri destek kuvvet çağırdılar ve takviyeye gelen panzer ve çevik polisle işçilerin önünü bir kez daha kestiler. Meydanda yapılacak açıklamayı beyhude girişimlerle engellemeye çalışan çevik kuvvet şefleri kısa bir süre sonra barikatı açtılar.

Sloganların hiç kesilmediği eylem sırasında tersane işçilerinin havzaya dönük mücadele taleplerini yansıtan dövizler anlamlı bir görsellik oluşturdu. OSB-İMES İşçileri Derneği ve GOP İşçi Platformu da dövizleriyle eyleme katıldılar.

Galatasaray Lisesi önündeki eylem TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu’nun yaptığı konuşmayla başladı. Konuşması sık sık sloganlarla kesilen Nihadioğlu, devlet yetkilileri ve kurumlarının tersaneler üzerindeki yaptırımsızlığına ve işbirlikçi konumuna dikkat çekerek, patron yalakalarına gereken cevabı örgütlü mücadele ile vereceklerini ilan etti. Nihadioğlu konuşmasının bu bölümünde “*bizler de diyoruz ki, gerekenler ne devlet tarafından, ne de patronlar tarafından yerine getirilmiştir. Her kim arkasına dönüp bakarsa, bu on aylık zaman dilimi içerisinde 20’ye yakın işçi cesedi görecektir.*”

Tuzla’da cehennem koşullarında çalıştıklarını yineleyen Nihadioğlu, çıkarılan yasaların tamamının patronlara hizmet ettiğini ve işçilere fayda sağlamadığını belirtti. Tuzla’da işçinin yararına hiçbir adım atılmadığını belirten Nihadioğlu, örnek olarak işçileri kum torbası yerine koyarak katleden GİSAN patronu hakkında hiçbir işlem yapılmamış olmasını gösterdi, GİSAN patronu ve sorumlu taşeronların tutuklanması gerektiğini belirtti. Konuşma sık sık “*Katillerden hesabı işçiler soracak!*” ve “*Katiller işçiye hesap verecek!*” sloganları ile kesildi.

“*Müfettişlere, milletvekillerine, başbakanlığa, çalışma bakanlığına söyleyecek çok sözümüz var. Onlar patronla işçi arasındaki ayırmda patronların safını tuttular*” diyen Nihadioğlu, devlet kadrolarını patronların suç ortağı olmakla suçladı ve bütün bunların hesabının tersane işçileri tarafından sorulacağını belirtti. Konuşmasının son bölümünü ise Eski Türk-İş Başkanı şimdi ise düzen partisi CHP’nin Milletvekili Bayram Meral’in “*Bana işçileri patronlar öldürüyor dedirtemezsiniz*” sözlerine gereken cevabın Meral’in bir dahaki Tuzla seferinde verileceğini vurguladı.

Eylem, Dernek Yönetim Kurulu üyesi Cahit Atalay’ın basın açıklamasını okumasıyla devam etti. Atalay devletin Tuzla’da olduğunu iddia eden Çalışma Bakanı Faruk Çelik’e cevabı şöyle verdi: “*(...) Tuzla’da devlet elbetteki vardır! Ancak daha çok gemi inşa sektörünün dünya dördüncüsü olmasıyla ilgilenilmektedir. Bu ilgi ve alaka işçi öldüren zihniyetin kendisidir. Çalışma bakanlığına geldiği günden bu güne kadar Faruk Çelik arkasında 30’u aşkın işçi cesedi bırakmıştır. Dolayısıyla da kendisinin de diğer yetkililerin de döktükleri gözyaşlarının timsah gözyaşları olduğunu biliyoruz. Bugüne kadarki icraatlarıyla patronların yanında olan Çalışma Bakanı Faruk Çelik derhal istifa etmelidir.*”

Basın açıklaması şu cümlelerle son buldu:

“*Sorunlar bellidir, çözüm de bellidir. İşçi katili tersane patronları yargılanmadan, taşeronluk sistemi kaldırılmadan, işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri alınmadan ölümleri önlemek mümkün değildir. Yetkililerin bu konuda yapmış oldukları yasal düzenlemeler oldukça yetersizdir, biçimseldir ve hiçbir şekilde patronlar üzerinde caydırıcılığı yoktur. Tersane kapatma oyununun da hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Biz bu konuda atılmış sözde adımları samimi yetsiz çabalar olarak değerlendiriyoruz. Dolayısıyla yetkililerden de herhangi bir beklentimiz yoktur. Ölümün acısını her gün yaşayan işçiler olarak kenetlenerek, mücadele içerisinde kendi yaşam hakkımızı kazanacağız.*”

Basın açıklamasının son bölümünde DİSK / Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 3 No’lu Bölge Başkanı Veysel Demir söz aldı. Tersane işçilerine kuş gribinden ölen kuşlar ya da mezbahalık hayvanlar gibi bakıldığını belirten Demir, “*Oysa ki gidenlerin hepsi birer candır, bu canlar bizim evlatlarımız, babalarımızdır, bu canlar bizim yoldaşlarımızdır, biz sınıftır!*” şeklinde konuştu. Sermayenin tek amacının kar, karın kaynağının ise kan olduğunu söyleyen Demir, “*gün gelecek, devran dönecek, er-geç sınıf sermayeden hesap soracaktır*” dedi.

Emperyalizmi de hedef alan Demir, işçi sınıfının AB’ye, ABD’ye, Soros’a ve 2009’da Türkiye’de gerçekleştirilmesi planlanan ve Türkiye’nin yeraltı sularının pazarlanması amacını taşıyan Su Forumu’na da geçit vermeyeceğini ifade etti. Sözlerini Tersane İşçileri Birliği ile sonuna kadar dayanışma içinde olacaklarını ifade ederek sonlandırdı.

Eyleme destek veren kurumlardan Ümraniye OSB-İMES İşçileri Derneği Başkanı da söz alarak, tersane işçileriyle her alanda dayanışma içinde olduklarını, sermayenin gözünde kum torbası kadar bile değeri olmayan işçilerin insan olmanın bilinciyle hareket ederek mücadele yürüttüklerini ifade etti. “Emek ve yaşam hakkımızı savunmaya devam edeceğiz. Yaşasın sınıf dayanışması!” sözleriyle konuşmasını sona erdirdi.

Basın açıklamasında 17 Ağustos 1999 Marmara depremi de unutulmadı. TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu depremin sonuçlarını yaratanın iş cinayetlerine yolaçan kapitalist sistem olduğu gerçeğine işaret ederek eylemi sonlandırdı.

Baştan sona coşkulu geçen eyleme 150 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mamak Kültür-Sanat Festivali’nin 5. yılında bütünlüklü ve güçlü bir politik faaliyet...

Devrimin ve sosyalizmin kızıl bayrağı binlerce işçi ve emekçiyle birlikte dalgalandırıldı!

“Taşı delen suyun kuvveti değil damlaların sürekliliğidir!”

Mamak Kültür-Sanat Festivali komünistlerin bölgede yürüttüğü uzun soluklu ve ısrarlı faaliyetinin güçlü bir kitle aracı olarak bu yıl da yoğun bir politik kampanya olarak örgütlendi. Beşincisini geride bıraktığımız festivalin bu yılki örgütlenme çağrısında vurguladığımız noktalara ek olarak son festivali kendi özgünlüğü çerçevesinde değerlendireceğiz.

Öncelikli olarak festival, sürekliliği olan siyasal faaliyetimizin yılları bulan birikiminin bir ürünüdür. Bu siyasal faaliyet, işçi ve emekçi kitlelere gününbirlik politik müdahale çabası ile güçlenmiş, tüm enerji ve çabasını bu temelde yoğunlaştırarak bugüne taşınmıştır. Bu çaba, gücü ve etkisi, eksik ve zayıf yönleri ile birlikte, kitlelerin devrimci enerjisini ortaya çıkarma hedefine kilitlenmiştir. Kitlelere güvene dayalı bu anlayış sayesinde, kitle çalışmasında pek çok yeni araç etkin bir şekilde kullanılabilmiştir.

Festival bu beş yılda bölge açısından, devrimci bir soluk borusu, kolektif bir mücadele mevzisi ve geleceğe dair umudu ve devrimci motivasyonu güçlendiren bir atmosferin harcı olmuştur. Bunda, festivallerin güçlü politik içeriği önemli bir rol oynamıştır.

Son yıllarda büyük metropollerde özgün bir kültür-sanat aracı olarak festivaller düzenlemektedir. Sermaye düzeni kendi kültürünü ve değerlerini kitlelere empoze ederek, festivalleri dejenerasyonu daha güçlü bir şekilde hâkim kılmanın bir aracı olarak kullanmaktadır. Oyuncak ve yiyecek dağıtmaktan karnavallara ve konserlere kadar pek çok etkinliği içinde barındıran bu gösteriler, burjuva sınıfın kültürel-sanatsal mücadeleye biçtiği önemi de göstermektedir. Toplumun maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıfın toplum yaşamını da doğrudan etkilediği bu tür etkinliklere bu tablonun aynasından bakmak zorunludur.

Festivalin asıl başarısı da burada yatmaktadır. İşçi ve emekçi kitlelerin burjuva ideolojisi ve kültürü ile kuşatıldığı, umutsuzluğun, karamsarlığın kitlesel bir hal aldığı, liberalizmin solu da içine alarak geniş bir etki alanı yarattığı, sınıf ve kitle hareketindeki zayıflığın sürdüğü bir tabloda, kendi devrimci sınıf çizgisinden taviz vermeyen bir politik çaba festivalin başarısındaki belirleyici noktadır. Festival bu yüzden, kendi içinde kültür-sanat alanında katedilen mütevazı bir mesafe ve atılan adımların sınırları içinde ele alınamaz. Festival işçi sınıfının devrimci programının işçi ve emekçilerle kurduğu politik bağın, bu bağı doğru zeminde varetme ısrar ve çabasının bir ürünüdür. Komünistler, bölgedeki işçi ve emekçilerin yaşadığı ekonomik-sosyal-siyasal sorunlara ısrarla müdahale etmişlerdir. Kitlelerin mevcut tablosu ve çalışmanın nicel karşılığı ne olursa olsun, soluksuz ve kesintisiz bir politik faaliyet yürütmüşlerdir.

Bu yanı sıra, 5. festival öncesi politik süreçlere müdahale çabası, bu yılki festivali güçlendiren bir rol oynamıştır. Komünistler bölgede, sağlık ve emeklilik hakkının gaspından 1 Mayıs’a ve 2 Temmuz’a uzanan bir süreçte güçlü bir politik müdahale düzeyi ortaya koymuşlar, sürekli ve sistemli bir faaliyet yürütmüşlerdir. Sermayenin işçi ve emekçilerin

yaşamlarını kuşattığı bir süreçte, onları işçi sınıfının devrimci çizgisi ile kuşatabilme ısrarı, çabası ve yönelimi bölgedeki çalışmamız açısından öne çıkmaktadır.

Siyasal gericiğin toplum yaşamındaki güç ve etkisinin arttığı bir süreçte, başından sonuna tüm süreçleri kitlelerle kurulan bağ ve olanaklar üzerinden örgütlenen festival, kendi sınırlarını zorlayan politik bir faaliyetin nasıl sonuçlar yaratacağının da bir göstergesidir. Bağımsız devrimci bir taraf olarak işçi ve emekçileri yan yana getirebilme açısından elde edilen bu başarı, “Taşı delen suyun kuvveti değil damlaların sürekliliğidir!” özlü sözünün somutlanmasıdır.

Burjuva düzen gericiğine karşı devrimci bir mücadele mevzisi!

Mamak 5. Kültür-Sanat Festivali’nin güncel çağrısı, çürümüş sömürü düzeninin yarattığı siyasal atmosferin karşında devrimci bir alternatifi ortaya çıkarma hedefiyle belirlendi.

Sosyal yıkım saldırıları, sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda çalışan AKP hükümetinin sonsuz hizmetleri ile hızlanmış durumda. Neoliberal saldırı programları bir bir uygulanıyor. Ancak bu saldırı dalgasını püskürtebilecek birleşik-devrimci-kitlesel bir sınıf hareketi henüz geliştirilebilmiş değil. Öte yandan, derinleşen düzen içi dalaşma, bugün için, işçi ve emekçi kitlelerin kendi sınıf çıkarları doğrultusunda hareket etmelerini engelleyen ve toplum yaşamını zehirleyen bir rol oynuyor. İşte bu siyasal atmosferin işçi ve emekçilere dayatılan geleceksizlikle birleştiği yerde, kültürel dejenerasyon ve apolitizm de önemli bir saldırı durumunda. Bunun kitleler üzerinde yarattığı sonuç ise, umutsuzluk ve karamsarlıktır.

Bu açıdan devrimci örgütlülüklere önemli sorumluluklar düşmektedir.

Bu nedenle festivali devrimci politikanın etki alanını güçlendirme hedefiyle ele aldık. Festival ön hazırlık sürecini bu çerçeve üzerinden tartıştık. Mamaklı işçi ve emekçilerin ilgilerinin mevcut düzen içi dalaşma üzerinde yoğunlaştığını, devrimci politik alternatifin güçlü bir odak olarak kendini gösteremediğini, sermaye düzeninin eli kanlı katillerinin AKP karşısında mücadele eden ‘solcu’ bir taraf olarak görüldüğünü gözlemledik. İşçi ve emekçilerle bu çerçevede yoğun tartışmalar yürüttük. Burada temel aldığımız, mevcut tabloyu tek başına doğru tahlil etmek değil, işçi ve emekçi kitlelerin bilincini zehirleyen atmosferi dağıtabilecek bir politik-pratik hatla hareket etmek oldu.

Çözümün devrimde, kurtuluşun sosyalizmde olduğunu vurguladık!

Sömürücü ve katliamcı düzen gerçekliğinin Susurluk’tan Ergenekon’a tüm pisliliğiyle ortaya saçıldığı bir süreçte liberal-reformist sol, işçi ve emekçilere düzen içi bir politik söylemle gitmektedir. Festival araçları ile bu gündeme müdahale ettik. Siyasal gericiğin teşhirini çalışmamızda güçlü bir biçimde işledik. Ancak, çürümüş ve kokuşmuş

sermaye düzeninin hepsi bir olan farklı yüzlerini teşhir ederken, gerisindeki sınıf gerçekliğini öne çıkartacak özgün araçları güncel gelişmelerle birlikte kullanmakta zayıf kaldık.

Festival ön çalışmasında ve festival sırasında damgasını vuran gündem, sosyal yıkım saldırılarının aynasında burjuva düzen gericiği oldu. Festival alanı, çürümüş ve kokuşmuş sermaye düzenine karşı devrim ve sosyalizm haykırıışlarının hep bir ağızdan yükseldiği bir miting alanına dönüştü. Festival, belirlenen politik gündemleri, ön çalışmasından etkinlik günlerine kadar emekçilerle buluşturma noktasında belli bir başarı sağlandı.

Yaygın ajitasyon ve propaganda faaliyeti

Propaganda ve ajitasyon araçlarını etkin bir biçimde kullanmanın yanı sıra, işçi ve emekçilerle yüz yüze ilişki kurmaya ağırlık verdik. Tüm güç ve olanaklarımızla, emekçi kitleleri festival sürecine dâhil edebilme doğrultusunda yoğun bir emek harcadık. *Kızıl Bayrak* gazetesi, *Mamak İşçi Kültür Evi Bülteni* *Mamak Türküsü*, festival çağrı bildirisi, festival çağrı afişi, festivali duyuran pankartlar, Özgür Radyo üzerinden yapılan radyo duyuruları, festival tanıtım toplantısı, aydınlara, sanatçılara ve sendikalara imzaya sunularak destek istenen festival deklarasyonu gibi araçları etkin bir şekilde kullandık. Bu araçları birbirini güçlendirecek tarzda kullanarak, güçlü bir festival ön sürecini örmüş olduk. Bu çalışmanın toplamında yaklaşık 10 bin emekçiye ulaşmayı başardık.

Festival deklarasyonu festivalin ön duyurusunda işlevli oldu. Festivalden bilgisi olmayan aydın ve sanatçıların da yüzünü festivale dönmelerini sağladı. Bununla birlikte, deklarasyonun daha etkin bir duyuruyla daha geniş bir destekçi kitlesi örgütleyebilmesi mümkün olabilirdi.

Festivalin örgütlenme süreci

Yaz sürecinin başında “Festival Hazırlık Komitesi” oluşturuldu ve dönemin politik gündemlerini festival süreciyle birlikte işlemeyi hedefleyen bir ön süreç planlandı. Oluşturulan çalışma programı üzerinden disiplinli bir faaliyet örgütlendi. Planlamalarda yaşanan aksamalar kolektif çalışma üzerinden giderildi. Kendi sınırlarına takılmayan, bunları aşmak için çaba sarfeden, festivalin tüm süreçlerini tartışan festival komitesi, canlı ve coşkulu bir faaliyetle ön süreci aylar öncesinden örmeye başladı. Festivalin siyasal gündemleri üzerinden yapılan tartışmalarla birlikte bütünlüklü bir süreç örgütlendi.

Tüm süreç boyunca Mamaklı emekçilerin en küçük katkısı örgütlenme bakışıyla hareket edildi. Bu süreçte oluşturulan el sanatları atölyesine katılan kadınlar ile Çiğli İşçi Kültür-Sanat Evi Emekçi Kadın Komisyonu’nun el ürünleri festivalde sergilendi. Bu yıl da emekçiler, gerek hazırlık döneminde gerekse alanda, sürecinin doğrudan bir parçası oldular. Mamak İşçi Kültür Evi’nin dostlarının evlerini açtığı, yemeklerini, düşüncelerini paylaştığı, 100’ün üzerinde emekçinin festival alanındaki işlerin bir parçası olduğu

ve emekçilerle yoğun tartışmaların yapıldığı bir festival süreci geride bırakılmış oldu.

Geçtiğimiz yıl festivalde belli açılardan dağınıklık ve planlamalarda ciddi aksaklıklar yaşamıştık. Bu yıl geçen yılki tabloyu bularıyla aşan güçlü ve bütünlüklü bir festival sürecini örgütlemeyi başardık. Festival, başından sonuna kadar, işbölümü üzerinden oluşturulan komiteler tarafından örgütlendi. Festival alanı, stantlardan kullanılan araçlara, sloganlardan pankartlara kadar, politik hedeflere uygun bir şekilde ele alındı. Festival sürecinde öne çıkan bir teknik sorun yaşanmadı. Sadece, işbölümü üzerinden belirlenen komitelerin daha işlevli bir şekilde harekete geçirilmesinde bazı boşluklar yaşandı. Düzenin dejenere kültürünü festival alanında varetme konusunda ısrarcı olanlara ise müdahale edildi.

Mamak 5. Kültür Sanat Festivali önemli ölçüde Mamak İşçi Kültür Evi'nin emeği ve birikimi üzerinden örgütlendi. Festival programı, Mamak İşçi Kültür Evi'nin kendi üretimleri dışında, çağrımıza yanıt veren aydın ve sanatçıların katkılarıyla oluşturuldu. Mamak İşçi Kültür Evi müzik ve tiyatro toplulukları uzun soluklu çalışmalarını sergilediler.

Festival mali açıdan da büyük oranda Mamaklı işçi ve emekçilerin katkılarıyla örgütlendi. Olanaklarını bizlerle paylaşmakta tereddüt etmeyen işçi ve emekçilerin çok yönlü katkılarıyla, önemli bir kitle etkinliğini gerçekleştirmeyi başarmış olduk.

Festival programı üzerine

Festivalin açılışı, geçtiğimiz yıllardan farklı olarak, Mamak dışında bir salon etkinliği ile başladı. Etkinlik içerik ve program açısından festival tanıtım etkinliğine uygun bir biçimde güçlü geçti. Volkan Yaraşır ve Yüksel Akkaya'nın katılımı ile, burjuva düzen gericiğine ve düzen içi çatışmaya karşı sınıfın bağımsız tutumunun önemini vurgulandığı bir mücadele çağrısına dönüştü. Ancak ön çalışmasını şehir merkezinde sendikaların dışına taşımada zayıf kaldık. Daha çok sendikaları, ilerici, öncü işçileri harekete geçirebilme hedefiyle hareket ettiğimiz için, şehirdeki duyurumuz sınırlı bir çağrıyı ifade etti. Mamak'taki emekçilerin açılış etkinliğine katılımını örgütlemek noktasında ise başarılı olamadık.

Açık hava etkinlikleri ise son derece coşkulu ve güçlü bir atmosferde geçti. Mamak İşçi Kültür Evi'nin üretimlerinin ağırlıkta olduğu gün, festivale gelen emekçilerin ilgisi ve coşkusu daha fazla öne çıktı. Program boyunca yapılan konuşmalar dikkatli bir şekilde dinlenirken, kürsü üzerinden yapılan çağrılara olumlu tepkiler veren, sloganlara kitlesel ve coşkulu bir şekilde katılan bir kitle bileşimi vardı. Festival programının politik etkisi ve gücü alanda yapılan sohbetlere, tartışmalara, tanışmak isteyen emekçilerin sayısına yansdı. Son gün kürsünün kullanımı açısından en başarılı gün oldu.

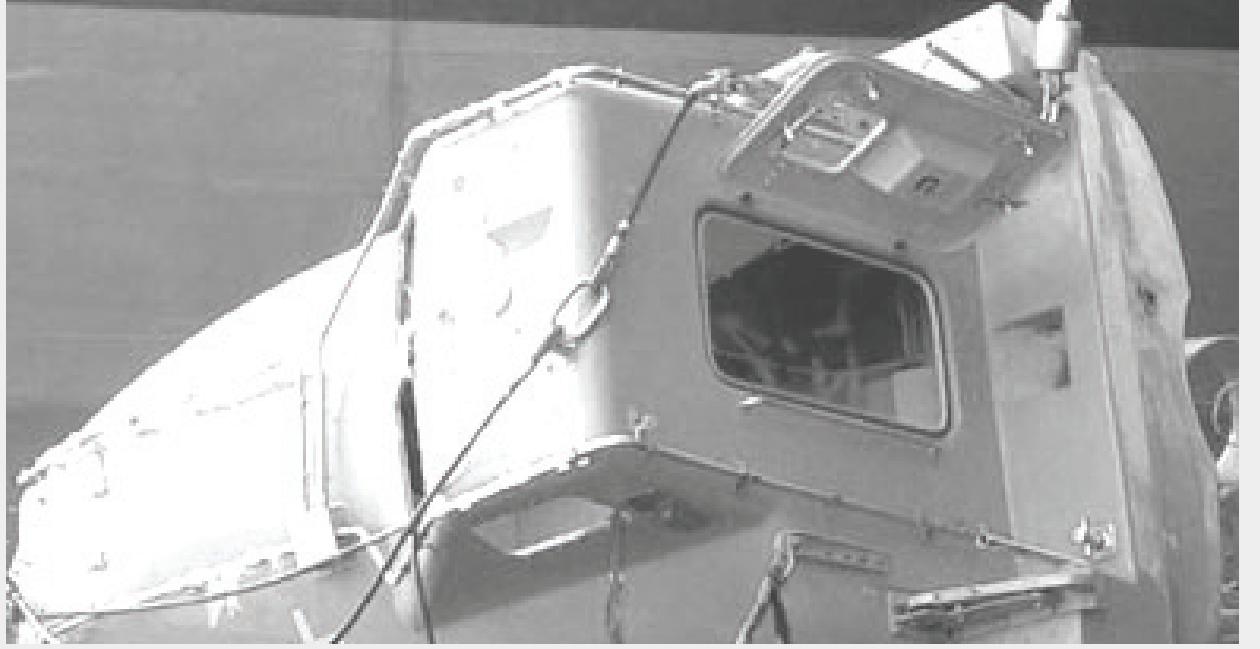
Sonuç olarak...

Festival hedeflenen politik çerçevede, 5 bin işçi ve emekçi katılımıyla pek çok açıdan başarılı bir şekilde gerçekleştirilmiştir. Eksiklik ve zayıflık alanlarımız elbette vardır ve bugünden itibaren yüklenmenin konusu haline getirilecektir. Festivalin asıl başarısı ise, "gündüzünde sömürülmeyen, gecesinde aç yatılmayan bir dünya mücadelesinin" işçi ve emekçilerin yaşam alanlarında ete-kemiğe бүрүндүрүлmesinde kendini gösterecektir.

Evet, cüret ettik ve bir kez daha başardık!

Mamak Kültür-Sanat Festivali Hazırlık Komitesi

GMO'dan "iş kazası" raporu...

GİSAN Tersanesi'nde 12 Ağustos günü yaşanan filika katliamına ilişkin TMMOB'ye bağlı Gemi Mühendisleri Odası (GMO) 20 Ağustos günü Kartal Titanic Otel'de basın toplantısı gerçekleştirdi. Raporda, 3 tersane işçisinin ölümüne yolaçan filika cinayetine ilişkin teknik bilgiler verildi.

Gemi Mühendisleri Odası, filika cinayetinin yaşanış biçimine dair ayrıntıları ortaya çıkardığı raporu yaklaşık 1,5 saat süren basın toplantısıyla duyurdu. Toplantıya gemi mühendisleri, sektör temsilcileri, Dok Gemi-İş Sendikası ve Limter-İş Sendikası da katıldı.

Free-Fall Filika Serbest Düşme Testi Kaza İnceleme Raporu, GMO Genel Başkanı Tansel Timur tarafından sinevizyon ve çizimlerle bölümler halinde aktarıldı.

Raporun hazırlanışındaki temel amaç, iş cinayetinin sorumlularını işaret etmek değil kazanın oluşunu ve nedenlerini tespit etmektir. Bu anlamıyla 16 sayfalık raporun hemen tamamında mühendislik terimlerinin sıkça kullanıldığı teknik ayrıntılar göze çarpıyordu. GMO raporun öneri bölümüne ise "Bu son olayın ışığında, sadece testler sırasında kullanılmak üzere, botun insansız olarak suya atılabilmesine olanak sağlayan bir geçici düzeneğin de imal edilmesi filika üreticilerinden talep edilebilir ve bu husus bilahare bir yönetmelik ile zorunlu hale getirilebilir." denildi.

Ya ölen işçiler!

Filika katliamının neden ve sonuçlarına dair oldukça geniş bilgiler aktarılırken "peki ölen işçiler?" sorusu herkesin kafasında kaldı.

Raporda, olayın gerçekleşme biçimi şöyle anlatıldı:

"Filikanın baş tarafı matafora rampasını geçip filika kord nozullu dümen topuğu bağlantısı gemi vardavelasının hizasına geldiğinde, topuk vardavela punteline çok yakın bir bölgeden vardavela tutamağına çarpmış ve bu çarpma filikanın düşme açısını değiştirmiştir. Normal koşullarda yatayla 35-40 derece arasında bir açıyla düşmesi ve karinasının baş tarafından suya girmesi beklenen filika, vurmanın etkisi ile önce su yüzeyine dik pozisyona gelmiş, hareketin devamında dönmeye devam ederek, su ile 120 derece açı yapacak şekilde suya çarpmıştır. Bu çarpmanın etkisi ile sert biçimde dönen filikanın bu bölümünde kırık ve yırtıklar oluşmuş ve aynı zamanda filika ön ve iskele yan camı ile giriş kapısı camı dağılmıştır. Oluşan kırık ve yırtıklar ile dağılan camlar nedeniyle açılan boşluklardan giren deniz suyu sonucunda filika yan yatmış ve her koşulda kendisini düzeltmesi gerektiği halde bu pozisyonda yüzer halde kalmıştır. Sonuç olarak, deniz suyu dolmasının etkisi ile 3 kişi hayatını kaybetmiş, 12 kişi de yaralanmıştır."

Raporun devamında ise filika cinayetinin yaşanmasının temel nedeni olarak "testten önce plana göre farklılıkların tespit edilememiş ve irdelenememiş" olması gösterildi.

Toplantıya katılan Denizcilik Müsteşarlığı Tersaneler Genel Müdürü Yaşar Duran Aytaç "ölen tersane işçilerine allahaştan rahmet" dileyerek başladığı konuşmasında temel prensiplerinin 'sıfır kaza' olduğunu söyledi. Taşeronların dernek kurarak İstanbul dışından gelen işçilere pansiyon sağlamaları önerisini getirdi.

Kum torbası yerine manken!

Dok Gemi-İş Sendikası Genel Başkanı Necip Nalbantoğlu ise bu tür olayların bir daha yaşanmamasını dileyerek şunları söyledi: "Buradan, armatörlere, bu alandaki bütün ilgililere sesleniyorum. Gelin, bu tür testleri insanları kullanarak yapmayalım. İlk bir kaç testi, 3-4 testi manken ile yapalım. Ondan sonra illa ki insanla yapılması gerekiyorsa o zaman insan kullanılsın. Çünkü bu kazadan sonra, ister Dok Gemi-İş'e, ister Limter-İş'e üye olsun, isterse sendikası olsun hiçbir işçi test yapılan filikanın içine binmeyecektir." dedi. Nalbantoğlu 'iddialı' konuşması sırasında filika testi sırasında insan yerine cansız manken kullanılmasını önerdi. GİSBİR'in bu mankenleri almaması halinde sendika olarak kendilerinin karşılamaya hazır olduğunu vurguladı.

Limter-İş Sendikası Genel Sekreteri Kamber Saygılı konuşmasında, kobay olarak kullanılmak istenen filika testlerine "tersane patronları, taşeronlar ve onlara destek veren bilim adamlarının" konulması gerektiğini ifade etti. Dok Gemi-İş ile ilk defa ortak bir noktada buluşabildiklerini söyledi. Medya ordusunun yakinen takip ettiği basın toplantısı kürsüden yapılan konuşmalarla son buldu.

Hacıbektaş Şenlikleri ve devrimci müdahale sorumluluğu

45. Ulusal 18. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri sona erdi. Ulusalçı yaftasıyla ortalarda dolaşan belediye başkanı ve şürekası, Ergenekon operasyonun basıncı altında, başta cumhurbaşkanı olmak üzere dinci partinin tüm önemli aktörlerini bu yılki şenliklere davet etti.

Sermaye devleti bu yılki etkinliklere yönelik ilerici ve devrimci etkiyi sınırlamak için büyük bir çaba gösterdi. Son yıllarda Hacıbektaş Şenlikleri'ne ilişkin devrimci propaganda-ajitasyon faaliyetinin asgariye çekilmiş olması bunu kolaylaştırdı. Geçtiğimiz yıl hiçbir devrimci siyasal yapı şenliklere herhangi bir politik müdahalede bulunmadı. Bu yıl ise, Devrimci Demokrasi stant açmakla sınırlı bir müdahalede bulundu. Sadece komünistler, şenlikler öncesi başlattıkları çalışma ile tüm süreçlere müdahale ettiler.

Devlet Aleviciliği beklemediği bir tepkiyle karşılaştı

Devlet Aleviciliği'nin kökleşmesi için çaba gösterenler, son yıllarda önemli bir mesafe aldılar. Daha önce şenlik programı Alevi örgütleriyle birlikte planlanıyordu. Son yerel seçimlerde belediye başkanı seçilen emekli general ve ekibi ise, Alevi örgütleriyle yan yana gelmekten özenle kaçındı. "Hacıbektaş Hacıbektaşlılar'ındır" anlayışı ile gerici tutumunu haklı çıkarmaya çalıştı.

Törenin ilk günü tüm devlet yetkilileri alanda bulunan Alevi emekçileri tarafından yuhalandı. Hacıbektaş Belediye Başkanı Ali Rıza Salmanpakoğlu, Hacıbektaş Kaymakamı, Nevşehir Valisi, Kültür ve Turizm Bakanı Ertuğrul Günay kürsüden konuşurken Alevi emekçilerinin sert tepkisiyle karşılaştılar. Alanda bulunan yaklaşık 5 bin kişinin önemli bir kısmı devlet erkânını protesto etti.

Abdullah Gül konuşmasını yapmak üzere kürsüye çıktığında, Alevi emekçilerinin, Pir Sultan Abdal örgütleri ile komünistlerin çağrısına uyarak alanı terketmeleri, devlet Alevicileri üzerinde soğuk düş etkisi yaptı. Hızır'ı Alevi emekçilerine dost olarak sunma anlayışı, alanı terketme eylemi ile büyük bir darbe aldı.

BDSP'nin de içinde yer aldığı ve Pir Sultan örgütlerinin katıldığı eylemde, Hacıbektaş Gençlik Platformu'nun ana gövdesi de yer aldı. Yaklaşık 500 kişi yürüyüş kolu oluşturarak alana doğru yürümeye başladı. Yürüyüş boyunca Alevi inancının ifadesi olan şiarlarla birlikte, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sivas'ın hesabı sorulacak!", "Sivas'ın katili sermaye devleti!", "Kurtuluş devrimde, kurtuluş sosyalizmde!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarları coşkuyla atıldı.

Aynı coşku ve kararlılık alanda da devam ettirildi. BDSP çalışanlarının katilleri yalanlarıyla alanda başa bırakma çağrısı, Alevi işçi ve emekçileri üzerinde etkili oldu. Pir Sultan genel merkez yöneticilerinin ayak sürmesine karşın, komünistlerin çağrısı karşılığını buldu. Alanda bulunan, AKP'nin çevre illerden getirdiği birkaç yüz kişinin dışındaki tüm kitle alanı terketti. Geride kolluk güçleri ve AKP'nin ilçe dışından getirdiği unsurlar kaldı.

Alevi örgütlerinin tutumları

Hacıbektaş Şenlikleri'ne yönelik alternatif bir çalışma yürütülmesi konusunda, 2005'den bu yana Alevi örgütleri çeşitli platformlarda düşüncelerini dile getirip kararlar alsalar da, bunun gereklerini yerine getirmeyerek büyük bir politik ciddiyetsizlik sergilediler. Bu durum Hacıbektaş'ta yapılan tüm toplantılarda BDSP tarafından açıkça dile getirildi.

Bu kez Pir Sultan Abdal örgütleri alana müdahale konusunda, komünistlerin çok önceden başlattıkları çalışmanın da etkisiyle, olumlu bir tutum almak zorunda kaldılar. Güçlerini alana müdahale eylemine katmak için çalışma yürüttüler.

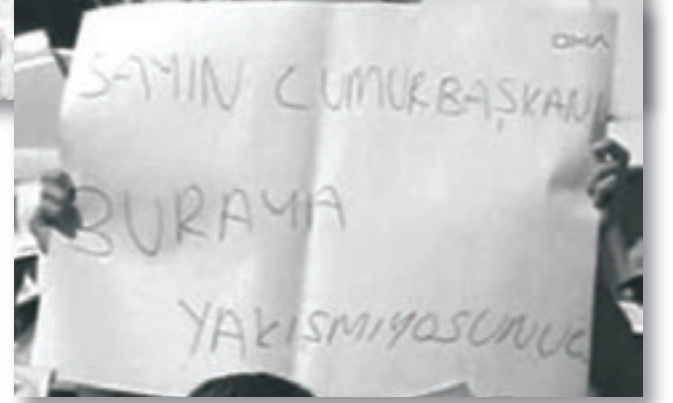
Hacıbektaş Veli Kültür Dernekleri'ne bağlı örgütler ise, politik eylemli müdahaleden uzak durdular. Kendilerini sadece yapacakları alternatif Cem'le sınırladılar. Oysa alana yönelik müdahalenin içinde olsalardı, protesto eylemi çok daha güçlenecek ve devlet Aleviciliği'ne daha güçlü bir darbe vurmanın önü açılacaktı.

Protesto eylemi sonrasında Hacıbektaş Süha Düğün Salonu'nda bir toplantı yapıldı. Tüm konuşmacılar, belediye eliyle Alevi kültürüne yönelik bir linç kampanyası sürdürüldüğünün, belediye başkanının dinci gazete *Zaman*'a yaptığı açıklamayla ilerici ve devrimcileri hedef gösterdiğinin altını çizdiler.

Konuşmak için sıraya giren örgüt temsilcileri, Hacıbektaş Şenlikleri'ne yönelik çalışmayı haftalar öncesi başlatan BDSP'nin konuşma talebini ise geri çevirdiler. Bu tutum Alevi orta sınıflarının ve burjuvazisinin sınıfsal tutumunun ifadesiydi. Yapılan bu toplantı, Alevi örgütlerinin Alevi orta sınıflarını ve burjuvazisinin sözcüsü olduğunu bir kez daha gösterdi.

Devrimci, ilerici siyasal yapıların durumu

Hacıbektaş Şenlikleri öncesi ve sırasında sosyal reformist ve devrimci-demokrat yapıların herhangi bir

politik müdahalesi olmadı. Bunun tek istisnası *Devrimci Demokrasi* gazetesinin tanıtım standı açmasıydı.

Önceki yıllarda ÖDP, DTP, EMEP vb. reformist yapılar, şenliklere kendi cephelerinden müdahalelerde bulunurlar, stantlarını açarlardı. Bildiri vb. propaganda-ajitasyon araçlarını kullanırlardı. Son üç yıldır giderek zayıflayan müdahaleye bu yıl hiç rastlanmadı. Bu durum, reformist ve devrimci demokrat güçlerin politik planda iddiasızlaşmalarından bağımsız değil.

Komünistlerin müdahalesi...

Komünistler şenliklerden on gün önce tüm ilerici ve devrimci yapıları ve Alevi örgütlerini şenliklere yönelik müdahaleyi tartışmak üzere toplantıya çağırdı. Çağrıda şunlar söylendi:

"... Devlet Aleviciliği, 12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, özellikle de son beş yılda önemli kazanımlar elde etti. Bu sayede Aleviler'in önemli bir inanç merkezi olan Serçeşme'de kutlanan şenliklere son beş yıldır damgasını vurabiliyor. Hızır Paşalar'ın temsilcileri, şenlikler üzerinde ideolojik, politik ve kültürel hegemonyalarını kurmak, mazlumun zalimi savunduğu bir ortamı yaratmak için seferberlik halinde çalışıyorlar.

Aleviler tarih boyunca farklı bir inanç grubu olmaları nedeniyle ezildiler, horlandılar, katliamlara maruz kaldılar. Aleviler'de bir tarih bilinci yaratmak, tarih boyunca çektiklerini nedenleriyle birlikte ortaya koymak, Pir Sultanlar'da, Baba İshaklar'da, Seyit Rızalar'da ve nice şehitte ifadesini bulan direnişçi

tarihsel kimliklerini ortaya çıkarmak, ezilen bir kesim olarak taleplerini demokratik hak ve özgürlüklerin parçası olarak ele almak acil bir ihtiyaçtır.

İlerici Alevi örgütlerinin sorunları bu çerçevede dillendirmeleri, belli bir pratik çaba içinde olmaları anlamlı ve önemlidir. Ancak bu örgütlerin, son 2 Temmuz eylemlerinde olduğu gibi, Maraş, Sivas vb. katliamlardaki rolüyle tarihsel hafızada yerini alan CHP vb. burjuva partileriyle birlikte iş yapmaktan vazgeçmeleri tarihsel sorumluluklarının bir gereğidir.

İlerici Alevi örgütleri ve devrimci anlayışlar yıllardır, Hızır Paşalar'ın denetiminin dışında alternatif Hacıbektaş Şenlikleri'nin örgütlenmesinin öneminden bahsediyorlar. Bu önemli bir saptamadır. Ama önemli olan saptamak değil, bu konuda iradi bir tutum ortaya koymaktır.

Bu açıdan dört yıllık pratiğimize bakıldığında, sergilenen çabanın zayıf olduğu görülecektir. Hacıbektaş şenliklerine devlet Aleviciliğinin, Hızır Paşalar'ın damgasını vurmasını engellemeye yönelik alternatif bir pratiği örgütleyemediğimiz açıktır. Bu nedenle 45. Ulusal 18. Uluslararası Hacı Bektaş Veli Anma Törenleri ve Kültür Sanat Etkinlikleri'ne yönelik devrimci müdahale sorumluluğunu omuzlama görevi önümüzde duruyor. Hacıbektaş Şenlikleri Hızır Paşalar'a terk edilemez anlayışını ete-kemiğe büründürmek için görev başına!"

Henüz bilgisine sahip olamadığımız "nedenler"den dolayı toplantıya, çağrı yapılan örgütlerden katılım olmadı. Sadece Hacıbektaş ilçesinin yerel dinamiklerinden az sayıda kişi katıldı. Hacıbektaş yerel gazetesi etrafında odaklanmış olan ÖDP'lilerin, toplantı çağrısının yapıldığı gün ve saatte yerel seçimlere ilişkin bir toplantı düzenlemeleri, katılımı zayıflatan etkenlerden biriydi.

Komünistler, hem yaptıkları çağrıyı Hacıbektaş yereline maletmek, hem de çağrı karşısında ortaya konulan tutumu teşhir etmek için kesintisiz bir çalışma yürüttüler.

Şenliklere yönelik olarak hazırlanan bildirinin yaygın dağıtımı ve Kızıl Bayrak'ın propaganda-ajitasyon konuşmaları eşliğinde satışı gerçekleştirildi. Aynı zamanda tanıtım standı açılarak, şenliğe katılan işçi ve emekçilerin komünist yayınlarla buluşması sağlandı.

Komünistler, şenlik öncesi ve sırasında anlamlı bir devrimci müdahalede bulundular. Atatürk posterleri taşıyan kitlenin bile alanın boşaltılması eylemi sırasında devrimci şiarlar atan komünistlere eşlik etmesi, Hacıbektaş Şenlikleri'ne damgasını vuran devlet Aleviciliği cephesinde açılan önemli bir gediğin ifadesiydi. Alanı terketme eylemi sırasında kitlenin duyarlılık alanlarını hesaba katan şiarların öne çıkarılması, eyleme katılan kitlenin tüm şiarları sahiplenmesinin önünü açtı.

Protesto eylemi sonrasında BDSP pankartının bulunduğu kitap standına gelen belediye başkanının, gerçekleşen eylemi "Kızıl Bayrakçılar"a maleden bir konuşma yapma ihtiyacı hissetmesi, BDSP'nin şenliklere yönelik politik müdahalesinin dost ve düşmana gerekli mesajı verdiğinin açık göstergesiydi.

Yapılan politik müdahale ile asgari bir başarı elde edilmiştir. Önümüzdeki yıl yapılacak etkinliğin doğrudan tarafı olacak bir çalışmayı devrimci hareketin sahiplenmesi için gerekli çabayı sergilemeliyiz. Onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı şenliklerin daha etkin bir politik müdahaleye konu edilmesi görevini layıkıyla yerine getirebilmek için daha yoğun bir çaba harcamalıyız.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu /
Hacıbektaş

Alışveriş- eğlence-oyun-spor merkezleri...

Tüketim kültürü ya da kültürün tüketilmesi!

Sayıları onbinlerle ifade edilen kalabalıklar Bakırköy'de, Taksim'de, Ulus'ta ve daha onlarca merkezde amaçsız bir şekilde tüketim çılgınlığının peşinde koşuyor. Ankara'da bulunan ve Türkiye'nin en büyük alışveriş merkezleri arasında yer alan Akköprü Ankamall'u hafta içi ve hafta sonu ziyaret eden tüketici sayısı dudak uçuklatan cinsten. Hafta içinde 45 ile 50 bin, hafta sonlarında ise 75 bin ile 100 bin kişinin alışveriş yaptığı bu devasa alışveriş merkezini, özel günlerde 120 ile 140 bin kişi ziyaret ediyor. Üst gelir grubunun ilgi gösterdiği Armada Alışveriş Merkezi'ni ise hafta sonu ziyaret edenlerin sayısı 40 bine çıkıyor. Toplam 40 bin metrekare kapalı alana sahip olan Çayyolu Arkadium'a gelenlerin sayısı da 65 bini geçiyor.

İstanbul'da küçüklü büyüklü 57, Ankara'da 17, İzmir'de 12, Bursa'da 7 alışveriş merkezi var. Türkiye'deki 81 ilin 34'ü alışveriş merkezine sahip. Anadolu'da değişik şehirlerde alışveriş merkezi yapımı için 75'e yakın proje bulunduğu, sadece bu yıl yeni alışveriş merkezleri yapımı için 15 milyar dolar yatırım yapılacağı belirtiliyor. Bu alışveriş merkezlerinde giyim, kozmetik, değerli eşya mağazalarının yanı sıra sinema salonları, bowling, buz pateni gibi spor merkezleri, yemek firmaları ve çeşitli gıda tekellerine ait marketler bulunuyor. Deyim yerindeyse tüketim adına her şeyi buralarda bulabiliriz. Süslü vitrinlerde ve tezgahlarda albenisi üst seviyede olan ürünler tüketicinin beğenisine sunuluyor. Son derece ferah ve iç açıcı bir şekilde yapılan bu merkezlerin insanlara her türlü dertlerini unutturma üzerinden bir kurgusu var. İçerde sürekli hafif ve rahatlatıcı müzikler çalınır. Kısacası insanların tüketmesi için en uygun şartlar hazırlanmıştır.

Buralarda göze çarpan bir diğer önemli husus ise, tüketimin yapısıdır. Her şey bireylerin şahsi tüketimi üzerinden kurgulanmıştır. Alışveriş çantalarından tutun da düzenlenen kampanyalara kadar bu böyledir. Kapitalist üretim ilişkilerindeki tüketimin bireysel yapısını buralarda rahatça görebiliriz. Bu bir zorunluluktan ziyade bireyci kültürü derinleştirmek için özel bir tercihtir.

İyi de bunun neresinde temelli bir sorun var diye sorulabilir. Kapitalist sistemdeki üretimin anarşist yapısı tehlikenin temelidir. Vitrinlerde satılan pahalı kürkler bir kaplan soyunun tüketilmesi pahasına yapılmaktadır. Kozmetik ürünlerinin imalatı esnasında havaya bırakılan gazlarla küresel ısınma her geçen gün daha fazla tehdit oluşturmaktadır. Geri dönüşüm tesisleri ve sistemlerinin maliyeti fazla olduğu için her yıl binlerce ağaç kağıt üretimi için katledilmektedir. Kaz Dağları sırf kâr hırsı için katledilmeye çalışılmaktadır. Daha ucuza mal edebilmek için sonucu tam olanak bilinmeyen bir şekilde bitkilerin genleriyle oynanmaktadır. Daha fazla güç ve kâr için sadece Irak'ta 1 milyonu aşkın insan katledilmiş durumdadır. Her türlü toplumsal ahlaki değer kâr için tüketim anlayışı içerisinde yok edilmekte, erozyona uğratılmaktadır. Sırf otel alanları açabilmek için ormanlar yakılmaktadır. Üretim tesislerine yapılmayan arıtma sistemleri yüzünden birçok nehir, göl ve deniz hızla kirlenmektedir. Tüketim kültürü ile insanlar aptallaştırılıp tembelleştirilmektedir. İş dönüşü yemek yapmaya üşenen birçok aile çoğu zaman kebabçılarda soluğu almaktadır. Yani hızlı bir tüketilme süreci yaşanmaktadır.

İşte o görkemli alışveriş ve eğlence merkezlerinin arkasında bu acı gerçek yatmaktadır. Tüketim anlayışı ile kurulan alışveriş merkezleri insanlığı kültürü ve ahlakı olarak tüketmektedir.

Kapitalist kültürün temeli, metaya dönüşebilecek her türlü değeri kâr temelinde üretip, tüketmesine dayalıdır. Bu üretim-tüketim süreci, kabaca bakıldığında, döngüsü olan bir zararsız süreç gibi anlaşılabilir. Ancak tüketimin kâr temelinde yapıldığı koşullarda tüketmeye başlanmış demektir. Kâr her türden değer ve birikimin önüne alındığı zaman, o değer ve birikimlerin süreç içerisinde aşınarak yok olması sonucu kaçınılmazdır.

Bugün bu kaçınılmazı daha derinden yaşıyoruz. Farklı farklı kıyamet senaryolarının gün geçtikçe artarak karşımıza çıkması bunun göstergesidir. Evet insanlığın kıyametidir kapitalist sistem. Bu barbar sistem iki seçenek sunmaktadır. Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm.

Z. Yalçın

Milletin parası...

Yüksel Akkaya

*Memurin Bazarlığı ve de Milletın Parası: Velew ki millet benim, sen yediğini söyle “ikis” şahıs kişi(ler)
“Can Baba’ya: Hakime sorduğu güzel soru ile:
g..., g.. diyemeyecek miyiz?”*

Ben bir parça Adana havasını soluduğum için, çok kibar bir insan olmayı beceremem. Ayrıca şart da değil! Dolayısı ile beni tanıyan pek çok insan “adananılığımın” zapt edilmemiş bir hali ile az biraz tanıştırlar. Yine de bir kavgada kullanılacak her şey bitmiş ise biraz adananılığa uygun, biraz gündelik hayatta amele taifesinin diline uygun düşünmek, konuşmak ve yazmaktan kaçınmam. “Biraz” biraz üzerinden bu çok doğaldır bencileyin. Girin fabrikalara, çıkın Adana’dan, ne dediğimi anlayacaksınız. Velew ki millet değil amele konuşuyor: kim tutar seni “gasımbaşalı”, yürü de gel, bi görüşelim bu mekanlarda... Gelebilir mi sıkı “teli ve teni kanlı”? Gelebilemez! Tuzla’ya giderken gördük saralı yiğidi. Ve de dedik ki “baba bi gel görüşelim, gelmedi”. Gelemez de... Tersaneye gitmek kolay, mahkemeye gelmek zordur. Tersaneye benzemez mahkemeler, o kadar güvenli olmazlar, çoğunlukla umum sermayeden yana koysalar da tavırlarını. Bizimki işçi “delikanlılığı”, o kadar: velew ki millet işçiden oluşur!

Efendim, bizim “millet” alem olduğu kadar, o millet denileni yönettiğini düşünen “illet”de bir o kadar alem. Misal, eskiden “sarışın güzel bir kadın” var idi (hoş şimdi hiçbir yeri ve bir şeyi ile anımsamıyor, ne garip değil mi?), “tüyü bitmemiş yetimin parasını işçiye yedirtmem” diye tepinir, bangır bangır bağırdı! Anlı, bir o kadar şanlı p... medya “aman hanımefendi ne güzel buyurdunuz” derdi (Şincik anlı şanlı başbakanlar bu kadar güzel konuşurken, ben de onlara ayak uydurup, öyle güzel konuşmaya başlayınca, eşim bir kulağımı, sevgili arkadaşlarım da diğer kulağımı çekiyor: sen onlara uyma, deyi! Lakin serde biraz, Kasımpaşa’ya olmasa da Adana’ya bulaşmışlık var. Ol sebeple, ara sıra affınıza sığınıp, meseleler karşısında tepki gösteren bir Adanalı çocuk olayım ve de öyle kalayım!), de niye dediği şimdi bi daha güzel anlaşılıyor. Ne puştluklar yapıldığını göstermek babından, tabii ki...

A be sarışın güzel kadın, senin tüyü bitiklerle bi işin yok ki, ne diye zırvalardın?!.. Yeme bizi... Tüyü bitikler işte senin halk, millet dediğin o garibanlar. Ver, ver parayı, onlara dedik; zira onların analarının ak sütü kadar helal idi. Ah sen güzel sarışın kadın, ah sen! Bak yoksun ortada, nicelerin gibi!...

Sağolsun sarışınlığı ile tanınan bu güzzzell hatun biti yetiklerin kendisi olan işçileri hiç mi hiç dinlemedi. Sandı ki biti kanlılar onu hep ihya eder! Gariban!... İyi mi etti? Bizce iyi etti; zira, yok şimdi ortalarda. Da geriye kendince benser insanlar bıraktı! Onlar da ne bu güzeell sarışın kadının hortumculuğunu, ne de sınıf düşmanlığını hatırlıyor! Nasıl bir iş ki insanların gözü olmasa da beyni bu kadar kararıyor? Para bu, para! Öyle bir şey ki ne dünde ne bugünde bu hortumcular, asker kaçakları, soyguncular, ne de örtülü ödeneği kendi hesaplarına kullanan bu “güzel, bir o kadar mümtaz insanlar” bir türlü anlaşılamaz ve her seferinde onları aklayan çok zeki, akıllılığı tartışılan soldan “adamlar” çıkar ! Misal Baskın Hocamız! Ne güzel değil mi? Hoş halkın hatırlamadığını, Baskın hocamız niye hatırlasın ki?

Şincik, memurin denilen taife “toplu” görüşmeye çıkmış. A be ağabeylerim topsuz çıksanız ne olur ki? Bir zamanlar bu “toplu” görüşmelerin sıkı delikanlısı olan “kesk” gardaşımız da biz bu oyunda yokuk diyor bir iki yıldır! Güzel, de be güzel abim, en bi yetkili sendikalara sahip iken bu “toplu” topa girerken iyi idi de, şinci ne oldu ki? Tek bir pazarlık yapacak sendikaya sahip olma maharetini göstermiş olmak mıdır bu “delikanlılığın” sebebi? Yemeğin bizi, yemeğin!... Bu da bir başka orta oyunudur, size de şimdiden söyleyelim, ki siz eski güzel delikanlılarsınız, bu işleri iyi bilirsiniz! Bizden uyarması... Siz bildiğinizi okumakta “helbet” serbestsiniz! Ha bir de T. Fikret’in güzel bir şiiri var, hatırlamakta yarar var. Ben söylemeyeyim, siz bilirsiniz. Hatırlamazsanız, ben vakti gelince hatırlatırım. Lakin şu bakanlar kurulu başkanına bir haddini bildirmekte bile bu kadar aciz kalıyorsunuz

ya, en çok da o dokunuyor bana... Nicedir, üyelik formumu önünüze koymayı düşünüyorum. Sanırım çok gecikmeyecek. Biliyorum, siz de çok mutlu olacaksınız!..

Milletin parasını millet alamiii, delikanlı bakanlar kurulu başkanı “gariban” memurin takımını milletten sayıp, onlara para vermiii... Sanıyor ki bunlar “gavur”!... Ümmet bile değil!... Amele millet değil, memurin taifesi millet değil, haraç ödeyen üniversite öğrencisi millet değil? Peki kim be, kim? Hortumcunun allahı olan sizler mi? Evet sizler, de niye bu amele, memurin, öğrenci, işsiz taifesi sizin dilinizle “be allahsızlar” diye bağıramaz ki, niye?

Böyle sendikası olanın böyle bakanlar kurulu başkanı, hortumcuları, puştları, soyguncuları, hırsızları, üçkağıtçıları, filan da filanı olur.

Bize düşen önce kendi içimizde arınmak. Sonrası kolay. Hadin “goley” gelsin...

TMMOB’dan deprem raporu: “Piyasacı anlayış terkedilmeli!”

17 Ağustos depreminin üzerinden 9 yıl geçmesine rağmen ne depremden zarar görenlere yönelik ciddi adımlar atıldı ne de olası yeni depremlere karşı önlem alındı. Bugün devlet kademeleri de dahil olmak üzere pek çok kurum olası bir İstanbul depreminin yaratacağı faciayı konuşuyor. Deprem konusunda bir rapor da Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları Birliği’ne bağlı Makine Mühendisleri Odası tarafından hazırlandı.

“Türkiye’de deprem gerçeği ve TMMOB Makina Mühendisleri Odası’nın önerileri” başlıklı raporda deprem riskleri enine-boyuna inceleniyor ve alınabilecek önlemler sıralanıyor. Veriler ışığında geçmiş depremlerin ve özellikle ‘99 depreminin değerlendirildiği raporda, depremin ardından yapılması gereken ancak yapılmayan pek çok noktaya da değiniliyor.

Türkiye’nin deprem haritasının çıkarıldığı ve nüfus-sanayi dağılımının buna göre incelendiği raporda, Türkiye topraklarının % 93’ü, nüfusunun % 98’i, sanayi kuruluşlarının % 98’i, barajların % 95’i ve 1.001 enerji santralinin 419’unun deprem bölgesinde yer aldığı belirtiliyor.

Türkiye’de 1900’den bugüne kadar gerçekleşen 180 deprem sonucunda 92 bin 463 kişinin öldüğü, ‘99 Marmara depreminde resmi rakamlara göre 17 bin 480 kişinin hayatını kaybettiği ifade ediliyor. Yine bu depremde 376 bin 479 konutun zarar görmesine rağmen yalnızca 40 bin 665 konut yapıldığına dikkat çekiliyor.

Müteahhitlere açılan davalara ilişkin olarak ise şu satırlara yer veriliyor: *“Yaklaşık 2.100 dava açılmış, 1.800’ü Şartlı Salıverme Yasası ve hukuki boşluklardan dolayı cezasız kalmış, diğer 300 davanın 110’una ceza verilse de çoğu ertelenmiş, diğer davalar ise 16 Şubat 2007’de 7,5 yıllık zaman aşımı süresini doldurarak düşmüştür.”*

Raporda depremin ardından gerekli derslerin çıkarılmadığı ve alınması gereken önlemlerin hiç biçimde alınmadığı ifade edilerek, *“okullar, hastaneler ve diğer kamu yapılar bilimsel olarak incelenmemiş, kentsel yaşamda rant kaygısı, can ve mal kaygısının önüne geçmiştir”* deniliyor.

‘99 depremi ardından hazırlanan Yapı Denetimi Yasası’na da değinilen raporda, bu yasanın yapı denetimini piyasa faaliyeti olarak düzenlediği ve kamu denetiminin dışlandığı belirtiliyor. Bu yasanın milli gelirden en yüksek payı alan 19 ili kapsadığı ve gelir düzeyi düşük olmasına rağmen 1. derece deprem bölgesinde yer alan pek çok ilin dışarıda tutulduğu vurgulanıyor.

Kentlerin altyapılarının deprem riskini önemli ölçüde arttırdığının da vurgulandığı raporda *“Sanayi Tesisleri ve bunlarla iç içe geçmiş bulunan NATO boru hatları, doğalgaz ve LPG boru hatları, yerleşim alanları içerisinde hiçbir standarda bağlı olmaksızın kurulan ve işletilen akaryakıt istasyonları, tüp gaz satış bayileri”*nin oluşturduğu tehlikeye dikkat çekiliyor. Bu tesislerin patlamaya hazır birer bomba olduğunun belirtilerek, olası bir İstanbul depreminin ardından 500’den fazla yangın çıkacağını beklediği söyleniyor.

Raporun sonunda odanın deprem sorununa karşı önerdiği önlemler sıralanıyor. Ulusal Deprem Stratejisi oluşturulması, Afet Yönetimi Stratejik Planı hazırlanması gibi önerilerin yanı sıra TMMOB’un öznesi olduğu bir sürecin örülmesi ve piyasacı anlayışın terk edilmesi gerekliliği vurgulanıyor.

Pakistan diktatörü general Pervez Müşerref çukura sürüldü

Askeri cuntalar ülkesi Pakistan’ın son diktatörü general Pervez Müşerref, alçaltıcı bir azilden kurtulmak için son anda istifa etti. İstifa etmek, bağımlı kapitalist ülkelerde değil cunta şefi generallerin, koltuğa yapışan hırsız politikacıların bile kolay yaptığı bir tercih değil. Ancak Amerikancı rejimlerde generallerin askeri darbe ile başa geçmeleri kuraldan olduğu gibi, Washington’un gözden çıkardığı bir diktatörün veya “sivil” yöneticinin başta kalma şansı da yoktur.

Diktatör Müşerref, 1998 yılında dönemin başbakanı Navaz Şerif tarafından generalliğe yükseltildi, Ekim 1998’de Genelkurmay Başkanlığı görevine atandı, 1999’da ise askeri darbeyle Navaz Şerif’i devirdi.

Darbeyle görevden uzaklaştırılan Navaz Şerif, Müşerref’in vatana ihanetten yargılanması istiyor ki, bu suçun cezası idamdır. Ancak cunta kurbanı eski başbakanın amacına ulaşması mümkün görünmüyor. Zira ABD ile tetikçisi Pakistan ordusu, diktatörün bir “şato”da güvenli bir yaşam sürmesinden yana tutum aldı. Son ana kadar istifa etmemekte ayak direyen diktatörle yapılan pazarlıklarda, kendisine sağlanacak güvenli yer konusunda mutabakat sağlandığı bildiriliyor. Önerilen yerler arasında İstanbul Büyükkada ile ABD’nin Manhattan veya Teksas eyaletinin olduğu söyleniyor.

Müşerref, hem cumhurbaşkanı hem genelkurmay başkanı makamlarını 8 yıl boyunca işgal etti. Pakistan’ın “tek adam”ı olmaya heveslenen diktatör, düzen içi muhalefete bile tahammül göstermedi. Basını sansürledi, savcılarını görevden attı, sıkıyönetim ilan etti, ses çıkaran muhalifleri hapse doldurdu... Fakat tüm bu zorbalıklar geçen yıl patlak veren kitlesel gösterileri engellemeye yetmedi. Diktatörün toplum nezdindeki saygınlığının yerlerde sürünmesi, muhalefetin ise düzen içi olması, Washington’daki neofaşist çetenin Müşerref’i kısıp almasına yolaçtı. Geçen yıl üniformadan vazgeçip cumhurbaşkanlığı makamıyla yetinmek zorundan kalan cunta şefi için geri sayım başlamıştı.

İşsizlik, yoksulluk ve açlığın kol gezdiği Pakistan’da askeri zorbalardan bıkan emekçiler, rüşvetçi/hırsız da olsa diktatöre muhalefet eden partilere oy vererek de tepkisini göstermişti. Geçen Şubat ayında yapılan seçimlerde, Müşerref’in desteklediği ve halk arasında “Kralın Partisi” olarak adlandırılan parti, utanç verici bir hezimetle uğrayarak tarihin çöplüğüne atılmıştı. Pakistanlı emekçilerin bu tercihi, ABD’ye ve onunla özdeşleşen askeri zorbalara duyduğu tepkinin dışavurumu olarak değerlendirilmişti.

Eski başbakanlardan Benazir Butto’nun suikasta kurban gitmesinden birkaç ay sonra yapılan seçimleri, Butto’nun lideri olduğu Pakistan Halk Partisi (PHP) ile darbeyle iktidardan uzaklaştırılan eski Başbakan Navaz Şerif’in Pakistan Müslüman Birliği (PMB) kazanmıştı.

Washington’dan onay aldıktan sonra, aralarında anlaşarak diktatörün ipini çeken her iki parti de rüşvet ve yolsuzluk içinde yüzüyorlar. Örneğin PHP’nin liderliğini yapan Benazir Butto’nun dul eşi Asif Ali Zerdari’nin lakabı “Bay yüzde 10”. Yolsuzluk suçlamasıyla hapis yatan ünlü rüşvetçi, diğer davalardan kurtulmak için uzun yıllar ülke dışında

yaşamak zorunda kalmış eski bir milletvekili. Halen Pakistan’ın en zengin ikinci adamı olarak anılıyor. Diktatörün devirdiği eski başbakan Navaz Şerif de yolsuzlukla anılıyor. Öte yandan çete gibi çalışan bu iki parti hem diktatörlerle hem radikal dinci örgütlerle gerektiğinde işbirliği yapmaktan da geri durmuyor.

Göründüğü kadarıyla, darbeci ordunun yanısıra ABD’nin şimdiki gözde işbirlikçileri adı geçen bu iki partidir. Oysa general Müşerref, 11 Eylül saldırılarından sonra “teröre karşı savaş” adı altında neofaşist çetenin başlattığı saldırının ilk suç ortakları arasında yer almış, bu sadık uşaklık sayesinde ABD’den on milyar dolar “yardım” almaya layık görülmüştü. Gelinek yerde ise efendileri, artık sıkıntı kaynağına dönüşen bu sadık uşağın çukura süpürülmesine onay vermişti.

Onursuzca çekip gitmek zorunda kalan diktatör Müşerref, istifası dolayısıyla televizyondan halka seslenerek, “ne yaptıysam Pakistan için yaptım” iddiasında bulunabilecek kadar da riyakar olduğunu gösterdi. Ancak diktatörün gidişinin bazı kentlerde kutlamalara vesile olması, general eskisinin döktüğü timsah gözyaşlarının bir işe yaramadığını gösterdi.

Egemenler arası iktidar ve rant çatışmasının ABD hakimliğinde geçici bir çözüme kavuşturulmuş olması elbette Pakistanlı emekçilerin sorunlarını çözmeyecek. Dahası enerji ve temel gıda maddeleri fiyatlarında meydana gelen dramatik artış, yoksulluk ve açlık çemberine hapsedilen onmilyonlara yenilerini eklemiştir. 160 milyon nüfuslu Pakistan’da geçinmekte güçlük çekenlerin oranının yüzde 80’lere yaklaştığı belirtiliyor.

Hırsızlar-rüşvetçiler koalisyonu ile yönetilen ülkede, emekçilerin devasa boyutlara varan sorunlarına herhangi bir çözümün üretilmesi beklenmiyor. ABD emperyalizminin Pakistan’ı savaş cephesine dahil etmek için çaba harcadığı gözönüne alındığında ise, tablonun daha vahim bir hal alması yüksek ihtimaldir.

Ürkütücü boyutlara varan sorunlar yumağında çözülme başlatılabilmenin tek yolu Pakistan işçi sınıfı ve emekçilerinin örgütlü mücadeleyi yükseltmesidir. Hem birbiriyle çatışan işbirlikçi egemenlere hem onları yönlendiren emperyalistlere karşı mücadelenin yükseltilmesi, Pakistan’ı emperyalist savaş sahasına dahil etme planlarını bozmanın da etkili yolu olacaktır.

Maocu lider Nepal başbakanı...

Nepal Komünist Partisi/Maoist (NKP/M), geçen ay yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini az farkla kaybetmişti. Maocu partinin desteklediği aday Ramraja Prasad Singh’in 282 oy aldığı seçimde, Nepal Kongre Partisi’nin adayı Ram Baran Yadav 308 oyla ülkenin ilk cumhurbaşkanı seçilmişti. Bu sonuç üzerine kimi burjuva gözlemciler, NKP/M’nin hükümeti kurma şansının tehlikeye girebileceğini öne sürebilmişlerdi. Nisan ayında yapılan kurucu meclis seçimlerinde oyların üçte birini alarak meclisteki en güçlü parti olma başarısını gösteren Maoist partinin cumhurbaşkanlığı seçimlerinde elenmesi, doğal olarak burjuva gözlemcileri sevindirmişti. Ancak başbakanlık seçimlerinde ortaya çıkan sonuç, bu sevincin erken olduğunu gösterdi.

On yıl süren gerilla savaşıyla monarşiyi tarihin çöplüğüne atan NKP/M’nin lideri Prachanda, oyların yüzde 80’ini alarak başbakan seçildi. Nepal Birleşim Komünist Partisi-ML ile Madheshi Janadhikar Forumu (MJF) Prachanda’ya destek verdi. Sembolik bir kurum olan cumhurbaşkanlığı makamını ele geçiren liberal burjuva Kongre Partisi ise, başbakanlık seçiminde ağır bir yenilgiye uğradı. Monarşinin yıkılmasından sonra Nepal’de başbakanlığın en yetkili makam olduğu hesaba katıldığında, liberal burjuvazinin yönetimdeki etkisinin sınırlı kaldığı anlaşılmaktadır.

Oylama sonrası çok mutlu olduğunu dile getiren Prachanda, halka öncelikle toprak reformu sözü verdi. Nüfusu 26 milyondan fazla olan Nepal’de halkın yaklaşık yüzde 80’i geçimini tarımdan sağlıyor.

Gerilla hareketine katılmadan önce eğitim emekçisi olarak çalışan Prachanda’nın asıl adı Pushpa Kemal Dahal, ancak kendisi hala gerilla lideri olarak kullandığı isim olan Prachanda’yı kullanmayı tercih ediyor.

Liberal burjuvazi, başbakanlık için yapılan oylama öncesinde, NKP/M’yi, “baskıcı komünist bir rejim kurmak istiyor” söylemiyle hedef almış, ama seçim sonuçları bu söylemin pek bir işe yaramadığını göstermiştir. Buna karşın Maocu parti, komünist bir rejim kurmayı amaçlamadığı yönündeki iddiayı kesin bir dille reddetmiştir. Nitekim yeni süreci değerlendiren parti liderleri de, önceliği toprak reformu ve ulusal sanayinin geliştirilmesine vereceklerini ifade ediyorlar.

Monarşinin yıkılması, NKP/M’nin silah bırakıp yasal bir parti konumuna gelmesi, parti lideri Prachanda’nın başbakan olması vb. tüm bunlar her yönüyle yeni bir döneme girildiğine işaret ediyor. Ancak dönem yeni olmakla birlikte özel mülkiyet, insanın insan tarafından sömürülmesi gibi temel sorunlar, biçim değiştirerek de olsa yerli yerinde durmaktadır. Bu da sınıflar mücadelesinin yeni döneme özgü bir şekilde devam edeceğinin göstergesidir.

Sınıflar mücadelesinin bu aşamasına hazırlandığını belirten NKP/M önderliğinin önünde ideolojik-programatik çizgiyi yeni döneme uygun bir çerçevede düzenleme görevi duruyor.

Türkiye-Afrika İşbirliği Zirvesi tamamlandı...

Soykırımcıların el üstünde tutulduğu bir zirve!

Türkiye-Afrika Ekonomik İşbirliği Zirvesi tamamlandı. Zirveye Afrika Birliği üyesi yaklaşık 50 civarında ülke katıldı. Zirvenin en çarpıcı olayı Sudan Devlet Başkanı Ömer El Beşir'in de katılımcılar arasında yer almasıydı. Darfur'da yaşanan katliamların ve soykırımın başsorumlusu kabul edilen Ömer El Beşir, başta Cumhurbaşkanı Abdullah Gül olmak üzere sermaye devletin tüm yetkilileri tarafından en üst düzeyde ağırlandı.

2003'ten bu yana Darfur'da 300 bin sivilin öldürülmesinden, milyonlarca insanın yerlerinden edilmesinden, binlerce kadın ve kız çocuğuna sistematik tecavüzlerin gerçekleşmesinden sorumlu tutulan ve bu soykırımda bizzat aktif görev alan hükümet yanlısı milis güçlerini koruyup-kollayan birinin "saygın bir devlet adamı" olarak en üst düzeyde ağırlama şerefine de ancak Türk sermaye devleti nail olabilirdi. Zira yıllardır Kürt halkına karşı izlediği imha politikasıyla aynı geleneğe sahip olduğunu defalarca kanıtlamıştır.

Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin (UCM) Darfur'da yaşananlar için 2005'te aldığı soruşturma kararı, 2007 yılında eski içişleri bakanı Ahmet Muhammed Harun ve Cancavit lideri Ali Muhammed Ali Abdal Rahman'ın tutuklanması istemiyle sonuçlanmıştı. Sudan hükümetinin bu karara verdiği tepki mahkemeyi tanımamak olmuştur. İçişleri bakanı Harun "İnsani İşler Bakanı" olarak yeni görevine devam ederken, savaş suçu işlemekle suçlanan Cancavit liderlerinden Musa Hilal'e de hükümette görev verilmişti.

Böylece Sudan hükümeti yaşanan katliamları sahiplenmekte bir sakınca görmemiştir. Sudan devletinin katliamları sahiplenmek noktasında gösterdiği gözüpekliği sermaye devleti de katliamların baş sorumlusunu ülkesine davet etmede göstermiştir. Öyle ki, UCM savcısının Sudan Devlet Başkanının tutuklanmasını talep etmesinden sonra Ömer El Beşir'in ziyaret ettiği ilk ülke yine Türkiye olmuştur.

Sermaye devleti soykırımla suçlanan bu eli kanlı katili ilk kez ağırlamamakta ve her defasında saygıda kusur etmemektedir. Abdullah Gül'ün zirve boyunca yaptığı açıklamalardan da anlaşılacağı üzere, Sudan devlet başkanı ne Darfur'daki yaşanan katliamlardan sorumlu tutulmakta ne de UCM savcısının tutuklama yönündeki talebi dikkate alınmaktadır.

Elbette sermaye devletin Sudanlı katliamcılara bu kol kanat geniş nedensiz değildir. Temsil ettiği sermayenin çıkarları ve hizmetinde olduğu emperyalizmin Afrika kıtasına yönelik hedefleriyle doğrudan bağlantılıdır. Soykırım ve savaş suçlusu Sudanlı yetkililerle geliştirilen bu sıcak ilişkiler, sermayenin çıkarları ve emperyalizmin hedefleri söz konusu olduğunda sermaye devletin neler yapabileceğinin bir göstergesidir.

Bugüne kadar Cezayir, Tunus, Mısır gibi Kuzey Afrika ülkeleriyle ticari ilişkilerini geliştiren sermaye devleti, 2003 yılından itibaren "Afrika stratejisi" çerçevesinde Hindistan, Çin ve de Japonya'nın etkin olduğu Sahra altı Afrika pazarında kendine pay kapma arayışındadır. Ekonomik ilişkiler yıldan yıla gelişmektedir.

Türkiye-Afrika İşbirliği Zirvesi'nden yapılan açıklamalara göre, 2005 yılında kıtaya yönelik toplam ticaret hacmi 9 milyar dolarken, 2007'de 13 milyar dolara kadar çıktı. Bu dönemde Kuzey Afrika ülkeleriyle ticaret 6 milyar dolardan yüzde 16 artarak 7 milyar dolara çıktı. Sahra altı Afrika ülkeleriyle ticaret 3 milyar dolardan yüzde 100 artışla 6 milyar dolara yükseldi. Ayrıca bu yılın başından itibaren Afrika Birliği tarafından Çin, Japonya, Hindistan, Güney Kore, Latin Amerika ve Avrupa Birliği'nden sonra Türkiye'nin de stratejik ortak olarak kabul edildiği açıklandı.

Sermaye devleti, Kıta Afrikasıyla gelişmekte olan ticari ilişkilere dikkat çekerek, zirvenin üzerine çöken "soykırım" gölgesinden kurtulmayı umdu ve 2009 yılı için aday olduğu Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi geçici üyeliği için de siyasi destek aradı. Zira 7 Ekim'de gerçekleşecek seçimlerde 128 oya ihtiyacı olacak. BM'nin üyelerinin dörtte birini ise Afrika ülkeleri oluşturuyor. Bu açıdan BMGK seçimlerine büyük önem veren sermaye devleti, zirvenin "başarılı" geçmesine büyük önem attetti. Zirvede konuşan Dışişleri Bakanı Ali Babacan, "seçilmemiz halinde Afrika'nın sesi olmak için elimizden gelen çabayı göstereceğimize emin olabilirsiniz" diyerek destek talep etti. Devlet Bakanı Kürşat Tüzmen de, 2012 yılına kadar ticaret hacminin 50 milyar dolara çıkarılacağını belirterek, bu desteğin karşılıksız kalmayacağını dile getirdi.

Zirvede Ali Babacan, Türkiye'nin BM Güvenlik Konseyi geçici üyeliğine seçilmesinin dünyada barış, güvenlik ve istikrarın korunması çabalarına önemli bir katma değer sunacağını vurguladı. Sermaye devletin Sudan Devlet Başkanı'na gösterdiği konukseverlik, bu "katma değer" içeriğine şimdiden ayna tutuyor.

Politik tutsaklara özgürlük!

Avrupa'nın bir dizi ülkesinde politik tutsaklar, cezaevlerindeki baskıları protesto etmek amacıyla başta açlık grevi olmak üzere çeşitli eylemler gerçekleştiriyorlar.

İngiltere:

Oxford yakınlarında sınırdışı edilecek mültecilerin konulduğu Campsfield cezaevinde tutsak bulunan 50 kişi süresiz açlık grevine başladı.

Güney Kürdistan'dan gelen 13 Kürt mülteci 9 Ağustos'tan beri açlık grevinde. Mülteciler bu eylemleri ile kendilerine şiddet uygulanarak zorla sınır dışı edilmeyi protesto ediyorlar. Kürt mültecilerin açlık grevine diğer ülkelerden gelen mültecilerin katılması ile sayı 50'ye ulaştı. Bu, son bir yıl içinde İngiltere'de gerçekleşen ikinci protesto eylemi.

Kısa bir süre önce Güney Kürdistan'a sınır dışı edilen bir Kürt genci Süleymaniye'deki evinde 10 Ağustos günü intihar etmişti. Bu, Kuzey Irak'a gönderilen mülteciler arasında son bir yıl içinde yaşanan ikinci ölüm.

12 Ağustos günü göçmenlerin bulunduğu cezaevinin dış bölümünde kendiliğinden bir dayanışma gösterisi gerçekleşti. İngiltere, sığınma isteyenleri güvenli topraklar olduğunu söyleyerek Irak'a süren ülkelerin başında geliyor. 2005 yılından beri 500'ün üzerinde Kürt zorla sınır dışı edildi.

Şili:

Şili'de kundaklamadan 10 yıl ceza alan José Huenchunao Mariñán 11 Ağustos'tan bu yana süresiz açlık grevinde. El Malo bölgesinin eski belediye başkanı Mariñán 37 yaşında. 2004 Ağustosunda bir odun tekeline ait alanda yangın çıkardığı gerekçesi ile "terörist kundakçı" ilan edilerek gıyabında 10 yıl ceza aldı. Mariñán Şili cezaevlerinde çok ağır koşullarda tutsak edilen 19 kadın ve erkek Mapuçe'lu siyasi tutsaktan biri.

Mapuçe tutsakları Pinochet diktatörlüğünün "anti terör yasaları"nın uygulandığı Angol'da cezaevlerindeki baskıları protesto etmek için birçok kez açlık grevine gitmişti. İlk açlık grevi 2006 yılında gerçekleşmiş ve 73 gün sürmüştü. Ekim 2007'de Mapuçe olmayan bir tutsağın 100 günün üzerinde süren açlık grevi sonucu ölüm sınırına gelmesiyle politik tutsaklar için cezaevi koşulları bir parça hafifletilmişti. Mariñán'da bu eylemlerde yer almıştı.

İspanya:

Sınıf mücadelesine maddi destek sağlamak için 80'e yakın kamulaştırma eylemine katılan ve 1985 yılından beri Katalonya cezaevlerinde tutsak edilen anarşist Amadeu Casellas Ramón 58 gündür açlık grevinde.

Ramón politik tutsaklar için insanlık dışı cezaevi koşullarını protesto etmek ve tutukluluk süresinin yeniden gözden geçirilmesi için Nisan ayında açlık grevine başlamıştı. Cezaevi idaresinin Ramon'a tutukluluk süresinin gözden geçirileceği sözünü vermesi üzerine, 10 gün sonra açlık grevini bitirmişti. Verilen sözlerin tutulmaması üzerine 22 Haziran'da yeniden açlık grevine başlayan Ramón yaptığı açıklamada, bu kez faşist Katalon cezaevi sistemine karşı mücadelesini sonuna değin sürdüreceğini açıkladı.

Doğu Avrupa'ya “füze kalkanı” yeni savaşlara davetiye çıkarıyor!

ABD ile hizmetindeki küresel savaş aygıtı NATO, halkları savaşların yıkımına maruz bırakan uğursuz icraatlarına yenilerini ekliyor. Ortadoğu'nun yanısıra, Gürcistan-Rusya savaşını kışkırtarak Kafkasları da kana bulayan emperyalist zorbalara, savaş ateşini doğu Avrupa'ya sıçratacak hazırlıklara da hız vermiş bulunuyorlar.

Çek cumhuriyeti ile Polonya rejimleriyle bu ülkelerde radar sistemi ve füze kalkanı kurmak için anlaşmaya varan ABD emperyalizmi, İran'dan geleceği varsayılan füze saldırısını önlemek amacıyla bu hazırlığı yaptığını iddia ediyor. Elbette bu uydurma gerekçeyi ciddiye alan olmadı. Zira ne İran'da Avrupa'yı vurabilecek uzun menzilli füzeler var, ne İran yönetimi Avrupa ile savaşa tutuşmak için can atıyor. Bu durumda doğu Avrupa'ya füze kalkanı yerleştirme hazırlığının Rusya'yı hedef alan kaba bir saldırganlıktan başka bir anlam taşımadığı herkesin malumudur.

Gündeme getirildiği günden beri Rusya'nın bu projeye sert tepki göstermesi, Moskova'da, Washington'daki savaş kundakçılarının kirli niyetleri hakkında yeterli bir açıklığın mevcut olduğunu gösteriyor. Nitekim Bush liderliğindeki neo-faşist çete bu planı uygulamakta kararlı olduğunu hissettirdiğinde, Rusya, Avrupa ile altına imza attığı Balistik Füze Anlaşması'ndan çekildiğini ilan ederek yanıt vermişti.

Çek toplumunun farklı kesimlerinden gelen tepkilere rağmen Prag'daki gerici rejim ABD ile anlaşmaya imza attığında, Polonyalı şefler pazarlığa devam ediyordu. Çünkü Varşova'daki Amerikancı soysuzlar, sunacakları bu iğrenç hizmet karşılığında Washington'daki efendilerinden askeri alanda bir takım ayrıcalıklar koparma peşindeydi. Söz konusu talepleri kabule yanaşmayan ABD ise pazarlığa devam ediyordu. Hal böyleyken ABD, kışkırttığı Kafkas savaşından yenilgiyle çıkınca bir günde Polonya'nın taleplerini kabul ederek anlaşmayı imzaladı.

ABD ile Polonya'nın vardığı anlaşma gereği, Baltık kıyılarındaki bir askeri üsse 10 füze yerleştirilecek.

Bir günde kabul edildiği bildirilen talepler arasında Polonya ordusunun ABD tarafından modernize edilmesi, Polonya'ya bir saldırı olması durumunda ABD'nin bu ülkeye yardıma geleceğini garanti etmesi, füze savunma sistemini desteklemek için Patriot füzelerinin ve uzman Amerikan askerlerinin yardım sağlaması gibi başlıklar bulunuyor.

Anlaşmaya imza atarak Washington nezdinde uşaklığını tescil eden Polonya rejimi, Washington'un füze kalkanı projesi için sunduğu teklifin şartlarını son 24 saat içinde oldukça geliştirdiğini ve Varşova'nın birçok talebini kabul ettiğini belirttiler.

Bu arada Ukrayna'daki Amerikancı rejimin sergilediği tutum da, sorunu daha karmaşık hale getirecek niteliktedir. Zira savaş aygıtı NATO'ya üye olmak isteyen Ukrayna'daki gerici rejim, Polonya'nın taleplerini bir günde kabul ederek füze kalkanı anlaşmasını imzalayan ABD'ye daha ileri düzeyden uşaklık etmek istediğini açıklamış bulunuyor. CIA-Soros işbirliği ile başa getirilen Viktor Yuşçenko, Ukrayna devletinin füze savunma sistemine katılmak istediğini duyurdu. NATO'ya girebilmek için fırsat doğduğunu varsayan Yuşçenko yönetiminin açıklaması, ABD'nin saldırgan politikalarına su taşıyacak içeriktedir.

ABD'nin kışkırttığı bir savaşın henüz dumanı

tüterken füze kalkanı anlaşmasının imzalandığının ilan edilmesi, doğal olarak Rusya yönetiminin sert tepkisiyle karşılandı. Öyle ki, bu tepki Varşova'daki Amerikancıları iyice korkutmuş görünüyor.

Rusya'nın yapılacak füze savunma üssünü teftiş etmesine izin vereceklerini açıklayan Polonya Dışişleri Bakanı Radoslaw Sikorski, “Moskova'nın füze savunma üssüne denetçi olmasına açığız. Çünkü Rusya'ya karşı olmadığına dair somut kanıtlar vermek istiyoruz” dedi. Rusya'dan duyulan korkunun dışı vurumu olan bu açıklamanın, Moskova'da kayda değer bir yankı yarattığını söylemek mümkün değil.

ABD-Polonya arasındaki anlaşmanın ilanının hemen ardından Moskova'dan yapılan açıklamalara bakıldığında, Varşova'daki Amerikancıların korkmakta haklı oldukları anlaşılmaktadır.

İlk tepkiyi veren Rusya Federasyonu Başkanı Dimitri Medvedev, “*Bu karar son zamanlarda söylediğimiz her şeyin doğruluğunu gösteriyor. Füzesavar sistemlerinin hedefi Rusya Federasyonu'dur*” diyerek sözünü doğrudan söylemiştir.

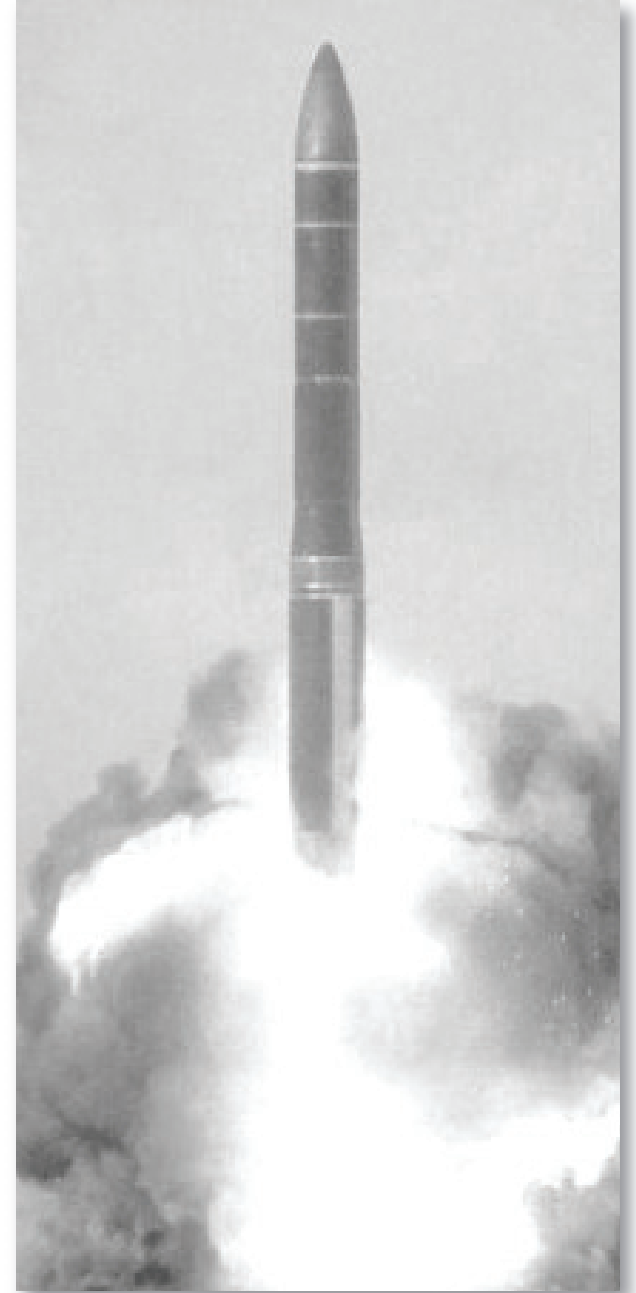
Rusya'nın NATO Büyükelçisi Dimitri Rogozin ise, Reuters ajansına verdiği mülakatta, anlaşmaya Gürcistan krizi sürerken varılmış olmasının, füzesavar sisteminin Rusya'yı hedef aldığını ortaya koyduğunu ifade ederek Medvedev'i destekledi.

Buna karşın en sert açıklama Rusya savaş makinesinin şefinden geldi. Rus genelkurmay başkan yardımcısı General Anatoliy Nogovitsyn, Polonya'nın ABD füze savunma sisteminin parçalarının topraklarında kurulmasına izin vermesinin olası bir askeri saldırıya zemin hazırlayacağını söyledi.

Rus İnterfaks ajansına yaptığı açıklamada bu adımın cezasız kalmayacağını ifade eden Nogovitsyn, ülkesinin askeri doktrininin olası bir nükleer saldırı seçeneğine izin verdiğine dikkati çekerek, “*ABD kendisi için füze savunma sistemi konusunda çaba harcıyor; Polonya için değil. Polonya, sistemi konuşlandırarak kendisini askeri bir saldırıya açık duruma getiriyor. Bu, yüzde yüz böyle*” dedi.

Gürcistan-Rusya savaşının enkazı kaldırılmadan yaşanan bu gelişmeler, sadece Kafkaslar'ın değil doğu Avrupa'nın da gerici savaşların yeni cephesi olma ihtimalini yükseltmektedir.

Kapitalist-emperyalist dünya düzeni, gerici savaşları

kaçınılmaz kıldığı halde, bu savaşların dolaysız sonucu olan ağır faturaları emekçilere ve ezilen ödetmektedir. Bu gerçek bir kez daha Güney Osetya ve Gürcistan'da gözler önüne serilmiştir. İşçi sınıfı, emekçiler, ezilen halklar sömürü ve kölelik düzeniyle hesaplaşana kadar yazık ki, bu faturaları ödemeye devam edecekler.

İsveç'te “kağıtsızlar” a sendika yasağı!

İsveç İşçi Sendikaları Konfederasyonu LO'ya başvuran Konut İşçileri Federasyonu, “kağıtsızlar”ın sendikaya üye yapılmasını, ulaşım emekçilerini örgütleyen Seko Federasyonu ise kaçak işçilerin affedilmesi için karar alınmasını istedi.

LO yönetimi, “kağıtsızlar”ın sendikaya üye edilmelerinin işten atılmaları ve sınır dışı edilmeleri ile sonuçlanabileceğini gerekçe göstererek yapılan önerileri reddetti ve “kağıtsızlar”ın çalışmalarının suç olmaktan çıkarılması için girişimde bulunulmasını kararlaştırdı.

Bu arada işçi, memur ve akademisyenlerin konfederasyonları LO, TCO ve SACO, kağıtsızlar için ortak bir proje başlatmayı kararlaştırdı. Stockholm'un merkezinde bulunan İnşaat İşçileri Sendikası'nın bir odası Eylül ayından itibaren enformasyon merkezi olarak kağıtsızlara tahsis edilecek.

İsveç'te çok ağır koşullarda yaşamını sürdüren “kağıtsızlar”ın sayısının 20 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Kağıtsız işçiler, özelleştirme ve kamu hizmetlerinin bir kısmının taşeron firmalara devredilmesi üzerine düşük ücret karşılığında kaçak olarak bu taşeron firmalarda çalıştırılmaya başlandı. Özellikle temizlik sektöründe çalışanların yüzde 10'u “kağıtsızlar”dan oluşuyor.

Dünyadan...

Güney Kore’deki grev bin günü aştı!

Güney Kore’de elektronik aletler üreten Kiryung Electronics firmasında örgütlü sendikanın başkanı Kim So-yeon, açlık grevinin 67. gününde, 16 Ağustos’ta hastaneye kaldırıldı.

Kim So-yeon ve akciğer sorunu yaşayan sendika üyesi Yoo Heung-hee, sendika üyelerinin ısrarları sonucunda hastaneye götürülmeyi kabul ettiler.

Kiryung Electronics Sendikası sözleşmeli çalışan işçilerin kadrolu yapılması talebiyle bin günü aşkın süredir grev yapıyor. Görüşmelerde yaşanan tıkanıklığa rağmen sendika, sivil kuruluşların, Kore Sendikalar Konfederasyonu’nun ve Demokratik Emek Partisi’nin desteğiyle greve devam etmeyi planlıyor.

Şili: “Bakan zenginleri koruyor!”

Şili Vergi Dairesi çalışanları, Maliye Bakanlığı’nın vergi dairesinin yeniden yapılandırma sürecinin askıya alınacağını duyurması üzerine, 18 Ağustos’ta ülke genelinde grev kararı aldılar. Bir grup vergi dairesi çalışanı, Santiago’nun merkezindeki vergi dairesinin önünde “Bakan zenginleri koruyor!” yazılı dövizlerle protesto eylemleri gerçekleştirdi.

Çalışanlar, kendilerine verilen sözleri tutmayan ve projeyi uygulamaya geçirmeyen vergi dairesi genel müdürünün istifasını istiyorlar.

Buenos Aires’te sağlık emekçilerinin grevi!

Arjantin’in başkenti Buenos Aires’de 77 devlet hastanesinde çalışan doktor ve hastane personeli 48 saatliğine greve gitti. Emekçiler, sağlık alanına ayrılan bütçenin arttırılmasını, ücretlerin yükseltilmesini ve çalışma şartlarının düzeltilmesini talep ediyorlar. Sendikanın açıklamasına göre, hastanelerde daha önce 460 personelin yaptığı işi bugün 260 kişi yapıyor.

Hindistan’da 80 bin gündelikçi işçi grevde!

Hindistan’da Kerala bölgesinde tarlalarda çalışan 80 bin işçi greve gitti. Gündelikçi işçiler ücretlerine zam yapılmasını talep ediyorlar. Grevin bir hafta sürmesi durumunda ürün tarlalarda kalacak, bu da toprak sahiplerine büyük maddi zararlar verecek.

Güney Kore’de 25 bin Kia işçisinden uyarı grevi!

Güney Kore’de 14 Ağustos günü Kia otomobil işletmelerinde çalışan 25 bin işçi 4 saatliğine iş bıraktı. Sendikanın çağrısı üzerine uyarı grevi yapan işçiler, ücretlerine yüzde 9 ek zam verilmesini talep ediyorlar. Bu eylem bu yılki toplusözleşmesi süreci boyunca işçilerin gerçekleştirdikleri dördüncü uyarı grevi oldu.

Güney Kore’de ithal et protestosu!

Güney Kore’de ABD’den sığır eti ithaline karşı işçi ve emekçilerin Nisan ayında başlattıkları protestolar sürüyor. Başkent Seul’de 15 Ağustos gecesi başlayan eylem, 16 Ağustos sabahına kadar sürdü. Gösterilere 5 binin üzerinde kişi katıldı. Eylemlere saldıran polis 150’den fazla kişiyi gözaltına aldı.

Güney Kore, 2003 yılında ABD’de deli dana

hastalığının ortaya çıkması üzerine sığır eti ithalini durdurmuştu. Hükümetin Nisan ayında sığır eti ithaline yeniden başlanacağını açıklaması ve ülkeye ilk sığır etinin sokulması öfke patlamasına neden olmuş, emekçiler haftalarca gerçekleştirdikleri kitlesel eylemlerle bu kararı protesto etmişlerdi.

Polonyalı tersane işçileri eyleme hazırlanıyor!

Polonya’nın Gdynia ve Szczecin şehirlerinde çalışan tersane işçileri, Polonya hükümetinin tersaneleri yeniden yapılandırma konusunda Avrupa Komisyonu ile yaptığı görüşmeler sonuç vermezse, Avrupa Birliği’nin yönetim merkezi Brüksel’de eylem yapacaklarını duyurdular.

Dayanışma Sendikası bu kararı 14 Ağustos günü aldı. Sendika temsilcileri 13 Ağustos günü Maliye Bakanı ile görüştü. Bakan, Ukrayna şirketi ISD’ye bağlı ISD Polska ile birlikte hazırlanan Gdynia tersanesini yeniden yapılandırma planının gelecek hafta Avrupa Komisyonu’na iletileceğini söyledi. Sendika, görüşmeler kötü gittiği koşullarda sendika üyelerinin protesto eylemleri yapmaya hazır olduklarını belirtiyor.

Nepal’de ulaşım işçileri grevde!

Nepal’in doğusundaki ana ulaşım yolunda bulunan Itahari kentinde uzun ve kısa seferler yapan araçlar çalışmıyor. Süresiz greve gitme kararı, gece vardiyasında çalışan otobüs şoförü Krishna Khawas’ın kimliği belirlenemeyen biri tarafından öldürülmesi üzerine alındı.

Dharan’da yüzlerce yolcu ve araç yolda kaldı. Ulaşım işçileri Itahari’de oturma eylemi düzenlediler ve araçların yola girmesini engellediler.

Nepal Bağımsız Ulaşım İşçileri Sendikası ve Nepal Ulaşım İşçileri Sendikası anayol güvenliği ile ilgili bir maddenin de içinde bulunduğu 6 maddelik taleplerini görmezden gelen hükümete ülke genelinde grev yapacakları uyarısında bulundu.

Amerika’da Hawker Beechcraft’ta grev!

Amerika’nın Kansas eyaletinde uçak imalat şirketi Hawker Beechcraft’ta çalışan 4.700 işçi 4 Ağustos’tan beri grevde. İşçiler yeni toplusözleşme yapılması için greve başladılar. Grev nedeniyle işletmelerde haftada on uçak yerine sadece iki uçak üretiliyor.

Bangladeş’te tekstil işçileri direniyor!

Bangladeş’te başkent Dhaka’da binlerce tekstil işçisi kadın 10 Ağustos’tan beri grevdeler. Tekstil işçileri daha fazla ücret talep ediyorlar ve devletin baskılarını protesto ediyorlar. Grev nedeniyle onlarca fabrikada çalışılmıyor. Çoğunluğu kadınlardan oluşan tekstil işçileri Ansar’da işçilere karşı saldırıları ile ünlü polis kampına saldırdılar ve polisin derhal işyeri bahçesini terketmesini talep ettiler.

Almanya’da anti-faşist protesto eylemleri!

16-17 Ağustos tarihlerinde Franken’in farklı bölgelerinde 2500 kişi, NPD’nin (Alman Milliyetçi Parti) Hitler’in ölüm yıldönümü nedeniyle düzenlediği mitinge karşı protesto eylemi gerçekleştirdi. Farklı yerlerde düzenlenmek istenen faşizan etkinlikler yerel mahkemeler tarafından yasaklandı. Yasaklamaya rağmen bazı bölgelerde yürüyen faşistlerin eylemi polis tarafından dağıtıldı.

Almanya’da protesto kampı!

Hamburg’da “Klima ve ırkçılığa karşı aksiyon kampı” adı altında bir etkinlik düzenlendi. 17 Ağustos’ta yaklaşık 1300 eylemci bu konuda seslerini duyurmak amacıyla sokağa çıktı. Eylemciler Moorborg maden ocağı planını ve Avrupa Birliği’nin sığınmacılara yönelik uyguladığı sınırdışı terörünü protesto ettiler.

Telekom callcenter’ların yarısını kapatmak istiyor!

Alman telekomünikasyon şirketi Almanya genelinde yaklaşık 60 callcenter’ın yarısını kapatmak istediğini belirtti. Şirket yetkilileri, bu tür işletmelerin 400-500 işçi çalıştırmaları durumunda kar elde edebilecekleri açıkladılar. Bu alanda yaklaşık 18 bin işçi çalışıyor.

Perulular akaryakıt işletmelerini işgal ettiler!

Peru’nun kuzeyinde doğanın tahribatını protesto etmek isteyen binlerce eylemci bir otoban köprüsünü ve birçok akaryakıt işletmesini işgal etti. 64 farklı yerli grubun eylemcileri, Garcia hükümetinin karara bağladığı yasayı geri çekmesini ve bulundukları bölgelerde endüstri yapılarını durdurmasını talep ediyor.

Susuzluk en çok çocukları vuruyor!

Dünya genelinde her yıl yaklaşık 1,8 milyon insan temiz su ve tuvalet ihtiyacını hijyenik ortamlarda sağlayamadığı için ishal vb. hastalıklardan hayatını kaybediyor. Ölenlerin %90’ını beş yaş altındaki çocuklar oluşturuyor. UNO’nun yaptığı araştırmalara göre, dünya nüfusunun beşte biri su sıkıntısı çekiyor.

Dursun Karataş kitlesele bir törenle uğurlandı!

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP) Genel Sekreteri Dursun Karataş, 11 Ağustos 2008 tarihinde, Hollanda'da tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitirdi. Dursun Karataş'ın cenazesi 14 Ağustos günü İstanbul'a getirildi. Teslim işlemlerinin tamamlanmasının ardından cenaze Gazi Mahallesi'ne götürüldü.

TAYAD'ın çağrısıyla gerçekleştirilen cenaze töreni için hazırlıklar 14 Ağustos akşamı başladı. Akşam 23.00'ten itibaren Gazi Cemevi önünde toplanan yüzlerce kişi sloganlar ve marşlar eşliğinde gecenin ilerleyen saatlerine kadar bekledi. Burada Karataş'ın "Haklıyız kazanacağız" başlıklı savunmasının görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

Gazi Mahallesi'nde Cemevi'nin çevresindeki ara sokaklar akşam saatlerinden itibaren barikatlar ile kesilerek araç geçişi engellendi. Otobüsler de tüm gün boyunca mahalleye giremedi. Gazi Mahallesi esnafı ise cenaze nedeniyle saat 11.00-15.00 saatleri arasında kepenk kapattı.

15 Ağustos günü pek çok kişi sabahın erken saatlerinden itibaren Cemevi önünde toplanmaya başladı. Gazi Mahallesi halkının yanı sıra farklı illerden gelenler de yine erken saatlerde Cemevi önünde beklemeye başladılar. Bu arada Karataş'ın cenazesi hazırlanarak, görmek isteyenlerin ziyaretine açıldı.

Ağırlığını Halk Cephe'lilerin oluşturduğu cenaze törenine pek çok siyasi hareket de katılarak destek verdi.

Saat 12.30'da Gazi Cemevi önünde sayısı gittikçe artan kitle, buradan Eski Karakol Durağı'na doğru pankartlar, dövizler ve flamalar ve coşkulu sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Dursun Karataş'ın büyük boy fotoğrafının taşındığı yürüyüşte, en önde TAYAD'lı Aileler yer aldı. Kortejlerin en önünde sırasıyla "Kahramanlar ölmez halk yenilmez!", "Dursun Karataş ölümsüzdür!" ve "Bize ölüm yok!" pankartları taşındı.

Yürüyüş boyunca ağırlıklı olarak "Önder yoldaş

Dursun Karataş!", "Dursun Karataş ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kim vuruyor, cephe; kimin için, halk için!", "Titre oligarşi, parti-cephe geliyor" sloganları atılırken, "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganları da sıklıkla haykırıldı.

Kitlenin eski karakol önünde toplanarak bekleyişe geçtiği sırada Dursun Karataş'ın naaşı dini tören için Gazi Yeşil Cami'ye götürüldü. Saat 14.00'te gerçekleştirilen cenaze namazının ardından cenaze, nakil aracı ile Eski Karakol'a doğru yola çıktı.

Saat 14.30'da Dursun Karataş'ın cenazesi Eski Karakol'da toplanan kitlenin yanına getirildi. Cenazenin gelmesiyle birlikte tören başladı. İlk olarak Dursun Karataş nezdinde tüm devrim şehitleri adına saygı duruşuna geçildi. Saygı duruşunu Halk Cephesi adına Eyüp Baş'ın yaptığı açıklama izledi.

"Sosyalizm bayrağı er ya da geç dalgalanacaktır!"

Sözlerine "Dursun Karataş'ı yitirmenin derin üzüntüsü içindeyiz" diyerek başlayan Baş, Karataş'ın Gazi Mahallesi'ne gömülmesinin anlamından bahsetti. Karataş'ın hayatının ve devrimci kimliğinin anlatıldığı açıklamada düzen cephesinde Karataş hakkında yürütülen karalama kampanyalarına da değinildi.

Açıklama şu sözlerle sona erdi: "Ve inanıyoruz ki, şimdi o şehit yoldaşlarıyla birlikte halkımızın bağrında rahat ve huzur içinde uyumaktadır. Ektiği tohumların boşa gitmeyeceği ve boy vereceği inancını taşımaktadır. Sen rahat uyu büyük insan! Gözün arkada asla kalmasın! Ağlamayacağız! Ağlamak sıradanlaştırır bizi! Acımızı emek ve cüretin örs ve çekicinde dövüp yolumuza daha güçlü devam edeceğiz. Elbette umudun gerçek olacak! Sosyalizm bayrağı bu ülkenin burçlarında er veya geç mutlaka dalgalanacaktır."

Konuşmanın ardından yürüyüşe geçildi. TAYAD'lı ailelerin en önde yürüdüğü kortejin arkasında Karataş'ı taşıyan cenaze aracı yer aldı. Kortejde kızıl bayrakların yanı sıra Karataş'ın fotoğrafından hazırlanan dövizler taşındı. Pek çok kişi alkışlarla yürüyüşe desteklerini sundu.

Saat 16.00 sıralarında kitle Gazi Karakolu'nun önüne geldi. Burada katil sürüsünü hedefleyen sloganlar gür ve öfkeli haykırılarak mezarlığa doğru yürüyüşe devam edildi.

Mezarlığa gelindiğinde Karataş'ın naaşı omuzlara alınarak defnedileceği mezara taşındı. Bu sırada pek çok kişi ellerindeki karanfilleri omuzlarda taşıyan tabuta attılar. Mezarın başında ise DHKP ve DHKC flamaları açıldı.

Defin işleminin tamamlanmasından sonra dini tören gerçekleştirildi. Ardından anma etkinliğinin ikinci bölümüne geçildi.

Halkın hangi değerini öldürebildiler ki?

Mezar başında Karataş ve devrim şehitleri için yeniden saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Ahmet Kulaksız konuşma yapmak üzere kürsüye çıktı. Ölüm orucu şehitleri Canan ve Zehra Kulaksız'ın babası Ahmet Kulaksız yaptığı coşkulu konuşmada, Karataş'ın, Cananlar'ın, Zehralar'ın ve Mahir Çayanlar'ın toprağına uğurlandığını söyledi.

Program "Güneşe akın" şiiiriyle sürdü. Ardından TAYAD Başkanı Mehmet Güvel bir konuşma yaptı. "Düşmanların boşuna sevinmesin, ölmedin. Bugüne kadar halkların hangi değerini yok edebildiler ki! Mahir Çayan'ı, Deniz Gezmiş'i, İbrahim Kaypakkaya'yı öldürebildiniz mi? Che'yi öldürebildiniz mi?" diye sorarak, Karataş'ın ölmediğini vurguladı.

Anma töreni Grup Yorum'un söylediği devrimci türkü ve marşlarla son buldu. Binlerce kişinin katıldığı cenaze törenine baştan sona coşku ve öfke hâkimdi.

Diyet öyküleri / 2...

Bir gün mutlaka!

Makineler büyük bir gürültüyle çalışmaya devam ediyordu. Kulakları sağır eden bu gürültüler arasında akıp gidiyordu zaman. Her gün bir önceki günün tekrarıydı. Ömürden eksiliyordu hep. Hiç kimsenin memnun olmadığı bir hayatın çilesi çekiliyordu. İşçiler de, patron da az kazanmaktan şikâyetçiydi. Dertlerin dağılımı da mal varlığının durumuna göre yapılmıştı. Az kazanan daha az, çok kazanan daha çok şikâyet ediyordu. Makinenin hızına yetişmeye çalışan ellerin, butona basmaya hazır bekleyen ayakların, ağrıyan başın çilesiydi bu, çeken bilirdi. Ama bu çileyi çekenlerin şikâyetleri pek duyulmazdı. Kendi kendine dertlenilip sabredilen bir çileydi, adına kader denilirdi. Fakat çile bitmiyor, ömür tükeniyordu bu sömürü cehenneminde.

Birden sessizliği yırtan bir çığlık duyuldu. Bütün başlar sesin geldiği yere çevrildi. Bu sesi, bu çığlığı tanıyordu herkes. Bu fabrikanın duvarları böylesine acı çığlıkları kaç kez yutmuştu. Kaç el, kaç kol kapmıştı fabrikanın canavara dönüşen makineleri. İşte yine aynı şey olmuştu. Makinelerin pasını silen yine işçi kanı oluyordu.

Çığlığın sahibi Mehmet’ti. İş arkadaşları onun sesinin bu derece güçlü çıkmasına neredeyse şaşıracaktı. Suskunluğuyla biliniirdi. Acı hissetmiyordu. Hiçbir şey duymaz olmuştu. Her yeri uyuşmuştu sanki. O an ölümün ne kadar yakın olduğunu düşündü. Şimdi Mehmet kendinden geçmiş, hafızasından kopuk kopuk geçen hatıralara dalıp gidiyordu. Sanki ölmeden önce yaşadıklarını son kez gözden geçiriyor, hayatında eksik bıraktığı şeylere hayıflanıyordu. Hatırladıkça geride ne kadar “keşke” ile biten anı bıraktığını görüyordu. Hayatını yeni baştan yaşıyor gibiydi.

Mehmet, Kütahya’nın köylerindendi. Askerliği bitireli 5 yıl olmuştu. Bu beş yıl içinde birçok fabrika değiştirmiş, nihayet 1.5 yıldır çalışabildiği bu fabrikaya girmişti. Köyden gelip de uzun süre bir fabrikada çalışmanın kıymetini biliyor, az maaşa sesini çıkarmıyordu. Yaşının bu kadar genç olmasına rağmen ne zorluklara katlanmıştı. Bu kısa zaman onu daha da yaşlandırmıştı.

Hatırladı. Bazı arkadaşları maaşların düşük olmasından, 12 saati bulan ağır çalışma koşullarından, sık sık yaşanan iş kazalarına önlemler alınmamasından dolayı bir araya gelmeye başlamış, Mehmet’i de çağırmışlardı. Bu gibi sorunların konuşulduğu toplantılara sonradan Mehmet de katılmış ama genellikle sessiz kalmıştı. Aslında konuşulanların hepsi tüm işçilerin yaşadıkları ortak sorunlardı. Önceleri, tüm bu sorunların kaderleri olduğunu düşünmek kolayına geliyordu Mehmet’in. Ancak zaman geçtikçe hayatında hiçbir şeyin değişmemiş olması Mehmet’i de kara kara düşündürecek, sabrını artıran “her şeyin iyi olacağı, kaderin bir gün onun da yüzüne güleceği” düşüncesi zamanla kaybolacaktı. İyimserliği, kendisini de çarklarının bir dişlisi gibi hissettiği makinelerin içinde öğütülecekti.

Bu toplantılarda en çok dikkat çeken işçi bir kızdı, ismi Ezgi’ydi. Anlattıklarıyla herkesi öyle kolay etkiliyordu ki kimse ona “sen yanlış düşünüyorsun” diyemiyordu. Mehmet de çok etkilenmişti Ezgi’den. Tarif edemediği bir duyguya kapılıyordu Ezgi’yi dinlerken. Ezgi, arkadaşlarına, aslında fabrikanın zarar etmediğini, patronun kârda olduğunu, fabrikanın sürekli yeni rekorlar kırdığını söylüyor ve patronun bunları ağzı kulaklarında anlattığı gazete haberlerini

gösterip ekliyordu: “*Patronun geliri arttıkça, bizim yaşam koşullarımız daha da kötüye gidiyorsa bu adil midir? En büyük hırsızlık emek hırsızlığıdır. Bugün bizim emeğimizin üzerine bolluk içinde bir hayat kuranlar tarihin görmüş olduğu en büyük soygunculardır. Yasalara göre hırsızlık yapmak suçsa neden bu emek hırsızlarının yakasına adalet yapılmıyor? Çünkü yasaları onlar, yani bizim sırtımızdan geçinen bir avuç para babası kendi çıkarlarına göre düzenliyor.*”

Birçok işçi Ezgi’ye hak vermesine rağmen iş adım atmaya gelince ilk önceleri kimse yerinden kıpırdamıyordu. Fabrikada gruplaşmalar vardı ve kimse kimseye güvenmiyordu. Bir takım söylentiler, dedikodular bir şekilde yayılıyor, böylece işçilerin birbirine olan güvensizliği artıyordu. Kim ki durumundan şikâyet eder, haber anında yayılırdı. İşçilerin ne cesaretleri ne de kendilerine ve arkadaşlarına güvenleri vardı. Bunu açıkça Ezgi’ye de söylüyorlardı.

Ezgi o zaman şöyle diyordu arkadaşlarına: “*Bugün cesaretlerini kaybedenler yarın onurlarını da kaybedecekler. Çünkü karşı çıkmadığımız her haksızlık, sessiz kaldığımız her adaletsizlik bizim en önemli yanımızı, insan olma özelliğimizi, düşüncelerimizi ve duygularımızı da silecek. Sadece emeğimizi çalmıyorlar. İnsan olmaya dair her şeyeimize göz koydular. Köle pazarında sıraya girmiş köleler yaratmak istiyorlar bizden. İstiyorlar ki ne söylerlerse kanalım, her şeye biat edelim.*”

Mehmet de aslında çocukluğundan beri gözünü budaktan sakınmayan cesur bir gençti. Ama nedense burada kendisi gibi yaşamayan, işçilik yapmayan başka bir dünyaya ait ve zenginliklerini kendine zırh yapmış insanlardan korktuğunu hissetmişti. Ya da adını koyamadığı bir duyguydu hissettiği, karşısında, kendini zayıf hissetmesine neden olan bir güç vardı. O gücün ne olduğunu çözememiş, nedenini araştırmaya da yeltenmemişti. Bu nedenle çok iyi hatırlıyordu Ezgi’nin söylediklerini.

Ve “cesaret” diyordu Ezgi, “*ne doğuştan sahip olunan bir meziyet, ne de doğüstü bir güçtür. Cesur olmanın temelinde haklı olmak vardır. Haklı olduğuna inanan insan ancak gerçekten cesur olur. Haklı olmayanlarsa hak yiyorlardır. Ki, güçlerini inandıkları haklı bir davadan değil, parayla, haksız kazançla*

yarattıkları koruma ordularından, silahlardan alırlar. Bu yüzden kaybetmeye mahkûmdurlar. Çünkü tüm sömürücüler, haksız olduklarını bildikleri için her zaman bir korkuyla yaşarlar. Kaybedeceklerini anladıkları andan itibaren kendilerini koruduğunu düşündükleri o zırhlar içinde yolun sonunu görürler ve kendilerini kurtarma telaşına kapılırlar. Parayla yaratılan saltanat sarsılmaya başlayınca ortada ne cesaret, ne şan şöhret kalır: Güven meselesine gelince... Kendi haklılığına güvenmeyen bir insanın başkasına güven duyması imkânsızdır. İnsan kendi haklı davasına inanacak önce. Haklı davasını savunan insan dönüp de arkasına bakmaz, peşinden gelen var mı diye. Çünkü onun gözü zafere, hakkını almaya kilitlenmiştir. Ve sadece korkaklar dönüp arkasına bakarlar. Önce kalabalık olunup sonra haklı olunmaz. Önce haklı olunduğu bilince çıkarılır sonra haklılık o kalabalıkları yaratır. Ve siz diyorsunuz ki ‘kimse kimseye güvenmiyor, bir elin beş parmağı var ama beşi de ayrı.’ Ben de diyorum ki size, evet, bu doğru ama o eller sıkılınca yumruk olmasını da biliyor.”

İşçiler artık her hafta sonu bir başka yerde sürekli toplantı yapmaya başlamıştı. Bu toplantılara katılan işçilerin bir kısmı, önceleri daha çok Ezgi’yi dinlemek için geliyordu. Ezgi’nin diğer fabrikalarda çalışan arkadaşları da toplantılara katılmaya başlamıştı. İşçiler, hem fabrikalarda uğradıkları haksızlıklar üzerine konuşuyor, hem de sanayi bölgesindeki ve ülkedeki diğer gelişmelerle ilgili görüş alışverişinde bulunuyorlardı. Mehmet de farketmişti bu toplantılarla birlikte işçilerin birbirlerine olan tavırlarının, hayata bakışlarının değiştiğini. Artık fabrikada kimse kimseyle küfürlü konuşmuyor, kimse zamanını birahanelerde, barlarda geçirmiyordu. Kadın ve erkek işçiler arasında tam bir kardeşlik yaşıyor, eski yoz ilişkilerden eser kalmıyordu. İşçiler birbirleriyle yardımlaşmaya da başlamışlardı. İşçiler arasında bir fon kurulmuştu. Kimin yardımı ihtiyacı varsa bu fondan karşılanıyordu. Her fabrikadan bir-iki temsilci seçilmiş görev dağılımı yapılmıştı, yaşanan sorunlar nedir diye. Hatta evli erkeklerden eşlerine kötü davranan, ev işlerine yardımcı olmayanlar varsa eleştirilerek davranışlarının değiştirilmesi sağlanıyordu. Kötü alışkanlıklarından vazgeçmeyenler, sadece zaman geçirmek için toplantılara katılanlar dışlanıyor, bir dahaki toplantıya alınmıyorlardı. İlerleyen zamanlarda kadın işçilerin de

toplantılara daha çok katılıyor olması herkesi şaşırtıyordu. Ayrıca ortak bir kütüphane kurulmuş, hemen herkes düzenli olarak kitap okuyordu. İşçiler bir araya geldikçe yeni fikirler ortaya çıkıyordu. En son bir işçi gazetesi çıkarılması planlandı. Böylece işçiler yaşadığı sorunları herkese duyurabilecekti.

İşçilerdeki bu değişimi tabii ki patron da farketmişti. İşçilerin maaşlarında hiçbir artış olmamasına rağmen, her zaman asık suratlı olan işçilerin bu neşeli tavırları patronu huylandırıyordu. Dedikodu mekanizmasının asıl kaynağı olan patronun içerdeki adamları artık işçilerden bilgi toplayamıyordu. Çünkü işçiler onlarla muhatap olmuyor, hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlardı.

Ezgi de anlamıştı fabrikada bu yeni durumun ortaya çıkmaya başladığını. Diğer fabrikalardan da benzer duyumlar alıyorlardı. Patronlar anlamıştı işçilerin uyanmaya, birlik olmaya başladığını. Artık daha fazla beklemeye gerek yoktu. Zaten en güvenilir öncü, bilinçli işçilerle ayrı toplantılar yapılmaya başlanmış, bir işçi komitesi kurulmuştu. Mehmet de bu komitenin içindeydi. Aslında bunu Mehmet değil işçiler istemişti. Mehmet de kabul etmek zorunda kalmıştı. Belki toplantılara sonradan katılmış ve az konuşuyordu ama konuşunca öz konuşuyordu. Bir şey yapılması ya da söylenmesi gerekiyorsa eğip bükmeden doğrudan söylüyor, söylediğini de yapıyordu. Şimdiye kadar hiçbir arkadaşıyla gereksiz tartışmaya girmemiş, kavga etmemişti. Arkadaşları tarafından çok sevilirdi. Kimsenin arkasından konuştuğu duyulmamıştı. Yalan söylemezdi. Güvenilir olmaya güvenilirdi ama kolay ikna olmuyordu. Meseleyi iyice anlamaya çalışıp ondan sonra tamam diyordu. Çocukken de böyle yapardı. O yüzden ailesi ona keçi gibi inatçı derdi. Ama inatçılık değildi Mehmet'in yaptığı. Yapacağı işi ciddiye alır, her şeyi düşünürdü. Bu yüzden Ezgi onunla uzun uzun konuşmak zorunda kalıyordu. Ama Mehmet'in aklı ilk başlarda sendika olayına bir türlü yatmamıştı. Sendikalı olmanın ne faydası olacağını bir türlü anlayamamıştı. Ayrıca zar zor bir iş bulmuş çalışıyor, işini kaybetmekten korkuyordu. Okuması için Ezgi ona kitaplar, romanlar vermiş ama Mehmet hepsini tam okumamıştı. Bazılarına şöyle bir bakıp geçmişti. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen, işçilerin, emekçilerin hakları gibi konulara değiniyordu kitaplar. Ezgi'den aldığı kitaplar arasında en çoksa romanları ve şiir kitaplarını sevmişti. "Dünyanın en tuhaf mahlûku" şiirini ezberlemişti hatta. Bu şiir, kendisi gibi amaçsızca yaşamış umutsuz insanları hatırlattığı için hoşuna gidiyordu. Tanıştıklarından beri Ezgi ona ne çok şey anlatmıştı. Neden bir avuç para babasının gittikçe zenginleşmesine rağmen, milyarlarca insanın daha da yoksullaştığını... Emperyalist tekellerin çıkarına yapılan işgalleri, haksız savaşları, katledilen mazlum halkları... Farklı uluslardan, milliyetlerden halkların ne zaman gerçek manada kardeşçe, bir arada yaşayabileceğini... Bu düzende ne yoksulluğun ne de işsizliğin niçin sona ermeyeceğini...

Ve en çok da kendini, kendilerini anlatıyordu Ezgi. "Ben" diyordu, "‘milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davası için mücadele ediyorum. ‘Giydiğimiz giysiyi, yediğimiz ekmeği, bindiğimiz arabayı, oturduğumuz binaları, yolları, her şeyi, ama her şeyi kendi nasırlı ellerimizle üretiyoruz. Ama aç açta kalan hep biz oluyoruz. Devrin cefasını biz çekiyoruz ama sefasını bir avuç asalak sürüyor. Fakat bu haksız düzen böyle gitmeyecek. Kısa çöp uzun çöpten elbet alacak hakkını. Gel katıl sen de bize. ‘Gerçek yaşamda seyircilere yer yoktur. Herkes katılır yaşama.‘ Kendi haklı davasını savunamayanlar telef olur başkalarının çıkarları için. Sen de biliyorsun bu fabrikanın canavara dönüşen makineleri kaç işçinin kolunu yuttu. Peki, ne oldu sonra. Ne değişti. İş kazalarını önlemek için ne gibi önlemler aldı patron. Neden gösterilen yalancı şahitlerle dikkatsizlik tutanağı tutuldu. O iş kazası geçiren işçi arkadaşlarımıza sadaka niyetine verilen

paraların dışında ne yapıldı. Safını seçmelisin artık. Ya mazlumdan yanasın, ya da zalimden... Ya sömürenden, ya da sömürülenden... Başka bir yol, başka da bir seçenek yok. Karamsarlığından kurtul artık. İnan, bu karanlık uzun sürmeyecek. Yaşadığımız sadece kasacak bir güneş tutulması. Bir gün gelecek güneş bizim için de doğacak. Açlık, yoksulluk olmayacak. Kardeş kavgası son bulacak. ‘Bir ağaç gibi tek ve hür ve bir orman gibi kardeşçe’ yaşayacağız. Ne sen ben, ne zengin fakir... Herkes eşit olacak. ‘Yârin yanağından gayri her yerde hep beraber’ olacağız. Birlikte paylaşacağız ekmeği aşı. İnsanın bir başka insan tarafından sömürülmediği bir gelecek bizi bekliyor. Haydi, uzat elini bize. Elini elimin, yüreğini yüreğimin yanına koy."

O an Mehmet elini yoklamak istedi. Elini hissetmedi. Eli neredeydi? Ezgi'nin elinde kalmış olmalıydı eli. Etrafına bakınmaya çalıştı. Gözleri hiçbir şey seçemiyordu. Boğuk boğuk sesler duyar gibi oluyordu. O'nu hızla bir yerlere taşıyorlardı sanki. Uçan bir halıda gibiydi. Bir yerlerden gelen siren sesleri miydi duyduğu. Elbiseleri yapış yapış olmuştu. Ne bulaşmıştı üzerine? Sonra yine yarım bıraktığı anılara daldı, gözleri kapandı.

Ezgi'yi son kez gördüğü güne döndü Mehmet. Bu görüşmenin bir veda olduğunu anlamamıştı. Ezgi ise, etrafta olağanüstü bir durum olduğunu çoktan farketmişti. Fabrikaya sendika getirebilmek, işçilerin en azından haklarının bir kısmını alabilmesi için çok az bir zaman kalmıştı. Oradan ayrılması gerekiyordu. Aksi takdirde bugüne dek harcanan bunca emek boşa gidecekti. Çünkü patronlar işçilerdeki değişimin asıl kaynağının Ezgi olduğunu anlamıştı. Ezgi için bir komplo hazırlanmış, tutuklanması için tüm planlar yapılmıştı. Ezgi daha erken davranıyordu. Bu kadar mesafe aldıktan sonra hiçbir şey yarım kalmamalıydı. En güvendiği arkadaşına buradaki mücadeleyi devretmeliydi. Hafta sonu olması bir şanstı. Pazartesi burada olmayacaktı. Sendikalaşma çalışması farkedilmesin diye artık kalabalık toplantılar yapmıyorlardı. Son zamanlarda sadece işçi komitesi düzenli toplantı yapıyordu. Pazartesi'den itibaren notere gidilip sendika üyeliklerinin başlatılması gerekiyordu. İşçi komitesinin toplantısı vardı birazdan. Toplantı bir işçinin evinde yapılacaktı. Önce oraya gidip son kez bir durum değerlendirmesi yapılmasını sağlamalıydı. Toplantıdan sonrada Mehmet'le özel olarak konuşmalıydı. Nedenini Ezgi de bilmiyordu ama sanki fabrikadaki işçilerin, sendikanın geleceğini Mehmet'e bağlamış gibi hissediyordu.

Komite toplantısında her şeyin planlandığı gibi yürüyeceği görünüyordu. 500 kişinin çalıştığı fabrikada 380 işçi yüz yüze yapılan konuşmalarda sendikaya evet demişti. Çoğu işçi başka kimlerin sendikadan haberi olduğunu bile bilmiyordu. Patronun ve adamlarının duymaması için her şey titizlikle tam bir gizlilik içinde yapılıyordu. Sendikayla ilgili hiç konuşulmayanlarsa fabrikanın idari personeli ve patron yalakalarıydı. Toplantı bittiğinde herkesin yüzünde bir gülümseme vardı. Herkes alınan kararları kendi bölümlerindeki işçilere, daha alt komitelere ulaştırmak için acele ediyor, sabırsızlanıyordu. Yarın büyük gün olacaktı. Organizenin kaderi değişmeye başlayacaktı. Ezgi, Mehmet de dahil komitedeki işçileri, Pazartesi

günü fabrikada olması durumunda patronun dikkatini çekeceğini, zaten kendinden şüphelendiğini, bu yüzden hasta olduğu bahanesiyle işe gelmemesinin en doğrusu olduğuna ikna etti. Artık işçiler ayrılmaya başlamıştı. Ezgi için bu anın bir vedalaşma olduğunu hiçbirisi anlayamıyordu. Ezgi, arkadaşlarının ellerini her zamanki gibi kuvvetlice sıkıyordu belki ama damarlarında hızlı akan kanın avuçlarına vuran sıcaklığını sadece Ezgi hissedebiliyordu. Mehmet de çıkmak üzereydi ki, Ezgi, "biraz dışarıda konuşabilir miyiz" deyince şaşırdı.

Birlikte dışarı çıkıp her zaman gittikleri parktaki ağaçların arasında, aynı banka oturdular. Bu bir tesadüf değildi. Yeri Ezgi seçmişti. Sıcak bir gündü ama esmeye başlayan rüzgâr hafif bir serinlik taşıyordu. Rüzgârda birbirine değen yaprakların çıkardığı sesi dinlediler önce. Hava birazdan kararacaktı. Vedalaşmak için en uygun andı. Ezgi Mehmet'e döndü ve "ne düşünüyorsun?" dedi, "yarına az kaldı!" Mehmet durdu, gökyüzüne baktı, batmakta olan güneşi gösterdi ve "yarın güneş bizim için doğacak" dedi gülümseyerek. Ezgi, Mehmet'e "demek konuştuklarımızı hatırlıyorsun" derken yüzünden mutluluğu okunabiliyordu. Mehmet ise cevap vermedi. Bu sözü Ezgi'den duymuştu ama bu cümle aynı zamanda bir türküde de geçiyordu. Akli türkünün diğer sözlerindeydi; "ama inan ki sevdiğim, güneş yine doğacak..."

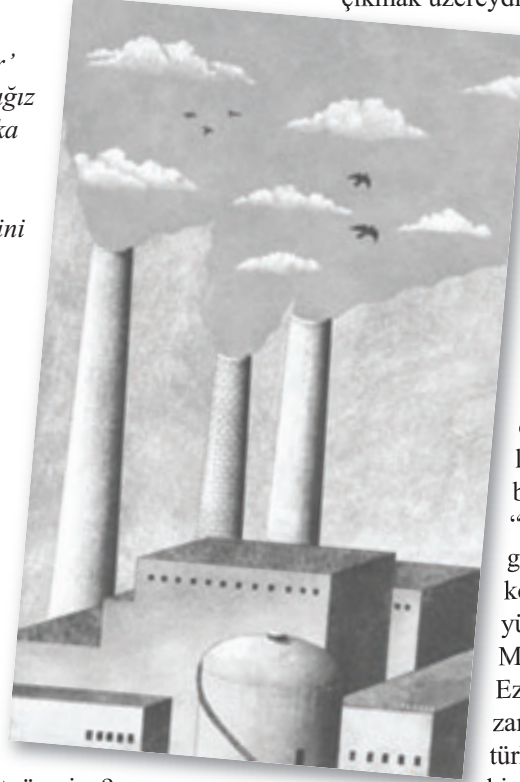
Mehmet yutkundu, bakışlarını kaçırdı. Ezgi onun için neyi ifade ediyordu? Bir dost, bir can yoldaşı belki ama daha fazlası olamazdı. Bunu ilk defa düşünmüyordu aslında. Ezgi'yi tanıdığından beri ona karşı farklı bir duygu hissetmişti. Ama alışkanlığıydı, gerçekleştirecek şeylere bel bağlamıyor, umut etmiyordu.

Ezgi'nin gözleri saatine gitti. Acelesi varmış gibi konuşmaya başladı. "Yarın ne olursa olsun başladığımız işi bitirmeliyiz. Sadece bizim fabrikadaki 500 işçinin değil, sanayideki onbinlerce işçinin kaderi yarın değişecek. Gecemiz ve gündüzümüz belli olacak. Patronlar düşük ücretlerle 12 saat boyunca bizleri köle gibi çalıştıramayacak. Üç kuruşa çalışmamızın karşılığında ellerini, kollarını kaybeden, canlarından olan arkadaşlarımızın ödediği diyetin hesabını soracağız. Emeğimizin gerçek karşılığını almaya başlayacağız."

Sonra durdu Ezgi. Parkta gezinen, oynayan çocuklara baktı. Yanlarından geçmekte olan bir kız çocuğunun kıvrık saçını okşadı. Çocuk tüm şirinliğiyle Ezgi'ye ve Mehmet'e bakarak gülümsedi. Ezgi; "bak" dedi, "‘çocukların gözlerindeki o masumluluğu, o ışıltıyı görebiliyor musun? Küçücük yüreklerindeki aydınlıktan karanlık bir dünyaya gülümsemeyi, ışık saçmayı nasıl da başarabiliyorlar. Ya biz ne yapıyoruz. Onlara karanlık bir dünyayı, geleceği miras bırakmaktan başka... Eğer istersek aydınlık, güzel bir geleceği çocuklara miras bırakabiliriz. Yarından başlayarak..."

Yine bir suskunluk girdi araya. Ezgi ilk defa böylesine derinlere dalıp çıkarak konuşuyordu. Çantasından bir kâğıt çıkardı, Mehmet'e uzattı. "Sıkı tut bunu" dedi ve ekledi; "yüreğinin avucunda sıkı tut. Ne başın önüne düşsün ne de yüreğine karamsarlık. Bir gün gelecek "toprakdan, ateşten ve sudan doğanların en mükemmeli doğacak bizden. Ve insanlar ellerini korkmadan, düşünmeden, birbirlerinin ellerine bırakarak yaşamak ne güzel şey diyecekler. O vakit hiçbir ağaç böyle harikulade yemiş vermemiş olacaktır."

Ezgi sözlerini bitirdiğinde gözleri Mehmet'in

yüzüne değil uzaklara bakıyordu. Eklemeyi ihmal etmedi; “Acele etme. Şimdi okuma. Eve gidince okursun.” Mehmet heyecanını saklamak için başını çevirdi. Kâğıdı elinde sımsıkı tutuyordu. Kâğıt adeta eliyle bütünleşmiş, harfler sanki avucundan yüreğine süzülmişti. Yarım kalan türkünün sözleri geldi aklına. Yoksa Ezgi mi tamamlamıştı gerisini. Ama Ezgi öylesine yoğun yaşıyordu ki nasıl böyle şeyler düşünebilirdi?

Şimdi ikisi de oradan ayrılmak için acele ediyordu. Mehmet’in aklı kâğıtta yazılanlarda, Ezgi’ninse birazdan başlayacak olan bir başka büyük yolculuktaydı. “Karda hafif adımlarla” ilerlenen bir yolculuktu bu. Gösterişsiz ve tereddütsüz... Ama bir serüvencinin heyecanını kuşanarak...

Mehmet gözlerini açtığında ne parkta ne de evindeydi. Başını çeviremediğinden etrafını göremiyordu. Beyaz bir çarşafı örtülü bir yatakta, başka bir beyaz çarşaf üzerine örtülü öylece yatıyordu. Burada ne arıyordu, kaç gündür buradaydı, hiçbir şey hatırlamıyordu. Aklına Ezgi geldi, bıraktığı kâğıdı anımsadı. Sol elinde olmalıydı. Avucunu açmak istedi, başaramadı. Kendini zorladı, aklı yeniden o Pazartesi gününe gitti.

Ezgi dediği gibi fabrikaya gelmemişti. Ama hiç kimsenin beklemediği bir şey olmuştu. Patron ilk defa gördükleri bazı adamlarla çalışma saati başlamadan önce fabrikaya gelmişti. Herkese Ezgi’yi soruyorlardı. Patron yalakalarının söylediğine göre Pazar gecesi Ezgi’yi evde bulamayınca patron ve polisler Ezgi’yi bulabilmek, yerini arkadaşlarından öğrenebilmek için fabrikaya gelmişti. Ama kimsenin Ezgi’den haberi yoktu. Ezgi’yi bulamamışlardı. Ortaya çıkan bu karmaşa yüzünden işçiler sendikaya üye olma konusunda tedirginlik yaşamışlar, komitenin de inisiyatif gösterememesi sonucu bu dağınıklık giderilememişti. Birçok işçi Mehmet’e bakmış, ama Mehmet her nedense gereken adımı atamamıştı. Bunun üzerine araya zaman girmiş ve böylece işçiler sendikalı olabilme şansını kaybetmişlerdi. Bu olaydan sonra Mehmet, Ezgi’ye verdiği sözü yerine getiremediği, Ezgi’nin ona emanet bıraktığı emeğe sahip çıkamadığı için sürekli kendini suçlu hissetmişti. Kendisine böyle bir sorumluluk düşeceği hiç aklına gelmemiş, kendini buna göre hazırlamamıştı. İş başa düştüğündeysen artık çok geçti.

Şimdi Mehmet aynı vicdan azabını yeniden duyuyordu. Ama Ezgi’ye ne olmuştu? Kendisine verdiği kâğıtta ne yazılıydı? Onu affetmiş miydi acaba? Yahut da olan bitenlerden haberi var mıydı? Şimdi neredeydi? Mehmet katlanarak artan vicdan azabını yeniden hissederken, eline yeniden bakmak istedi, kolunu hareket ettiremiyordu. Diğer kolu sargılı olmasına rağmen parmaklarını hissedebiliyordu. Ama sol kolunu bulamıyordu. İş kazası geçirdiğini hatırladı acıyla. Düşerken de başını yere çarpmış olmalıydı. Hastanede idi. O esnada odaya hemşire girdi. Mehmet’e bakıp “demek kendinize geldiniz” dedikten sonra, bir zarf uzatarak devam etti: “Bunu genç bir bayan getirdi. Size çiçek de bırakmak istemişti ama biz yoğun bakımda olduğunuzdan dolayı çiçeği odanıza alamadık.” Mehmet zarfın içindeki kâğıtta sadece küçük bir not gördü: “Geçmiş olsun. Ödediğimiz tüm bedellerin ve diyetlerin hesabını bir gün mutlaka soracağız. Bir gün mutlaka görüşeceğiz. Bir gün mutlaka... Ezgi”

Mehmet şimdi hatırladı yüreğinin avucunda sakladığı o kâğıtta yazılanları. Çünkü okur okumaz ezberlemişti. Kâğıtta bir şiir yazılıydı ve şiir bittikten sonra “bir gün mutlaka” yazıyordu. Şiiri kendi kendine mırıldanmaya başladı:

“Umudun öyküsünü yazmak bize düştü.

Bize düştü sunmak hayata ömrünün baharını.

Acıları tas tas içmek,

Kan tükürmek ihanete,

Direnci resmetmek bize düştü.

Bize düştü gözyaşsız ağlamak genç ölümlere.

Yetim şafaklara kardeş olmak,

Alayla yürümek karanlıklara,

Özgürlüğü fethetmek bize düştü.

Hasret vurgunuyla yanmak,

Vedalaşmadan yürümek sonsuzluğa,

Geleceğe köprü olmak bize düştü.”*

Ve devamını kendisi ekledi: Hiçbir şey yarım kalmayacak artık. Ne başım önüme düşecek ne de yüreğime karamsarlık. Yarın güneş bizim için de doğacak. Bir gün mutlaka... Bir gün mutlaka...

Mehmet artık sol elini kullanamayacak, yumruk yapamayacaktı belki ama yüreğinde sıkıldığı yumruk asla gevşemeyecekti.

H. Eylül

* Şiir: Adnan Yücel

Ağustos bültenlerinden...

Sınıf çalışmasının yerel ayakları tarafından çıkarılan bültenlerin Ağustos sayıları da birbiri ardına çıkmaya başladı. **OSB-İMES İşçi Bülteni**, **Tersane İşçisinin Sesi ROTA**, **Küçükçekmece merkezli çıkarılan Emekçinin Gündemi**, **Adana Sanayi İşçileri Bülteni** ve **Gaziosmanpaşa İşçi Bülteni** Ağustos sayılarıyla okuru selamladılar.

16. sayısını çıkaran **Emekçinin**

Gündemi bu sayısında kapaktan belediyelerde yaşanan grev sürecini işliyor. “*Hakları için direnen belediye işçileri kazanacak...*” manşetiyle çıkan bültende grev ve direnişlere geniş yer ayrılmış. Bültenin orta sayfası Türkiye genelinde sınıf haberlerine ayrılırken, bültende direnişteki DESA işçisi Emine Arslan ile gerçekleştirilen bir röportaj, TİS süreçlerine dair hukuksal bilgiler ve esnek üretime dair yazılar bulunuyor.

Bültende düzen içi çatışmaya ve ekonomik krize de yer verilirken bültenin arka kapağı devrimci sanatçı Rıfat Ilgaz’a ayrılmış.

12. sayısıyla okura seslenmeyi sürdüren **ROTA**’nın bu sayısı ise tersaneler cehenneminde gerçekleşen filika katliamına ayrılmış. Filikada iş cinayetine kurban giden Emrah Varol, Ramazan Ergün ve Ramazan Çetinkaya’nın resimlerinin yer aldığı kapakta büyük puntolarla “Tersanelerde işçi canı sudan ucuz!” şiarı yer alıyor.

Bültenin içinde de katliamın nasıl gerçekleştiğini anlatan makaleler, TİB-DER’in konuya dair açıklamaları ve tersane işçilerinin gerçekleştirdiği protesto eylemlerine genişçe yer verilmiş.

ROTA’dan bölümünde ise **ROTA**’nın bir yılı geride bıraktığı belirtiliyor ve bir yılın kısaca değerlendirmesi yapılıyor. Bu bölümde önümüzdeki yılın hedefi ise şu şekilde ifade ediliyor: “*ROTA: Bu önemiyetini yeniden şekillendirerek ve*

güçlendirerek sürdürecektir. 2. yılına giren ROTA bütün tersane işçilerini örgütlü mücadeleye, kavgaya ve zafere çağırıyor.”

Bültende Ambarlı’da direnişlerini sürdüren Arser işçileriyle yapılan bir söyleşi ve TİB-DER’in direniş yerine gerçekleştirdiği ziyaretin haberi de yer alıyor. Ayrıca bir İstanbul Üniversitesi öğrencisinin yazdığı “Kağıttan gemiler yapmak...” başlıklı öyküyü de bültende bulmak mümkün.

Bültenin arka kapağı ise Yüksel Akkaya’nın “*Tersanede çılglık: Öldürün ulan, öldürün, ben kolay tükenmem!*” başlıklı yazısına ayrılmış.

OSB-İMES İşçileri Bülteni Ağustos sayısının kapağını, işçilere düzen içi çatışmaya karşı devrimin safında yer alma çağrısı yapmaya ayırmış. Kapakta yer alan yazıyla çürümüş çete devleti teşhir ediliyor ve “Çürümüş düzene ve çeteleşmiş devletine karşı mücadeleye!” çağrısı yükseltiliyor.

Bültende, sürmekte olan metal TİS’leri ile grev ve direnişler de önemli yer tutuyor. Ağustos ayında yaşanan iş cinayetlerinin dökümü de bülten ile işçilere sunuluyor.

Bültende ayrıca Canovate patronunun Kızıl Bayrak gazetesine yazdığı mektuba işçilerin verdiği yanıt da yer alıyor. Bültenin arka kapağında ise emperyalizmin Kafkasya’yı bir kez daha kana bulaması teşhir ediliyor.

14. sayısını çıkaran **Sanayi İşçileri**

Bülteni ise bültenin bu sayısını son haftalarda peşpeşe gerçekleştirilen zamlara ayırmış. “Sanayi işçisi zam furyasına karşı patronlara son sözünü söylemelidir!” kapağıyla çıkan bültende zamlara karşı mücadele çağrısı yapılıyor ve Sanayi İşçileri Derneği’nin sürdürdüğü kampanya tanıtılıyor.

İş cinayetlerine de özel bir yer ayrılan bültende kıdem tazminatının gaspına karşı bir plastik işçisinin mücadele çağrısı da yer alıyor.

Bültenin arka kapağında ise Sanayi İşçileri Derneği’nin 31 Ağustos günü gerçekleştireceği “Zamlar geri çekilsin, insanca bir yaşam istiyoruz!” şiarlı etkinliğin çağrısı bulunuyor.

Gaziosmanpaşa İşçi Bülteni de 5. sayısını sürmekte olan grev ve direnişler gündemli olarak çıkarmış. Bültende ön kapaktan “Grev ve direnişlere seyirci kalmayalım!” çağrısı yapılıyor.

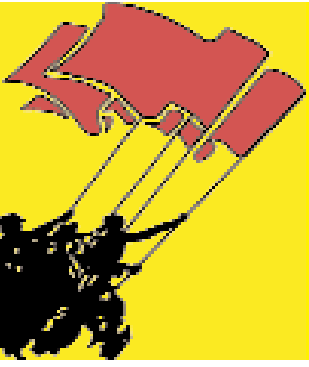
GOP İşçi Platformu’nun “Seyirci değil tarafız!” başlıklı kampanyasına da bültende geniş yer ayrılmış. Bültenin arka kapağında da kampanyaya destek veren kurum ve kişilerin isimlerine yer verilmiş.

Bültenin diğer temel gündemleri ise iş cinayetleri ile metal TİS’leri. “GOP İşçi Platformu’ndan Metal İşçileri” imzalı orta sayfa yazısıyla metal işçilerine sürece dahil olma çağrısı yapılıyor.

Bültenin hukuk köşesinde ise işyeri hekimliği ve fazla mesai ücretlerine dair bilgiler yer alıyor.

Mücadele Postası

ÇAM-DER'de film gösterimi

ÇAM-DER olarak 17 Ağustos günü **Güle güle Bafana** filminin gösterimini gerçekleştirdik. Film öncesinde mahallede kapı kapı dolaşarak gösterimin duyurusunu yaptık, davetiyeleri dağıttık. Mahalleye filmin tanıtımını yapan afişler astık. Film gösteriminden bir gün önce mahalledeki kahvehaneleri dolaşıp çağırıyor gerçekleştirdik.

Gösterim başlamadan önce bir arkadaşımız film hakkında kısaca bir sunuş yaptı. Film, bir devlet başkanının siyah olduğu için tutuklanmasından 27 sene sonra serbest kalmasını, o süre içinde yaşadıklarını ve ırkçılığı ele alıyordu. Film izleyenler tarafından ilgiyle karşılandı. Film gösteriminin ardından filmin değerlendirmesini yaptık. ÇAM-DER olarak film gösterimlerimiz devam edecek.

CAM-DER çalışanları

“Suça ortak olmayacağım!”

Mehmet Ali Avcı 15 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesi'nde gerçekleştirdiği basın açıklaması ile askerlik yapmayı reddettiğini söyledi:

“Ben dünyada halen varlığı resmen tanınmayan en büyük Halkın, 40 Milyonluk Kürt Halkının bir bireyi olarak, Türkiye Cumhuriyetinde bir “Türk Vatandaşı” olmayı hiç bir zaman kabul etmedim” sözleriyle kendini tanıtan Avcı, *“Bu totaliter düzeni meşrulaştıran Türk Silahlı Kuvvetleri'nden nasibini almış bir Kürt genci olarak askerlik yapmayı reddediyorum.”*

Basın açıklamasında İHD İstanbul Şube yöneticileri de yer alarak vicdani reddini açıklayan Avcı'ya destek sundular. İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri ve Yeşiller Partisi eş sözcülerinden Ümit Şahin de açıklamaya katılarak kısa birer konuşma yaptılar.

Avcı'nın vicdani reddini açıklamasıyla birlikte retçilerin sayısı 13'ü kadın olmak üzere 69'a yükselmiş oldu.

“Haydarpaşa tarihtir, yokedilemez!”

Haydarpaşa Dayanışması, “Haydarpaşa Gar'ı trenlere, halka kapatılmasın!” talebiyle 19 Ağustos günü Haydarpaşa Garı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Haydarpaşa Dayanışması adına BTS İstanbul 1 No'lu Şubesi ve Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi'nin yaptığı açıklamada, yüzyıl boyunca Türkiye'nin en büyük garı olarak hizmet veren bu alanın, Marmaray projesi bahane edilerek kentsel dönüşüm/paylaşım gerçekleştirilerek trenlere ve halka kapatılmak istendiği, 24 Temmuz'da Meclis'ten geçen Torba yasa ile bu yağma ve talan projelerine karşı yargı ve denetimin mekanizmalarının önü kesilmek istendiği, yasa ile Haydarpaşa'nın yağmalanmasının zemininin hazırlandığı belirtildi.

“Biz TCDD Genel Müdürlüğünden, reklam kokan hareketleri ve emlak pazarlamacılığı işlerini bırakarak asli görevi olan tren işletmeciliği yapmasını istiyoruz” denildi.

Basın açıklamasının ardından, Mimarlar Odası Büyükkent Şube Başkanı ve BTS Genel Başkanı birer konuşma yaptılar.

“Akbabalara inat Haydarpaşa 100 yaşında!” pankartının açıldığı eylemde, “Haydarpaşa halkındır satılamaz!”, “Rantsal dönüşüme hayır!”, “Haydarpaşa tarihtir, yokedilemez!”, “Kentsel dönüşüme hayır!” sloganları atıldı. “Geçerken” adlı müzik grubu da bir müzik dinletisi sundu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Zindanlara saldırılar sürüyor!

TUAD, Bitlis E tipi Hapishanesinde saldırıya uğrayan Birsal Kaya, Pelin Yılmaz, Deniz Yeşilyurt ve Kandıra F tipi Hapishanesi'nde Sedat Kartal şahsında yaşanan hak ihlalleri ile ilgili 19 Ağustos günü İHD İstanbul Şubesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamada Bitlis E tipi hapishanesinde yaşanan hak ihlalleri şu şekilde sıralandı:

* Kadın koşullarına kadın gardiyanların bakması gerekirken, erkek gardiyanlar ve bazı adli tutuklularla beraber arama adı altında baskınlar düzenleniyor, kadınlara tacizde bulunuluyor.

* Kadınlara psikolojik baskının yanısıra küfür ve hakaretlerde bulunuluyor. Yasal olmayan aramalar esnasında iç çamaşırları alayıcı şekilde sağa sola atılıyor.

* Adli tutuklu ve gardiyanlar içki aleminde yapıp

kadın tutuklulara saldırıda bulunuyor.

* Beş kişilik koğuşta 16 siyasi kadın tutsak bulunuyor.

* Kantinden kendi paraları ile bile alışveriş yapamıyorlar. Yemekler kötü çıkıyor. İdare ‘ister yiyin ister yemeyin’ diyerek tutuklularda sağlık sorunlarının oluşmasına sebep oluyor.

2 No'lu Kandıra F Tipi'nde bulunan Sedat Kartal'ın bir yıldır ailesiyle açık görüş yapamadığı ve her hafta kapalı görüşme hakkı bulunmasına rağmen keyfi bir şekilde engellendiği belirtildi. Kartal'ın Kürtçe görüşme yapamadığı da eklendi.

Basın açıklamasından sonra saldırıya uğrayan Deniz Yeşilyurt'un annesi bir konuşma yaptı. Hiçbir saldırının kendilerinin yıldırımlayacağını ve sonuna kadar direneceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gazi'de polis terörü!

15 Ağustos akşamı saat 21.00 sularında Halk Cephesi üyesi Burhan Turan Gazi Cemevi yakınlarında çeteler tarafından bıçaklanarak yaralandı ve silahla boynundan vuruldu. Olayın ardından Gazi Hastanesi'ne kaldırılan Turan hayatını yitirdi.

Hastanenin önüne biriken kitleye devletin kolluk güçleri silahlarla ateş edip kitleyi hastane çevresinden ayırmak istedi. Polisin saldırısının sonrasında hastane önünde toplanan ve barikatlar kuran kitlenin bekleyişi sırasında saat 23.00 sularında bir saldırı daha yaşandı. Sayısı her dakika artan kalabalığa saat 00.00'da bir saldırı daha gerçekleştirildi. Üçüncü müdahalede yoğun biber gazı kullanan kolluk güçleriyle kitle arasında ara sokaklara sığırayan çatışmalar yaşandı.

Saat 00.45'te cenazenin başka bir hastaneye götürüldüğü bilgisini alan kitle Gazi Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçti. Eylemler boyunca “Yaşasın devrimci dayanışma!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Dursun Karataş ölümsüzdür!”, “Çeteler halka hesap verecek!”, “Yılgınlık yok direniş var!”, “Gazi faşizme mezar olacak!” vb. sloganlar atıldı.

Hastane önünde, özel hareket timlerinin de içinde olduğu müdahale ile başlayan çatışmada kolluk güçleri silah kullandı. Ara sokaklar ve Gazi Mahallesi'ndeki caddeler savaş alanına dönüştü.

Halk Cephesi'ne BDSP, ESP, DHP ve Partizan destek verdi.

Kızıl Bayrak / GOP

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 **Kartal/İstanbul** (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/**BURSA**
Tel: 0 (224) 220 84 92

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

0097680-3
10021127094

“Yanıyordu kanlarında şavkı İtalya güneşlerinin
koştular temiz esmer alınlarla hayatın sesine,
dövüştüler yanında dövüşen kardeşlerinin.
Yeni dünyada düştüler eski zulmün pençesine!
Yedi yıl ölümün karşısında gülerek durdular.

Elektrikli iskemleye
kadife bir koltukmuş gibi oturdular.

Yürekleri dört bin volta
yedi dakika dayandı.

Yandı yürekleri
yedi dakika yandı!..

Canı değildiler,
kurban gittiler bir cinayete,
kurban gittiler
dolarların emrindeki adalete!
Hayatlarında olmadılarsa da
kitlelerin rehberi,
ölümleriyle şaha kaldırdı kitleleri
bu iki ihtilal neferi!..”

Nazım Hikmet

**Sacco ve Vanzetti’yi insanlığın
vicdanında canlı tutmak için...
Devrim ve sosyalizm!**